

Déliab

30
fillér

fejesteri
Rozgonyi felv.

Budapest, 1929 június.1.

III. évfolyam 22. sz.

Megjelenik minden szombaton.

**A könyvpiac
szenzációja**

—o—
LAKATOS LÁSZLÓ

új regénye

**EGY ÉJSZAKA
TÖRTÉNETE**

**most jelent meg díszes
félbőrkötésben**

Ara postán bérmentve 2 pengő 90 fillér, szemé-
lyes átvétele esetén 2 pengő 68 fillér

**Megrendelhető
a kiadóhivatalban,**

Budapest, VII, Dohány ucca 12

I. évfolyam

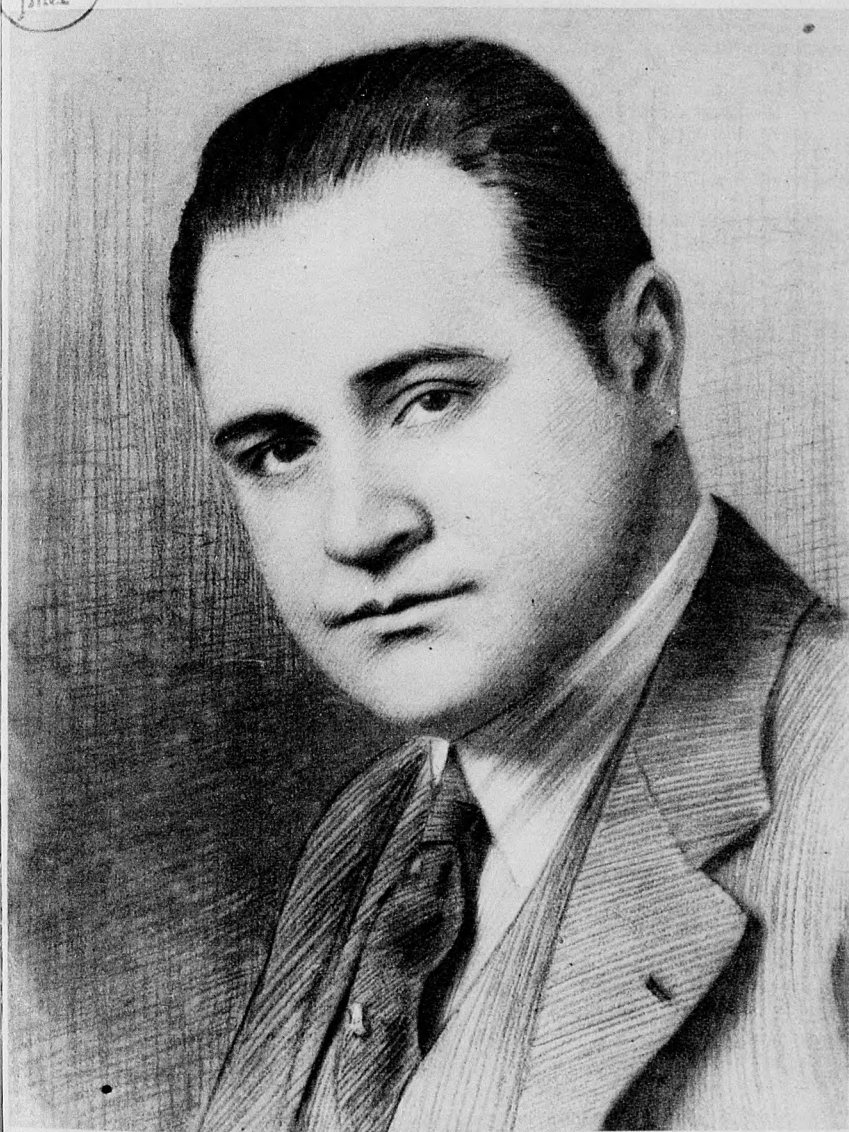
Budapest, 1929 június 1

22. szám

Déliab

30
filler

Megjelenik minden szombaton

Gigli legújabb fényképe

A windsori víg asszonyok

A Windsori víg asszonyokat a Szentivánéji álom után írta Shakespeare. Sok hasonlatosságot is mutat vele, de gyengébb, mint minden mű, amelyet egy előbbi sikerből utánoznak le. Állítólag Erzsébet királynő felszólítására két hét alatt készült el ez a darab. Falstaff, figurája a Henrik-drámákban rendkívül népszerű lett; tulajdon-

képpen őmiatta született meg ez a vígjáték — és mégis: a IV. Henrikbeli Falstaff mintha őszintébb, igazabb ember volna, mint ez, akít Windsori víg asszonyai és féltékeny férjei annyiszor szednek rá, ahányszor csak akarják.

(Sir John Falstaff egyszerre két szép asszonyra veti ki hálóját. Málnéra és Habnéra. Mindkettőtől inkább egy kis pénzt, mint szeretmet szeretne kapni. A barátnők azonban kinevetik a kövér udvarlót és törbe csalják. Első ízben a közelgő férj elől ruhakosárba rejtik és pocolyába dobattják, másodszor vénasszonyruhába öltöztetik és megveretik, harmadszor pedig áltünderekkel ijesztgetik és gyertyákkal pörkölök, míg csak csúfos leleplezése be nem következik: az okatlanul féltékeny férj: Hab, pedig bocsánatot kér feleségétől. Ezzel párhuzamosan történik, hogy Mák Annát apja Nyurga Ábrahámhoz, anyja Cajus doktorhoz szeretné adni, a kisleány azonban számtalan ravaszkodás után egy fiatal nemes: Fentoné lesz.)

A Nemzeti Színház kitűnően működő forgószínpada lehetővé tette a gyorsan váltakozó képek síma pergését: de a rendező Hevesi Sándort a

Pelhes Sándor

Nemzeti Színház — Windsori víg asszonyok (Fotó Áldor)

eg ez a
enrikbeli
igazabb
Windsor
ei anyyi-
ak akar-

két szép
knéra és
Mindket-
b egy kis
t szerel-
e kapni.
k azon-
tik a kö-
rlőt és
ák. Első
elgő férj
kosárba
poeso-
ják, má-
asszony-
ztetik és
har-
edig ál-
ijeszt-
rttyákkal
íg csak
ezése be-
ezik; az
éltékeny
pedig
kér fele-
zel pár-
örténik.
Annát
a Abra-
yja Ca-
noz sze-
a kis-
an szám-
szkodás
atal ne-
né lesz.)
ti Szín-
en mű-
szinpada
ette a
ltakozó
pergő-
rendező
dort a

Cs. Aczél Hona
Nemzeti Színház — Windsori víg asszonyok (Fotó Áldor)

diszletezési lehetőség a — túldiszletezés hibájába döntötte. Naturalista (néhol nagyon kevéssé stilizált) diszletek között (e nemben igen szépek: íj. *Oláh* Gusztáv művei) játszatja le ezt a teljesen stilizált, anaturalista darabot — ugyanakkor, mikor a szereplők maszkját az egész vonalon színházszerűen, játékszerűen oldja meg. A maszkok pompásan sikerültek, de más stílust képviselnek, mint a diszletek. A tündérfelület giccs-erdeje különösen bántó.

Szerencsére ez a kettősség az előadáson magán nem érezhető: itt a komédiázás, a mókázás a teljes vonalon érvényesül. A Windsori víg asszonyokban lehet kabarázni, anélkül, hogy rípaeszkodás válnék belőle s a Nemzeti Színház művészei ezt a ritka alkalmat alaposan ki is használták.

Csontos Gyula *Rasputin* és *Liliom* után *Falstaff* Jánosban is színészi egyéniségére szabott szerephez jutott. Groteszk, drasztikus, mulatságos volt: falstaffi illúziót keltett. A két víg asszonyt *Arcél* Ilona és *Tasnády* Ilona

Vaszary Piroška
Nemzeti Színház — Windsori víg asszonyok
(Fotó Aldor)

Abonyi Géza
Nemzeti Színház — Windsori víg asszonyok
(Fotó Aldor)

játszotta jókedvűen, kedvesen. Már Anna szerepében *Tóth* Edit akadémiai növendék az új naivát sejteti. Szerelmese, *Fenton*: *Harasztos* Gusztáv volt. Néha kissé túlharzogta a darabot. Silány békebirót *Gabányi* László adta: talán az egyetlen, akinek túlzása érőltetettnek hatott: annál jobb unokaöccse szerepében *Peltes* Sándor. Már és *Hab*: *Mihályffy* Béla és *Abonyi* Géza, *Evans*: *Forgács* Antal és *Cajus*: *Kürthy* György, valamint *Fehér* Gyula kifogástalanok. A szolgazemélyzet nagyszerű: *Losonczy* Zoltán, *Cseréphy* László, *Lázár* Gida, *Tapolczay* Gyula, a jómaszkú *Juhász* József, a néma-játékaiban pompás *Gyergyay* István és a minden mozdulatában külön *Vaszary* Piri.

Hevesi Sándor átdolgozása, bohózati hangú, népies, könnyed nyelvezete hibátlan. Kívánjuk, hogy a darab előadásain a közönség is ne vessen annyit, mint amennyit a víg asszonyok fenn a színpadon hahotáznak.

Szánthó Dénes.

szonyok

Mák
 délmiai
 Szerel-
 v volt.
 rabot.
 adta:
 a 'erő-
 moka-
 . Mák
 Abonyi
 ajus:
 Gyula
 élyzet
 eréphy
 Gyula,
 néma-
 István
 kilandó

hózat
 vezete
 b elő-
 nyhá,
 k fenn

Dénes.

N. Tasnódy Ilona
 Nemzeti Színház — Windsori vig asszonyok — (Fotó Áldor)

PARNA SZUS

LVVI. Szirmai Albert

Két hét óta újra köztünk él *Szirmai Albert*, aki hazarándult a tengeren túlról egy kicsit széjjelnézni szülőhazájába. Szirmai Albertet azt hiszem nem kell önöknek bemutatnom. Legfeljebb csak az ismereteiket kell egy kissé kihívtenem, ha elárulom, hogy ő a magyar zeneszerzők Molnár Ference. A nevét éppúgy ismerik, műveit éppúgy szeretik és megbecsülik a külföld minden Metropolisában, mint idehaza. Visszavonult életet él, nem jár sehova. Csak néha látni itt-ott egy padon ülve, amint a gyerekek játékában gyönyörködik. Az utolsó öt évben úgyszólván állandóan úton van Amerika és Európa között. Az emberek fantáziája persze már dollárhegyeket képzel Szirmai alakja mellé. Ha nem is gazdag — mondják — de legalább jól él.

Szóval Szirmai Albert az irigyelt emberek sorába tartozik. De vajjon tényleg így van-e? Vajjon a megelégedettség együtt jár-e a sikerrel? Megadja milderre a választ Szirmai Albert a következő önvallomásában:

Az én édesapám selfmademan volt és mint egy — azóta megszűnt — kisebb pesti bank igazgatója halt meg. *Puritán jellemű ember volt, vagyoni nem hagyott hátra.* Tipusa volt a legjobb értelemben vett pesti nyárspolgárnak. Imádta Pestet, esküdött a Pester Lloydra, lelkes híve, sok választásnál szinte döntő fontosságú-főkortese volt a terézvárosi szabad-
elv pártnak.

A külső hasonlatosságon kívül ezt a *nyárspolgári hajlamot is örököltem apámtól.* A Terézvárosban születtem, negyven évig a Terézvárosban éltem, amíg egyszer csak azon vettem észre magam, hogy világvándor lett belőlem. Pesti spieszbürgernek születtem, ma is csak spieszbürger vagyok,

nincs énbennem egy porszemnyi se abból, amit bohémségnek neveznek.

Nem iszom, nem dohányzom, nem ismerem a kártyát, nem tudok biliárdozni, nem járok lóversenyre, nem táncolok, nem tudok mulatni, nem járok kávéházba, sem vendéglőbe, sem klubba.

Mennyi keserűségnek, mennyi haragnak kellett összegyűlnie ebben az én nyárspolgári lelkemben, amíg egyszer csak szedtem a sátorfámat és elmentem Amerikába! Az utolsó öt évben tizenegyszer tettem meg az utat Európa és Amerika között! Hogy mennyit száguldoztam össze-vissza az európai és amerikai kontinensen, meg sem tudnám számlálni.

Hogy tetszik-e nekem ez az élet? Nem, határozottan nem!

Utálok ezt az én életemet!

Utálok a tengert, utálok a vasutat, utálok a világ összes nagyvárosait és összes szállodáit.

Meg vagyok döbbönbve, mikor itt, Pesten vagy máshol emberekkel találkozom, akik tölem ezt az életet-irigylik.

Mit irigyelnek tőlem? Azt, hogy sehol nincs nyugtom, azt, hogy sehol se tudok aludni?

Irigylik tőlem, hogy két hazám van és egyikből a másikba kergetnek, vagy talán azt, hogy *soha egy napról a másikra nem tudom, mi lesz velem?*

Mélységesen gyűlölöm és utálok ezt az úgynevezett „művész”-életet!

Ha mégis kibírom, ha mégis cipelem a terhét, ahhoz egy álomkép, egy egyelőre megvalósíthatatlan illúzió adja az erőt: Messze minden várostól és színházról fészket rakni valahol a hegyek között, a csirkékkel feküdni le és a madarakkal ébredni. *És jöleg egy csomó gyereket felnevelni, melől meghalok!* Ha nekem magamnak nincsenek is utódaim, van még elég árva vagy elhagyott apróság a világon,

akikre ráferne az a rajongás, amellyel én a gyerekeket szeretem.

A magam gyerekkora? Az Operaház háta mögött, a Lázár utcában születtem. Tízéves koromban szüleimmel a Vörösmarty uccába költözködünk, egy háznyra a régi Zeneakadémiától, amely a Vörösmarty ucca és Andrássy út sarkán állott. Idősebb testvéreim zongorázni tanultak. Én belépődzkodtam az ó óráikra, kilestem és kihallgattam, hogyan tanulnak zongorázni.

Anélkül, hogy bárki tanított volna rá, egyszerre zongorázni tudtam.

Még tízéves se lehettem és már „komponáltam”. Édesapám nagy zencímádó volt, rendszeresen járt az Operába. Hébe-korba engem is elvitt magával. Erre az időre esik Mascagni és Leon-

cavallo feltűnése. Első melódiám a „Cavalleria Rusticana” és a „Bajazók” halása alatt születtek.

Már egész esinosan tudtam önmagamtól zongorázni, amikor én is zongoraórákat kaptam. Egyszer meghallgatott az öreg Dunkl, Liszt Ferenc impresszáriója és azt tanácsolta szüleimnek, képeztessenek ki zongoraművésszé.

A Zeneakadémia csak egy háznyra volt tőlünk. Tizenkét éves voltam, mikor felvételi vizsgára jelentkeztem. Azonnal Szendy Árpád zongoraosztályára kerültem és ott is maradtam 8 évig. Mindvégig egyike voltam a legjobb növendékeknek. Szendy már 17 éves koromban felléptetett a Zeneakadémia hangversenyein, sőt betegsége alatt én helyettesítettem a tanításban is.

Mégsem lett belőlem zongoraművész.

Szirmai Albert (balra az első a nevelőnő mellett) hároméves korában testvéreivel

Négy-hat órát gyakoroltam naponta és végül túlgyakoroltam, túlerőltettem a jobbkezem. „Spielkrampf”-ot kaptam. Egy évig kezelték a kezem masszázssal és forró levegővel. Nem használt. A zongoraművészpályának bejellegzett.

Maradt a zeneszerzés! Zongorával egyidejűleg kompozíciót is tanultam a Zeneakadémián. Előbb Herzfeld Viktornál, később öt éven át Koessler Jánosnál. Osztálytársaim voltak: *Jacobi* Viktor, *Kálmán* Imre, *Kodály* Zoltán, *Weiner* Leó és *Szendrei* Aladár. Komoly zeneszerzőnek készültem. Szonátákkal, vonósnégyessel, zenekari művekkel szerepeltem a Zeneakadémia nyilvános hangversenyein. (Végül lett belőlem operettkomponista!)

Amellett, hogy két tanszakra jártam a Zeneakadémián, mindvégig tiszta jeles tanulója voltam a Markó ucai gimnáziumnak is. Az érettségi évében már

csak úgy győztem a sok munkát,
hogy hajnalig tanultam.

(Ekkor szereztem be neuraszténiámot, amely azóta is, mint hűséges árnyék végigkíséri egész életemet!)

Az érettségi után minden meggyőződés és ambíció nélkül beiratkoztam az egyetem jogi szakára. Az alapvizsgákat rendszeresen letettem, sőt végül államtudományi doktorátust is szereztem. De a jogi fakultás engem sosem érdekelt. Még ma sem értem, hogyan tudtam én öt nehéz vizsgát letenni egy tudományos disciplinából, amely engem annyira untatott, hogyha hébe-korba benéztem az egyetlenre, római jogtól nemzetközi jogig minden előadást átaludtam.

Szívem-lelkem és minden porcikám
a zene felé vonzott.

Egyetemi éveimet a Zeneakadémián

A bűvészet könyve

Különléte bűvészműtárgyokat tartalmazó könyv 500 ábrával. Ára kötve 5 pengő, portó 50 fillér, utánvétellel 40 fillérrel drágább. Megrendelhető a „Déliház” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

töltöttem. Közben zenekritikus is voltam. Egy-egy évig a Pester Lloydnál, később Vázsonyi Vilmos lapjánál, a „Polgár”-nál suhogtattam a kritikusivesszőt. És hogy egy kis pénzem legyen, zongora- és zeneszerzési leckéket is adtam.

Huszonöt éves voltam, mikor apám váratlan halála egyszerre szembe hozott az élet komolyságával.

A fiatalságnak vége volt és vége
az illúzióknak.

Határoznom kellett, mi legyen a kegyerem! Sokáig haboztam, úgyvéd legyek-e, bankhivatalnok vagy zenéből akarjak-e megélni? Végül egy csomó véletlen belesodort a színházi forgatagba. Még most is benne forgolódok.

Színpadai „műveim” felsorolásával most már gyorsan végzek. Első színpadai szerzeményem két dal volt, amelyet *Rajna* Ferenc revüjébe írtam, a *Magyar Színházban*. Első háromfelvonásos operettem: „Sárga dominó”, a *Máder*-féle *Víg operában*. Szerencsétlen debüt: 19 előadás egy halálra ítélt színházban.

Ugyanebben az évben megalakul a „Modern Színpad”, a mai *Andrássy úti Színház* ősatya. (*Hellai*, *Mohár* a szellemi vezetők, én a karmester és házikomponista.)

Az évek folyamán 400 dalt és vagy
50 egyfelvonásos zenéjét írtam a
kís színház részére.

Az első siker: „Fancos huszárok”, a *Király Színházban*. 104 előadás. Következik egy bukás: „Mexikói lány”. (Szintén *Király Színház*, de sajnos, csak 30 előadás!) Közben két zenés darab a *Vígszínházban*: „Naf-

ÖNÜGYVÉD

Tanácsadó a mindennapi élet ügyes-bajos dolgaiban. 80 oldal, díszes kötésben. Ára bérmentve 1 pengő 10 fillér. Megrendelhető a „Déliház” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

Szenes ember nyolcvan tréfája

Írta: SZENES BÉLA
Ára bérmentve 90 fillér. Megrendelhető a „Déliház” kiadóhivatalában, Budapest, VII, Dohány uca 12

talán" és „Ezüst pille”. Egyiken se gazdagodtam meg.

Az első nagy siker: „Mágnás Miska”. Király Színház, 190 előadás vagy talán 200. Az első nagy kereset! Szorgalmasan eltettem a lakarédba. A későbbi forradalmakban nyomtalanul elészott az egész.

Még egy siker: „Gróf Rinaldo”. Király Színház, 210 előadás. De nem volt igazi siker. Csak amolyan háborús siker.

Most jön két őszinte öröme zeneszerzői életemnek: „Mézeskalács” és utána két évvel „Alexandra”. A „Mézeskalács”-ot rajongva és sírva a Salétrora uccában komponáltam, az „Alexandra” legnagyobb részét egy newyorki szálloda tizenegyedik emeletén, főképpen éjjeltől reggelig.

Utolsó pesti munkám: „Éva grófnő”. Nemes szándékkal készült, új utat keresett, de csak 50 előadást tudott megélni.

Pesti operettjeim legtöbbje számos európai országot bejárta. Legnagyobb sikere az „Alexandra”-nak volt. 400-szor ment Londonban. De komponáltam operettet külön Anglia részére is: „The Girl on the Film”, „The Bamboula” és „Lady Mary”. Ezek közül csak az első jutott el Pestre „Mozikirály” címen.

Több mint öt éve főképp New-Yorkban vagy Londonban töltöm az év legnagyobb részét.

Hogy így elszakadtam hazutól, annak főoka az a eszalóság, amelyet egy pesti színházi vállalkozás körül állítottam fel.

Vajjon boldog vagyok-e vagy megelégedett? *Válaszom a legkategorikusabb: nem!* Egy költőnek szabad „dalolni” arról, hogy mért boldogtalan. Senki se neveti ki emiatt. Én nem vagyok költő. *Nekem hallgatnom kell.*

Szirmai Albert elhallgat. Zongorájára hajolva idegesen dobol az ujjával. A józsefvárosi kis ucca csendjét hirtelen egészséges, jóízű és ártatlan gyermekkacagás töri meg. Szirmai Albert arca pillanatok alatt felderül. A nyitott ablakhoz lép és mosolyogva nézi a gyerekek hancurozását.

— Ez az élet igazi értelme, barátom — fordul felém, — minden más csak komédia... Sz. Ö.

Szirmai Albert dr. — ma

Páris — 1794

És elindul Párizsból és végigszáguld Franciaországon és végigszáguld Európán a forradalom. 1794. Rémuralom. A Concorde téren dolgozik a bakó. A „fin de siècle” vérben fürdik. És Párizsban a forradalmárok egy csoportjánál nagy a rémület — eltűnt, nem találják Danton!

Mert Danton, aki elindította a for-

radalmat, akit bálványozott a nép, aki halált dörgött a Liberté, Egalité, Fraternité ellenségeire, Danton megundorodott a vértől. Elég volt. Nem szabad pusztítani tovább, alkotni kell! Hiába. A véres fúriák elszabadultak, pusztítva rohannak és szedik áldozataikat és a fúriákat hidegen, nyugodtan, céltudatosan irányítja az

Erényes... Robespierre...

D'Arrigo Kornél
Városi Színház — Páris—1794 (Fotó Áldor)

És Danton ott-hagyja a tribünt és eltűnik. Asszonyok közé megy, akiket talán a kelleténél is jobban szeret. Társai kétségbeesve várják. Camille Desmoulins harcol helyette is — kevés... nem tudnak leszámolni Robespierrel és Saint-Just-szel.

Danton jön. Felkeresi Desmoulinst és találkozik Robespierrel. A két ellenfél összecsap. Danton megkísérli a kibékülést.

És Robespierre lakásán éjszaka elhatározzák Danton kivégzését. Az Erényes aláírja az ítéletet. És Dantont elfogják.

Bitangok között ül a vádlottak padján. Fouquier Tinville az ügyész. Szadista. Néhány nap előtt még megremegett, ha Danton nevét hallotta.

Danton védekezik. Beszél. Szavaiban, mondataiban rengeteg erő. Igazi demagóg. Tud a nép nyelvén beszélni.

4

a nép.
Egalité,
on meg-
lt. Nem
ni kell!
adultak,
áldozá-
n, nyu-
tja az
Robes-

on ott-
bünt és
szonyok
, aki-
kellété-
a szeret.
gbeesve
ille Des-
rcol he-
kevés...
k leszá-
espierral
ist-szel.
n. Fel-
moulinst
Robes-
t ellen-
o. Dan-
li a ki-

espierre
aka el-
Danton
Az Eré-
az ité-
Dantout

között
ak pad-
er Tin-
ügyész.
Néhány
ég meg-
a Dan-
allotta.
védeke-
Szavai-
ataiban
. Igazi
d a nép
eszéni.

Székely Lujza
Városi Színház — Páris—1794 (Fotó Áldor)

A nép szereti, ha a nyelvén beszélnek. A nép éhes. Éhesebb, mint amennyire Dantont szereti. És hírül hozták: kenyér érkezett! Sietni kell, most kezdik osztani! Sietnek. Elfelejtkeznek Dantonról. A bírák nem felejtkeznek el róla. Halálra ítélik. Viszik... Guillotin mester már várja. És Danton meghal.

A Városi Színház, ahol tegnap még operettet játszottak és görlicék énekeltek a legújabb slágereket, ma műsorára tűzte Romain Rolland „Danton”-ját. Nem merték vagy nem akarták meghagyni a darab „eredeti címét, nálunk a „Danton” címet bukások tették emlékezetessé. De Romain Rolland darabjának nem volt szüksége erre az óvatosságra, ez a darab komoly, irodalmi, nagy irodalmi érték.

Értékes darab, de sajnos könyvdarab. Olvasva bizonyosan nagyobb élvezetet nyújt, mint a színpadról, a nagyközönség számára csak úgy lenne élvezhető, ha még többet kilagynának belőle, ami viszont a mű kárára lenne. *Keleti Márton* rendezése termé-

Somlár Zsigmond

Városi Színház — Páris — 1794 (Fotó Aldor)

Vágóné Margit

Városi Színház — Páris — 1794 (Fotó Aldor)

szetesen csak a rendelkezésre álló eszközöket használhatta fel, de az első két felvonásban nem produkált semmi különösezt.

Az előadás lelke *Gellért Lajos*. Robespierreje költői tanulmány. Nem erényes, hanem az Erényes. *Toronyi Imre* Dantonja erős, hatalmas karakter. Szobor, de élet van benne. *Buló Elemér* mint Saint-Just, *Gonda József* mint Héroult de Séckelles (meglepetés volt!). *Somlár Zsigmond* mint Vadier, *Molnár József* mint Fouquier Tinville, *Koloss Ernő* mint a törvényszék elnöke, *Pallás János* mint Billand-Varennes — mind-mind szílán tudtak alapjaikon állni. *D'Arrigo Kornél* (Desmoulius) és *Fenyves Sándor* (Vestermann) mindenáron el akarták felejtetni, hogy nem prózai színészek és túlszavalták önmagukat. A hölgyek közül *Ürmössy Anikó* és *Vágóné Margit* voltak nagyon jók.

Mindent egybevetve — szép a „Páris 1794” előadása. Olyan, mint amelyet Romain Rolland megerősített.

Áldor)
 álló
 z első
 semmi

Robes-
 cré-
 Toronyi
 karak-
 Baló
 József
 gtepe-
 mint
 aquier
 tör-
 nind
 szí-
 Arrigó
 San-
 el
 orózi
 gukat.
 kó és
 ok.
 ép a
 mint
 gérbe-
 75

Toronyi Imre
 Városi színház — Páris—1794 (Fotó Áldor)

Peti Sándor autót örökölt

Van néha úgy, hogy a sors, ez a kiszámíthatatlan és szeszélyes kény-
úr kivételes szerencsében részesít
valakit — rendszerint olyat, aki nem
is számított rá. Így járt Peti Sán-
dor, az Andrásy úti Színház nép-
szerű művésze, akil egy este akta-
fáskás, komoly úr keresett fel az
öltözőben.

— Peti úrhoz van szerencsém ?

— Én vagyok.

— Az én nevem pedig doktor
Abrakadabra. Azért keresem a
művész urat, hogy közöljem : Amál
néni meghalt.

Petit nagyon lesújtotta a hír :

— Rettenetes ... szegény Amál
néni ... ilyen hir-
telen ... hm ...
hm ...

Azután óvatosan
megkérdezte :

— Doktor úr ké-
rem, ki volt az Amál
néni ?

Abrakadabra doktor
rosszalóan csóválta a fe-
jét :

— Amál néni az ön
édesanyja nagynénjének
másodfokon sógornője
volt.

Egy órahosszat topogott az egyik doll előtt ...

— Ilyen csapás!
 — Ön hálátlan, művész úr. Ön nem emlékszik vissza arra a tiszteletreméltó hölgyre, pedig amikor nyolc hónapos volt, találkoztak egyszer.

— Rossz a memóriám kérem.
 — Amál néni azonban nem feledkezett meg önről, a végrendeletében.... Peti fágranyította szemeit:
 — Tessék?

— A végrendeletében így intézkedik: Ugy hallom, hogy nagyon sok színésznek van autója. Új autót én kedves rokonomra, Peti Sándorra hagyom.

— Most már emlékszem a néniére! Milyen kedves hölgy volt.

— A végrendelet végrehajtója én vagyok. Művész úr holnap délelőtt átveheti az autót.

*
 Egész éjszaka nem aludt Peti Sándor. Autója van! Amál néni ráhagyta új kocsiját! Mercedes? Hispano Suiza? Buick? Vagy... vagy talán Rollee-Royce? Milyen színű? Jó lenne, ha vörös lenne! Száguldó vörös autó az országút porában, a kormánykerék mellett egy karesú ifjú... de ha nem vörös, befesteti... vagy

sötétkék... halkán siklik az aszfalton az előkelően sötétkék kocsí és benne szerelmesen összebujva... de ha nem kék, befesteti... autója van... autója van... majd megáll a színház előtt... előadás után megkérdezheti Barabás igazgató úrtól... „hová vigyelek kéhlek?” — mert megtanul racsolni... és vesz autószemüveget... igen, az lesz az első dolga holnap... hopp, hé... autót látott maga körül száguldani... Delage, Minerva, Steyr, Citroén, Chrysler... vigyázat... összeütköznek... jaj... jaj...

*
 Hét órakor már talpon volt. Gyorsan kapkodta ruháit magára; kezébe vette azt a névjegyet, amelyen Amál néni garázsának a címe volt és valósággal rohant az uccára.

— Autószemüveget! Autószemüveget! — hajtogatta.

De az üzletek még csukva voltak. Egy óra hosszat topogott az egyik bolt előtt, amíg végre beengedték.

És vett autószemüveget, kalapjára

Elindította a motort!...

erősítette és tíz percet nézte a tükörben magát.

— Nagyobb túrára megyek a kocsimmal... — mondta a kiszolgáló segédnek.

A garázs előtt két óra hosszat várakozott. Előbb egyedül, azután gyülekezni kezdtek barátai, akiket még este odatelefonált, hogy jelen legyenek az ünnepélyes átadásnál.

Peti simogatni kezdte a garázs ajtaját:

— Édes garázs... drága garázs... kedves garázs... itt áll diadalmas pompájában az én automobilom... a Peti Sándor automobilja.

Végre megérkezett Amál néni végrendeletének végrehajtója:

— Ine, Peti Sándor művész úr, átadom önnek az örökséget.

Motorberregés... és az autó ki-gördült az utcára.

Peti elhalványodva harapott az ajkára.

Mi nevetni kezdünk:

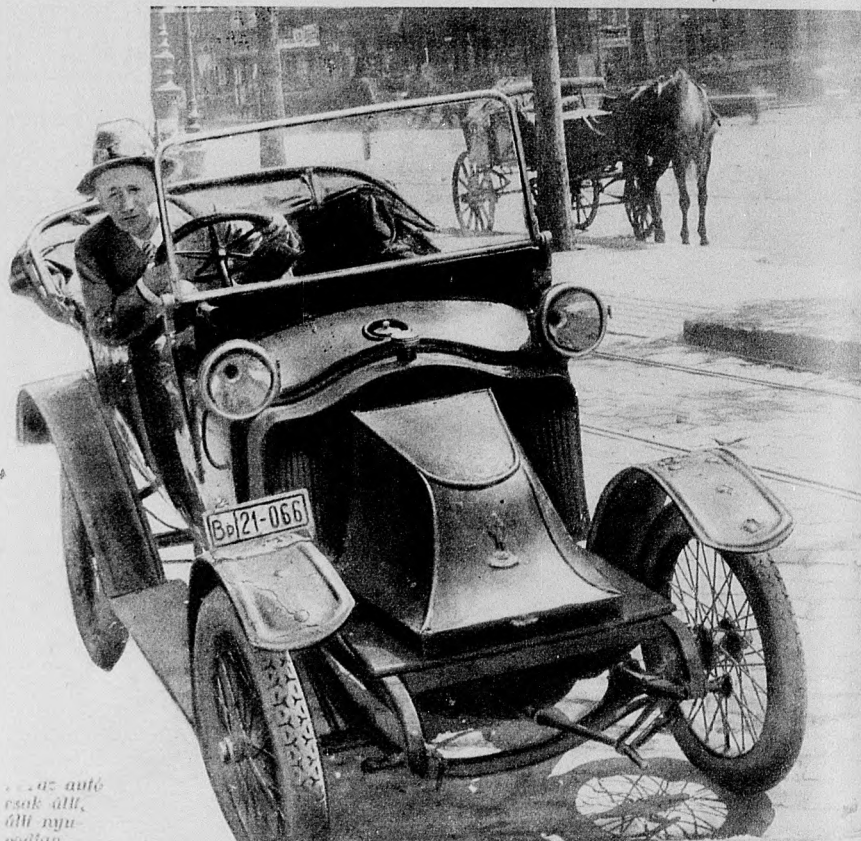
Mert az autó nem volt Rollce-Royce, nem Hispano Suíza, sem Chrysler, sem Delage... de még Citroen... sőt Ford sem volt, az autó az őskornak egy itifelejteni emléke volt, egy négykerekű járó anakronizmus... egy őslény.

Peti kétségbeesetten szólt Abrakadabra doktorhoz:

— De hiszen Amál néni a legújabb autóját hagyta nekem.

— Ez a legújabb — felelte fensőbb-ségesen a doktor, — ezernyolcszázkilencvenkettőben vásárolta Amál néni.

Peti Sándor autótulajdonos úr na-

... az autó csak áll, áll nyugodtan

von elkéseredett és szomorú képpel állt „új” kocsijának motorja mellé.
— Még jó, hogy tavaly leteltem a sofőrvizsgát — mormogta. — Ehhez a döghez igazán nem érdemes sofőrt szerződtetni.

Elindította a motort. Az autó elkezdett dohogni, rázkódni, rezegni, remegni, csak éppen elindulni nem akart.

— Ennek a kocsinak idegsokkja van — állapította meg Peti.

Abrakadabra doktor nevetve mondogatta:

— Talán aggkori végegyengülése. Az autó úgy látszik megsértődött és mint a kilőtt nyíl, nekilendült.

Az autó ment, haladt a forgalmas utakon és az emberek nevetve fordultak meg utána.

A Rákóczi út és Károly körút sarkán a kocsik, autók, villamosok forgatagában egyszerre megbokrosodott.

Peti forgatta a esavaroakat, esavarta a kerekeket, nyomogatta a pedálokat — az autó csak állt, állt nyugodtan.

A közlekedési rendőr dühösen kiabálta:

— Ott nem szabad megállni!

— Könnyű magának — válaszolta Peti.

— Tessék azonnal elindulni!

— Mondja ezt az autónak és ne nekem.

A rendőrrel azonban nem lehetett tréfálni, odasietett a kocsihoz és felírta Peti adatait.

— Majd sokba kerül önnek ez az itt ácsorgás! Készítsen száz pengőt legalább.

A kocsit azonban mégis elindult. Ment, rohant végig a Rákóczi úton, egészen a Nemzeti Színházig. A Nemzetinél a villanyrendőr pirosat mutatott. Peti meg akarta állítani a kocsit. Majd bolond leszek — dörmögte, zakatolta az autó. Peti forgatta a esavaroakat, esavarta a kerekeket, nyomogatta a pedálokat — az autó nem akart megállni.

A rendőrök kétségbeesetten integettek. Peti kocsija azonban nem törődött a vonatkozó főkapitányi rendeletekkel — az eredmény az lett, hogy a rendőrök felírták az autó számát.

— Ez is száz pengő! — dühöngött Peti.

A keleti pályaudvar előtt történt a katasztrófa. Peti kocsija nekiszaladt egy modern hatalmas autónak. Peti szegény kirepült a kocsiból, de olyan szerencsésen, hogy nem történt semmi baja.

Nagy esődület vette körül a két autót. És Peti, feltápáskodva a földről, a másik autó elegáns tulajdonosához fordult:

— Kolléga úr kocsija sértetlen maradt.

— Az enyém igen, de az öné...

És Peti Sándor az autójára nézett, illetően csak nézett volna az autóra. De romhalmazzal látott.

A rendőr közeledett.

A másik autó tulajdonosa éppen mentegelőzni akart.

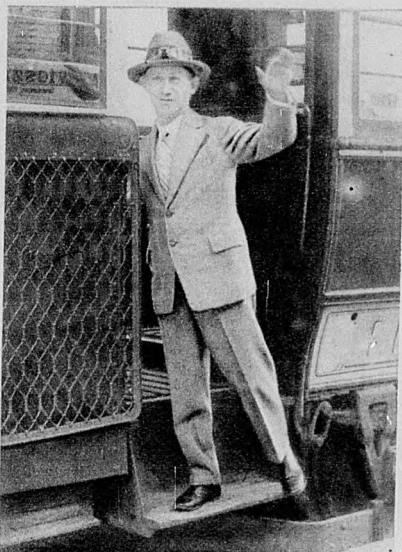
Peti azonban hozzálépett és megragadta a kezét:

— Köszönöm. Nagyon köszönöm. Ön nem is tudja, milyen jót tett velem.

És vidáman felugrott egy arra haladó villamosra.

Peti Sándor azóta csak bújva mer a színházba menni, mert a barátai folyton az őskori autójával ugratják, de majd elhallgatnak, ha egyszer a színház előtt megáll az az autó, amelyet nem örökölt, hanem maga vásárolt.

Ternay István

Vidáman felugrott a villamosra

Mi lesz

A kombinációk és pletykák egész özöne veszi most körül Fejes Terinek, a Fővárosi Operettszínház népszerű szubrettjének alakját. Annyi fantasztikus híresztelés és találgatás után most már a publikum valóban kíváncsi lett, hogy tulajdonképpen mi is igaz ezekből a homlokegyenest ellenkező híresztelésekből.

■Fölkerestük tehát Fejes Terit a Fővárosi Operettszínház öltözőjében s megkértük, tájékoztasson bennünket az összes szóban és hírlapokban forgó híresztelésekre vonatkozólag.

A kombinációk, amelyek mostanában napvilágra kerültek, a következők:

1. Fejes Teri Párizsba szerződött.
2. Marad a Fővárosi Operettszínházban.
3. A Király Színházhoz szerződik.
4. A Városi Színházhoz szerződik.
5. Férjhez megy és — otthagyja a színpadot.

Mikor elébe tártuk az összes híreket, a kitiűnő szubrett a következőket mondotta:

Fejes Teri

FEJES TERIVEL ?

— Az összes híresztelések nem lepnek meg, mert ezeket részint már hallottam, részint olvastam valahol. A legérdekesebb, hogy már mindent megírtak, ami — nem igaz, csak éppen azt felejtették megírni, ami tényleg — megfelel a valóságnak.

Tehát nem szerződöm Párizsba, nem a Király Színházba és a Városiba, nem megyek férjhez és hál Istennek, semmi okom sincsen szakítani a színpaddal, amelyen, különösen az utóbbi évek alatt, szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy szép sikerekben volt részem. Ellenben

Ellenben — bizonyára meg fog lepni mindenkit — hogyha azt mondom, hogy — *egyik színházhoz sem szerződöm.*

Nem szerződöm többé egyik színházhoz sem — azért, mert végre be kellett látnom, hogy ez a legkevésbé célirányos. Azok a színésznők, akik csak szerepeket vállalnak — már pedig az operettszínésznők majdnem kivétel nélkül most így tesznek — mindenképpen jól járnak. Elsősorban abban a darabban lépnek föl, amelynek a sikerében bíznak s csak olyan szerepeket vállalnak, amelyek illenek az egyéniségükhöz.

Óriási előnyük van így egy szerződött taggal szemben, aki bizony kénytelen gyakran olyan darabban szerepet vállalni, amelynek sikerében nem bízik és olyan szerepeket is eljátszani, amelyekben nem érzi otthon magát.

Ez a dolognak az erkölcsi része, de ami szintén igen fontos, a szerepekre szerződött színésznők olyan fellépti díjat kapnak, amelyek egyáltalán nem állanak arányban a szerződötlett színésznők gázsijával.

Most tehát én is csak ott fogok játszani, abban a színházban, abban a darabban és abban a szerepben, amely úgy érzem, hogy teljesen kielégíti az ambíciómat és annyi gázsziért, amely egyenes arányban van az elvégzett művészi teljesítménnyel.

Igaz, hogy lehet így egy rizikó, amely szerint az ember talán nem kap egyáltalán szereplési lehetőséget, de hát ezt a rizikót mindenesetre viselni kell.

Mindentki nyaralni készül

A SZUBRETT MEGVESZI A VELENCEI KÉPESLAPOKAT, AMELYEKET OTT MAJD CSAK FELAD VALAKI — MÍG Ő A DUNÁN STRANDOL...

A BONNIVÁN MINDEN ISMERŐSÉNEK MEGIRJA, HOGY A NYARAT DEAUVILLE-BAN TÖLTI — EKÖZBEN BÜRGÖZDÖN MÁR KIVETTE A NYÁRI LAKÁST...

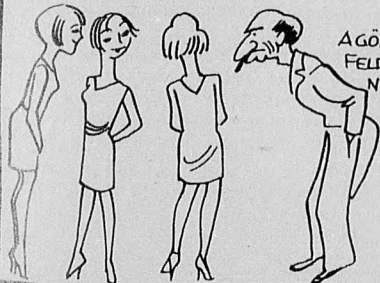
A PRIMADONNA SELYEMPINCISJE AZ Ű NYÁRI ISMERETSÉGEKRŐL ÁBRÁNDOZIK

A TÁNCOS KOMIKUS ÖRÖMMEL GONDOLARRA, HOGY REUMÁS LÁBA MÉG UJRA JÓ LEHET...

A SZINIGAZGATÓ NYARALÁSA ABBAN ÁLL, HOGY AZ ŐSZI SLÁGEREN TÖRI A FEJÉT...

AGÖRLÖK FELMATYINÁL NYARALNAK

A PESTI POLGÁR PEDIG TOVÁBB FÜRDIK AZ ADÓSSÁGOK TENGERÉBEN...

Utazom

IRTA
SALAMON
BÉLA

Nem kell megjedni — nem a Rivierára utazom — olyan jól nem megy még nekem, csak — turnékra. Szándékosan mondtam azt, hogy turnékra és nem turnéra, mert először az egyik turnéra megyek, amely körülbelül egy hónapig tart, aztán a másik turnéra megyek, amely — remélem — legalább egy hónapig fog tartani. A turnéimat saját társulatommal fogom lebonyolítani, amelyet nem kis büszkeséggel a *Teréz-körúti Színpad „válogatott csapatának”* neveztem el. A „csapat” tagjai (maradjunk csak ennél az elnevezésnél) *Orsolya Erzsé* (el találták, a „Vakablak”-ból), *Jármay Karola* (az a szép), *Lengyel Gizi* (az a temperamentumos), aztán *Sárossy, Kömlös, Fenyő Berky* (ők, akár hogy várják, mégsem kapnak lölem jeltöket. Fő, hogy a gázsit megkapjuk — gondolják ők).

Berky József, aki sokoldalúbb Michelangelónál, olyan irásos menetrendet dolgozott ki, hogy amennyiben a vasút ezt a menetrendet respektálja, akkor semmi fennakadás nem lesz.

Igaz, hogy a menetrendbe villásreggeliket és zónapörkölteket is beírt, még pedig háromóránként megismétlődve, de azt hiszem, hogy itt őt nagy meglepetés fogja érni, *menyire fog készni a — vonat.*

Poggyászsomban viszem a legsikerültebb kabarétermékeket, itt tehát nem érhet baleset. A premiérek előtt nem mondom, mindig szörnyen drukkolok, mert soha nem lehet kiszámítani, hogy a közönségnek mi tetszik.

De turnén? Még azt is megmondom előre, hogy egy darabnál hány nevetés fog elhangzani. Csak többszörösen kipróbált darabokat viszek magammal. Igazán, semmi értelme sem volna annak, hogy kísérletezzek, hogy megfellebbezzem a pesti közönség véleményét a vidékhez.

Első turném főbb állomásai: *Szeged, Debrecen, Miskolc, Pécs, Szombathely.* Második turném: *Arad, Kolozsvár, Temesvár, Nagyvárad.*

Ezek az utóbbi városok arról nevezetesebbek, hogy én *itt még — nem vendégszerepeltem.* (Milyen jó ezeknek — gondolja Radó.)

De azért nem félek ettől a számomra új közönségtől sem. Már előre gondoskodtam arról, hogy legyen klakk a nézők sem, hát az előadott daraboknak.

édességem. Ő bizonyosan tapsolni fog, ha másért nem, azért, hogy meglássam hol ül. De lehetséges, hogy ez a taps elmarad. Tudni kell ugyanis, hogy az *édességem még soha nem látta a piál színpadon.* Már most könnyen lehetséges, ha meglát, taps helyett sírni fog. (Naná! Majd nem fog sírni — gondolja most Radó.) De azt hiszem az anyám nélkül is sikerem lesz, ha nekem nem, hát a társaimnak s ha nekik sem, hát az előadott daraboknak.

Szóval, a „Déliab” útján búcsúzó most a pesti közönségtől. Remélem, nem felejtenek el őszig a pestiek, mert hogy azokon a helyeken, ahova turnézni megyek, soha nem fognak ellejteni, arról nyugodt vagyok. (Értsé ezt Radó úgy, ahogy akarja.)

Salamon Béla zótéren.

Bonvivánból drámai színész

Az utóbbi években megszoktuk, hogy prózai színészekből és színésznőkből operettsztárok lesznek. Hogy csak néhány példát említsünk, itt van *Gaál Franciska*, *Rózsahegyi Kálmán*, *Kiss Ferenc*, *Kertész Dezső*, *Káboš Gyula* és *Delly Ferenc*, akik valamennyien cserbenhagyták a prózai színészetet az operettért. Ez a szerepkörválttatás annyira megszokottá vált már, hogy lassanként rájöttünk arra, hogy minden drámai színész tulajdonképpen operettbonvivantnak vagy táncoskomikusnak jött a világra. Annál nagyobb csodálattal kell adoznunk tehát annak, aki fordítottját teszi meg a mostanában divatos szerepkörválttatásnak.

Utőző ezen a téren Solthy György, a Király Színház bonvivantja, aki a jövő szezontól kezdve laképnél hagyja az operettszínpadot

és kizáróan csak prózában fog fellépni. Hogy miképpen határozta el erre magát, azt *Solthy György* így mesélte el a „Déliab” olvasóinak: — Két évvel ezelőtt szerződöttem le a *Király Színház* és én az ígéretekben bízva, boldogan írtam alá három évre szóló szerződésemet. Az idők folyamán azonban rájöttem arra, hogy kár volt annyira örülni a pesti szerződésnek. Nem nekem való szerepeket kaptam, amelyekben nem tudtam megmutatni azt, amit akartam. Később még rosszabbra fordult a dolog, amennyiben

mindjobban éreztem azt, hogy mellőznek.

Ezen az indokolatlan elejtésen kívül más oka is volt annak, hogy lassanként elkedvetlenedtem. Rájöttem arra, hogy az operett nem kíván komoly színészeket és ez még fokozottabb mértékben áll a revűkre.

Beláttam, hogy a színészetnek igazán értékét a színész becsülését nem az operett, hanem kizáróan csak a drámai színjátszás adja meg.

Mіндеzt alaposan átgondolva elhatá-

roztam, hogy szakítok az operettszínpaddal és arra kértem a Király Színház igazgatóságát, hogy bontsa fel a még egy évre szóló szerződésemet. Be kell vallanom, hogy nagyobb örömet okozott nekem, amikor ezt a kérésemet teljesítették, mint annak idején a pesti szerződés.

Nemrégiben Pécsen eljártam *Móricz Zsigmond*

„Nem élhetek muzikaszó nélkül” című színdarabjának főszerepét és örökre büszkén fogok visszaemlékezni azokra az elismerő szavakra, amikkel a jelenlevő szerző tisztelt meg engem. E héten ismét ebben a *Móricz* darabban léptem fel Pécsen, amelyet *Hevesi Sándor*, a Nemzeti Színház igazgatója is végignézett.

Itt egy pillanatra abbahagyja a beszélgetést *Solthy György*. Látszik rajta, hogy többet árult el nekünk, mint amennyit szeretett volna.

— Egyébként — fejezi be szavait zavartan *Solthy György*, — arról van szó, hogy

a jövő szezonra az ország egyik legelőkelőbb drámai színházhoz szerződöm.

Nem akarok az események elébe vágni, mert csak az a biztos, ami már megvan. A tárgyalások már régebbi idő óta folynak, remélem, hogy néhány napon belül perfektuálódnak is. A kénytelen halgatás tehát nem ölt meg, mint ahogy azt ellenségeim hitették, sőt a jövő többet ígér, mint az intrikákkal átítatott múlt.

Azok tehát, akik fájlalták *Solthy György* távozását Budapestről, megvigasztalódhatnak. Nemsokára újra viszonyláthatják még pedig olyan színpadon, ahol komoly feladatokat bízhatnak rá.

Solthy György

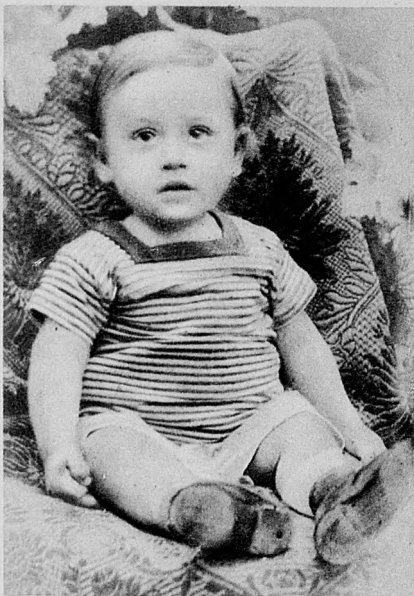
IMI, a csodagyerek

Magyarország a gyodagyerekek házája. És csodálatosképp, nálunk a csodagyereknek *lényleg* gyerekek.

Hüttel Imrénél, legújabb csodagyerekünkénél igazán nem történhetnék baj. Miatta — egyelőre — nem is kellene fodrász a világon. Hüttel Imre öt éves, komolyan, a papája mutatta a születési bizonyítványát.

Bámulatos tehetség ez az öt éves csöppség, aki még óvodába sem járt. Pompás hangsúlyozással interpretálja vékony, cérnaszál hangján a legnehezebb versszövegeket, prózát magyarul és németül. Hihetetlen muzikalitással, tökéletes pontossággal énekel egyházi zsoltárokat és operaáriákat, bravurosan forgatja a plajbászt, rajzol karikatúrákat és portréit; aquarellel festeni is tud.

Pedig a külsején *egyáltalán nem tűnik szembe ez a zsenialitás*. Olyan, mint a többi kisgyerek, egy rongylabdával órákig is elszórakozik, kiabál, visít, sír, jó és rossz — ahogy jön. Talán egyedül a mély, fekete szempár

Hüttel Imre

az, amelyik elárulja az isteni szikrát.

Nehezen lehet szólásra bírni. Még a „kezsókolomot” is csak a papa unszolására hajlandó bemondani. Hüttel Ferenc, a papa, komoly 40-es úr, kénytelen nyilatkozni helyette:

— Egy unokaöcsémet hallgattam ki feladatából — mondja, — a *Szózat* volt a lecke kívülről. Közben benn volt a gyerek is. Unokaöcsém kétszer elmondja a verset, utána Imi megszólal és

kívágja a két első szakaszt.

Megdermedtünk a meglepetéstől. Azután kér, hogy: még akarom hallani! *Kétszer felolvastuk, már tudta az egészet.*

— Egyszer vettem neki egy könyvet, állatképeket. Ceruzát kért és mindent utánarajzolt. Aztán embereket vetett papírra, lerajzolt engem is.

— Már régebben rájöttünk, hogy bámulatos hallással rendelkezik. A legnehezebb zenét két-háromszori hallás után dudolja.

Hüttel papa foglalkozni kezdett fiával. Imi *félő alatt* perfect német volt. Aztán mászt tanult. *Arany-, Pelőfi-, Vörösmarty-*verseket, *Goethe* költeményeit, egy részt a *Hermann und Dorothea*-ból és Schiller *Tell Vilmosából*. Tud több operaáriát, a *Rigoletto*, *Parasztszünet*, *Sevillai borbély* és *Carmen*-ből. És — ez a csodagyereknek lényeg gyerekjáték volt — megtanult írni-olvasni.

— Imi! Péter apostol!

Imi olyan eleven lesz egyszerre, hogy még, S már kezdő is *Az ember tragédiájából* Péter apostol monológiáját:

Te nyomorú faj, gyáva nemzedék...

Énekel a *Torreador indulót*. Lerajzolt engem...

— Most megyek turnéra a gyerekekkel Bécs, Linz, Kőszvár, Nagyvárad...

— mondja boldogan idősb. Hüttel. — Félévig tart, aztán *Budapest*en lépünk fel!

Imi épp egy kávésbögrét ver le az asztalról. Ennek ellenére az apa azt mondja:

— Kincsét ér ez a gyerek!

Igaza van. Szokásban, leiben, sehílingben vagy pengőben — teljesen mindegy.

209 centiméter magas színész * * * reklámcélra ajánlkozik

Fenti hirdetés látott napvilágot az elmúlt héten az egyik napilapban. Kíváncsi voltam a 209 cm.-re, de még jobban izgatott az, hogy *milyen ajánlatok jognak érkezni erre a nem minden-napi hirdetésre?*

Hogy lakáscímét megtudjam, kénytelen voltam én is írni a „*Jaj de magas!*” jelígre. Beugrattam a 209-est, és azt írtam, hogy reklámtábla hordozásért napi tíz pengőt fizetek. Ugy látszik, a beérkezett ajánlatok között az enyém igen kecsesgletű lehetett, mert rövidesen érkezett válasz. Intelligens, jól fogalmazott írás.

Nagyon kért, hogy sem a nevét, sem a lakáscímét ne írjam meg pontosan. Récsényi Józsefnek hívják, viszont Pesterzsébeten lakik, de jó messze.

Színész — persze rögtön gondoltam — nem igen volt. Színiiskolát végzett az igaz és sokat stálistált. Egyébként nagyon csinos fekete hajú fiatalember, csinos és — *lényeg 209 cm. magas, cipő nélkül.* Én mértem meg őt egy széken állva. Súlya: *92 kiló, 26 éves.*

Most térjünk át az ajánlatokra. Miután rezignált sóhajtás kíséretében savanyú arccal tudomásul vette, hogy eszemágában nincs őt szerződtetni, előszedett egy nagy csomó, mindenféle formájú, színű és szagú levelet.

Nézünk!

Meglehetősen olvashatatlan leányírás, valami iszonyú pacsuli szagú levelem, valahogy így:

— Kedves Jaj de magoss — asszonya — *én házasság céljából nagyon szeretnék magával jóba lenni.* Én — asszonya — 165 cmm. magoss vagyok. Irjon nekem.

Itt a cím következik.

Szintén női írás, de már üzletszerű prózai hangon. Nem egészen érdektelen:

— Amennyiben Ön tényleg 209 cm. magas, keressen fel itt és itt. Én csinosnak mondtott, fekete, *94 cm. magas, 30 kilogram súlyú, 23 éves leány vagyok.* Ha összetársulnánk és körüljáránk egy kicsit a világot 1—2 be-tanult számmal, *igen szép sikerünk lehetne.*

Hosszú oldala-kon foglalkozik a filigrán hölgy a tárgyalás folytán kibontakozó gyönyörű perspektívákkal.

— Komoly do-log — mondja R. J. — Válaszoltam is már rá.

Egy csomó *szerelemes levél.* Leg-alább 15—20 da-rab. Különböző ko-rú, súlyú, magas-ságú és foglalko-zású hölgyektől. Valamennyien na-gyon szeretnének megismerkedni a 209 centiméterrel.

Két berlini rek-lámfilmvállalat jény-

képet kér — vagy pedig egy hitelesített írást arról, hogy *Récsényi József* csakugyan 209 centiméter. Ebben az eset-ben reklámfilmek készítésére alkalmaz-zák, havi 500 márka honoráriummal.

Egy osztrák filmgyár *burleszkek-re akarja szerződtetni* — ha igaz a 209 cm.

Egy szegedi mutatványos sem min-dennapi tervvel állott elő: Úvegkalit-kába akarja tenni a fiatalembert, hogy az *egy pár napig közönség előtt éhezzen.*

— Minden vágyam — mondja, R. J., — hogy az amerikai burleszkproducerek felfedezzenek. Hollywood...

Egyelőre azonban *elfogadja* a nagy-számban érkezett reklámhordozási ajánlatok egyikét. A leggavallérosabb díjazással: *4 pengő naponta.* (—szí)

Récsényi József

41 és fél óráig zongorázott egyfolytában egy 17 éves utilány

Rekord!

Mindenkit valami füresa, szinte hiszterikus lázban tart ma ez a szó. Azelőtt csak az embersport, löverseny, automobilizmus és aviatika berkeiben hevültek érte. Most pedig már a közélet minden terére átesapott a rekord fogalma. Mindenről megfeledkezve küzdenek érte, vadul, a végkimerülésig. Gyorsasági, lassúsági rekord, koplási rekord, szépség- és nyomorrekord, táncrekord, magassági, kövér ségi, soványsági rekord, pénzszerzési, öngyilkossági... Rekord! Rekord!

Bizonyos *Ledowsky* úr 77 óráig zongorázott Bécsben megszakítás nélkül, egyfolytában, együttében.

Több sem kell. Követői rekordgyorsasággal akadnak. Budapesten

Szemesi Eta

egy 17 éves úrilány az elmúlt héten 41 és fél órát játszott a zongorán szakadatlanul.

Szemesi Etának hívják. Friss, táncos, sportoló! „flapper”.

— Hogyan jutott eszébe?

— Olvastam a *Ledowsky* úrról. Rögön elhatároztam, hogy én is megpróbálom.

— Mióta zongorázik?

— Hat éve. Három évig tanultam.

— Akadály nem volt?

— Szüleim bizony *ellenzték*, hogy egy éjszakát kimaradjak. De addig sírtam, beszéltem, kértem, míg...

— Tanuk?

— Szüleim, barátnőm és egy rokonom, akik tagjai a Zenészsövetségnek. Nevetve:

— És a szomszédok, meg a házmesterné!

Büszkén:

— *Hölgyvilágrekord, azt tudja?!*

A kisasszony (pardon: világrekorderdő!) felvilágosításai alapján megpróbálom elmondani a 41 és fél óra történetét.

Szombaton reggel kezdte, a szombatról vasárnapra virradó éjjel ugyanis soká szokott ébren lenni.

Tehát:

1-ső 12 óra. Szombat reggel 7-től délután 7-ig: Etuska nagy lelkesedéssel, izgatottan és kipihenve ül a zongorához. Játsszik operákat, potpourrikat szóval nehezebb dolgokat összevissza. Az ebédet három perc alatt bekapja. Játsszik, játszik...

11-ik etappe. Szombat délután 7-től vasárnap 7-ig: Etuska nem akarja már zavarni sírjukban a nagy zeneköltők nyugalmát, operettek jönnek, tánczenék... Nagy társaság gyűl össze a rekordkísértet színhelyén. Eleinte csodálják, bámulják a világrekorderjelölt hölgyet, aztán megunták a dolgot, inkább táncolnak és

egymással szórakoznak. Etuska sem gondol másra, folyton a rekordra. Milyen jó lenne táncolni, *abbahagyni* az egészet... *Jaj, de micsoda „ugratás” lenne ebből.*

Tovább!

A társaság elmegy. Jelentős szerephez jutnak a szomszédok, akiknek úgy látszik, semmi érzékük az ilyen hangos világrekordokhoz. Közbenjárásukra a házmesterné igyekszik megmagyarázni, hogy már ez is gyönyörű teljesítmény, hagyja abba...

Felvirrad, kisüt a nap. Milyen jó lenne *aludni!*

Vasárnap este 7-től fél 1-ig: Etuska már nem tudja mit játszik, a hallgató-

ság sem... Lehunytt szemmel üti a zongorát. *Még, még!!!*

A világrekordernő *elalszik* a széken.

— Másnap délig aludtam. A kezeimet mozgatni sem tudom, nézze, hogy meg vannak dagadva!

Felesillan a szeme.

— Mégis rekord. *Júniusban a Zenészszőnetség előtt meg fogom ismételni. Hogy hitelesítsék.*

Csendesen mondja utána:

— De addig *rá sem tudok nézni a zongorára...*

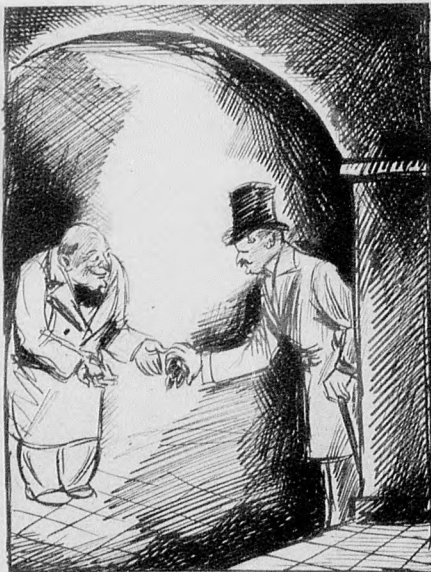
Ezzel kapcsolatban még egy rekordról kell beszámolnunk. A szomszédok *türelm-rekordjáról.*

Bessie Lowe és Leila Hyams amerikai filmszínésznők (Fotó M—G—M.)

Kis anekdoták-nagy művészekről

Kolozsvároft a „Szép Galathea”-t adták. Szentgyörgyi Pista bácsi akkor élte inaséveit a színészetnél, csak olyan szótlan kódogó volt a színpadon. Egy estve, egy kiesít megkéselt, hát nem volt ideje trikót húzni és csak úgy a magyar nadrágja, sarkantyús eszímája tetejibe rántotta fel a török tógát, abban a reményben, hogy amíg átvonul a statiszták tömegével a játékszínen, amúgy is eltakarja majdnem a térdig érő kertészlet. A bevonulás pillanatában vette csak észre, hogy a dekorációt megváltoztatták, csak pár egészen alacsony virágbokor van s az nem fedheti az ő félig öltözöttségét. Kapja magát, lekuporodik és úgy mászik a többi között, mint egy lábatlan koldus. Nagyszerűen mulattak az „alakításán”. Mire a csapat visszatért, volt annyi ideje, hogy trikót, szandált vegyen és akkor meg úgy haladt a menet élén, mint egy valóságos égi meszelő. Pista bá soha olyan derűtséget nem aratott egy alakításával se, mint ezzel.

Egy esomé finom szivart nyom a markába

Szabó József debreceni direktor 1847-ben egy férfikvarlettet szervezett s a nagyszerű dalosok bejárták fél Európát. Rómától Kopenhágáig. Ott történt, hogy kissé „leégték”, alig volt pénz a mozduláshoz. Vincze Jósikát meg épp ott kellett hagyniok, az nyakára hágott minden garasának. Majd valamelyik városból csak küldhetnek neki útiköltséget. Mikor Amsterdamba értek, egyszerre csak ott terem Vincze.

— Hát te honnan vettél pénzt?

— Kihallgatásra jelentkeztem a dán királynál és kölcsön kértem tőle száz forintot, megmondtam, hogy győrmegyei földesúr vagyok és majd megadom, ha baza érek. Ófelsége nevetett és pár perc múlva a markomat ütölte a sok vadonat új dánus tallér!

Pestre érvén, első dolga volt megmenteni a magyar becsületet és elküldeni a pénzt felséges hitelezőjének.

Híres fickó volt józsi humoráról, talpraesett citátumairól Roré Sándor, a régi Nemzeti szereposztója. És valóságos orákulum. Rendesen végignézte a próbákat és pár nap múltán már megjósolta, lesz-e siker vagy nem. Természetes, hogy a szerzők lesve varták Sándor nyilatkozatát. Közvetlenül a premiér előtt odamegy hozzá Prém József, egy esomé finom szivart nyom a markába és kérdi, mit gondol, mi lesz a darab sorsa?

Roré előbb rágyújt, a többit nagy tempóban zsebre rakja s aztán loghegyen oda böki:

Danton, követni fogsz! R. R.

GÖMBÖSNÉ-GALAMB MARGIT

Az úriasszony

Ez a tartalmas, rendkívül tanulságos könyv, amely az irás művésztétel tárgyjai mindazt, ami az igazi úriasszony alkotó lényege, a magyar irodalomban páratlan sikert ért el. Figyelmébe ajánljuk az „Úriasszony”-t mindazoknak, kik lelki finomságra és úri gondolkodásra törekednek. A mű eszményen van bekötve. Árja bérmentve 1 pengő 90 fillér. Megrendelhető a „Déliháb” kiadóhatalában, Budapest, VII, Dobány utca 12.

re
*

direktor
szerve-
bejárták
ahágáig.
"égték",
Vince
agyniok,
rasának.
k küld-
Mikor
re csak

pénzt ?
m a dán
3le száz
györ-
jd meg-
neyetelt
t ütölte
!
lt meg-
és el-
zójének.

moráról,
Sándor.
És való-
gignézte
án már
y nem.
sve vár-
özyette-
hozzá
szívari
gondol.

it nagy
án fog-

R. R.

IT

könyv,
mind-
ényege,
kert ért
zony"-t
és úri
esmosan
ngő 90
dóhiva-
tucca 12

Mary Brian amerikai filmsztár (Fotó Paramount)

Hallja Smaga Skót...

hangosabban beszéljen, ha akar tőlem valamit és ne susogjon úgy, mint a fehér akác, mert magát is leveszem a műsorról és nem mesélem el a friss híreimet. Pedig...

Pedig itt van mingyárt egy hír, ami érdekelni fogja. Előre is kérem ne hitelessenkedjen és ne cáfoljon, mert a

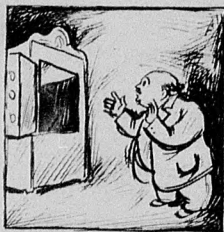

legmegbízhatóbb helyről kaptam az értesülésemet. Hetek óta különféle verziók keringenek a Belvárosi Színház bérbevételeiről. Ezek közül egyik sem jelöl meg a való-

A Belvárosi Színházat a jövő szezontól kezdve Ernst Sándor — az Ernst-múzeum tulajdonosának fia — veszi át.

A szerződés perfektuálása, ha csak valami közbe nem jön, a napokban már meg is történik. Mondanom sem kell, hogy a színház művészi vezetése továbbra is Beöthy László kezében fog maradni.

Az egyik színházunk, amely ebben a szezonban kizárólag csak operettekkel játszott, kapucsukás előtt drámát hoz. Pedig még egy magyar operettújdonosság volt terbe véve. Magának persze fogalma sincs, hogy miért történt ez a Pálfordulás. A színházhoz, ugyanis akárcsak a háborúhoz, pénz, pénz és pénz kell. Már pedig e pillanatban nem igen bővelkedik ebben az illető színház igazgatósága.

Összeült tehát a vezérkar és

kiszámították, hogy a dráma színrehozása jóval kevesebbe kerül, mint az operetté.

Ez a titka a programváltásnak, hogy csipje meg a pók, illetve a darázs. Tudom mit akar mondani, édes egy öregem. Hogy a színház két nagy sikert könyvell el az idén. Ez igaz, de viszont utána két nagy bukást is, amely rengeteg pénzt emésztett fel.

Sajnálhatja, hogy az elmúlt hét szerdáján nem volt kinn a kéleli pályaudvaron. Akkor utazott el ugyanis Ptasinszky Pepi, az Operaház volt primaballerinája, akit rengeteg kísértek ki a vonalhoz. Ptasinszky Londonba utazott, ahol most tudvalevően férjével együtt lakik.

Poggyászának a legfelteve őrzöttebb kineve a „Hasis” című szindarab volt,

amelyet Kardos Andor írt a számára. Nem kedves vezérem, nem lévedtem. Ez a „Hasis” nem

azonos azzal a balett-pantomimmel, amelynek főszerepét Ptasinszky Pesten és Londonban is sikerrel kreálta. Kardos Andor háromfelvonásos szindarabot írt belőle, amely annyira megtetszett Ptasinszkyknak, hogy lefordíttatja angolra és az á terve, hogy fel lép benne London valamelyik színházában — mint prózai színész.

Még valaki utazott el a múlt hélen Budapestről, Beregi Oszkár leánya, Lea, akiről szintén van egy érdekes hírem a maga számára. Völegénye, Pataky Kálmán éppen be akart menni Beregiék

hotelszobájába, amikor felesendült a „Tosca” nagy áriája. A hang Beregiek szobájából jött és Pataky megvárta az ária végét. Csak ekkor nyitott be a szobába, ahol

kísült, hogy az énekesnő nem volt más, mint menyasszonya, Beregi Lea.

Pataky kijelentette, hogy nem engedi Leát ezért drámát játszani, mert ilyen hangnnyal az Operaházban van a helye. Beregi Oszkár és Lea nevettek Pataky áradozásán és elfogultságnak tartották. Ő azonban addig erősködött, amíg végre elmentek az egyik különő énektanárnőnkhez, aki mindenben megerősítette Pataky dicsőimuszát. Most már Beregi Lea is beadta a derekát és e héttől kezdve Bécs egyik legkiválóbb énektanárjától vesz órákat és rövidesen nemesak az életben, hanem a színpadon is partnertője lesz Pataky Kálmánnak.

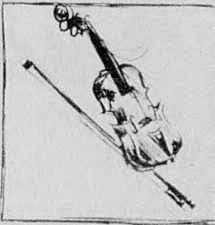
De nem Beregi Lea az egyetlen drámai színésznő, aki a művészetnek egyik ágát egy másikkal eserről jel. Il van például Hegedűs Tibor, a Vígsház rendezőjének felesége, Horváth Éva, aki szép sikerekkel szerepelt eddig úgy a színházakban, mint a rádióban. Horváth Éva már hónapok óta tanul táncolni és amint a rádiómatinén, mint debütján láthatta, ill is megállja a helyét.

A művésznő a jövő szezonban már önálló táncestélyt fog adni.

Biztos maga is hallotta, hogy Zerkonitz Béla—Szilágyi László operettjét, az „Ellörölt a hegedűm”-et megvásárolták amerikai beszélőfilm számára. Azt azonban nem tudja, hogyan folyt le a dolog. Endrei Jenő magyar szintársulata vendégszerepelt New-York egyik külvárosi lízdrangó színházában. Egyik este az „Ellörölt a hegedűm”-et játszották, amikor belévedt a nézőtérre egy unatkozó amerikai, aki a gyenge előadással akarta fejfrissíteni nevetőizmail.

Nem tudott egy kukkot sem magyarul, de ahelyett, hogy nevette volna, mindég komolyabb és komolyabb lett és a második felvonás után magához hivalta Endreit. Bemutakozott neki, mint az egyik legnagyobb amerikai filmgyár igazgatója és kijelentette, hogy a darabot okvellen meg akarja vásárolni beszélőfilmnek. Endrei megadta John Vajda címét, aki a darab amerikai előadási jogának tulajdonosa és akivel az amerikai úr még aznap meg is állapodott. A dolog poentjéhez tartozik, hogy az operett szövegírója Szilágyi László a Balaton mellett olvasta az „Ellörölt a hegedűm” megvásárlásának hírel az egyik napilapban.

Neveve mutatta ismerőseinek az újságot azzal, hogy szerzőtőrsa immáron harmadszor híreszteli ezt az amerikai üzletet.

Szilágyi még akkor sem hitt a híj valódságában, amikor Pestre érkezett egészen addig, amíg le nem számoltak a kezébe kétezzer pengő előlegképpen.

Egy pár rövid hír is van a maga számára.

A Vígsház megvásárolta Marcel Pagnol, a „Topáz” szerzőjének új darabját, amelynek mind a három felvonása a marseilli kikötőben játszódik le.

A szeptember elején megnyitól Bethlen téri Színpad művészeti igazgatónak dr. Bánóczy Lászlól, dramaturgnak Koresmáros Nándort szerződtette le.

Elmesélem magának a legújabb viccel. Dénes György és Peltes Sándor össetalálkoznak a körúton.

— Gyerünk sétálni — proponálja Dénes György.

— Nem bánom — válaszolja Peltes, — de hová megyünk?

— Mondjuk végigjárjuk a Dunapártot.

— Azt már nem —?

— Hát csak nem vagyok bolond, lesétálni a Fekete-tengerig!

A magyar kabaré hőskora

IRTA
SOMLYÓ ZOLTÁN

Húsz évvel ezelőtt egy Kondor Ernő nevű vidám és kedves fiú, amolyan polgári bonviván, miután valami nagyváradai örökségből egy évet Párizsban töltött, a Teréz körúton átépíttette egy bérház kapualját — cukorskatulyává. Pici lampiónos fülkék, bársony- és selyemdrapéria, egy kis kanáriház-nagyságú színpad és — székek asztalokkal a nézőtéren. Itt megindult a kabaré — a párizsi kabaré mintájára.

Mikor ez a kabaré már divatba jött, Faludi Sándor, a Vígszínház igazgatója új kabarét csinált, más, magasabb nívón, a mai „Andrássy úti Színház” helyiségében. Pénz volt hozzá ismét elég. Könnyű dolog volt.

Amikor már ez a kabaré is „in floribus” volt, egy Weisz nevezetű, egészen egyszerű, művészetekhez nem is könyfő kávéháztulajdonos, mielőtt hitelezői becsúgták volna rosszul menő Üllői úti kávéházát, meghallgatta néhány hiteltre kávézó bohém-vendége kérését és egyszerű papír-transzparenst tett a bejárata fölé, ezzel a felirással:

PARADICSOM-KABARÉ

Ez a „kabaré” a Mária Terézia-laktanya átellenében, a pesti Montparnasse-ön volt. Elképzelhető, kik látogatták... Hadfiak, kis cselédleányok, konfliktokocsisok és az ueca gondtalan hölgyei. Ebben a légkörben ringatták a harmadik pesti kabaré bölesőjét.

A kabaré szent céljaira a kültekli kávézó olesó gusztusa szerint való átalakítások történtek. Mindenekelőtt egy, deszkákra alkalmazott vörös vászongöngy a színpad fölé, amely, agyafürt módon redőző ráncaival bársonynak vagy legalább is selyemnek látszott — messziről. Igen, messziről, a bejáratától. De a „közönség” közelharc közelségben ült a színpadhoz s így az az agyafürt ötlet esődöt mondott. Nagyön jól látszott, hogy a selyembársony-kortina — egyszerű olesó vászon...

A művészgárda legnagyobb problémája volt természetesen a „konferen-

cier” kérdése. Az egyes számok között kijönni a pódiumra és ötletes viccekkel fűszerezni az előadást. Ezt a tisztet Gara Ákosra bízták, aki túlságos komolyan fogta föl a dolgot és hol Wilde-aforizmákat talált föl a külvárosi közönségnek, hol meg privát ügyeire célozgatva, szórakoztatta a publikumot.

Hitelezői a kis lokalban annyira elszaporodtak, hogy egy este a kabaré pincére maga ráncigálta le a színpadról a rossz viccekkel fizető konferenciárost...

Nagy szenzáció volt a megüresedett „állás”. A jövedelem: napi egy forint; persze, ez csak az előadás befejezése után volt esedékes; ezenfelül vacsorára egy pár virsli tormával vagy mustárral. A főpincér árgus szemekkel vigyázott erre a pontra, hogy t. i. vagy az egyik, vagy a másik! Torma és mustár együtt sohase szerepeljenek és a virslik közül mindig a legrövidebb szárút kereste ki sajátkezüleg. A napi forinton és virslin kívül azonban a rang, a népszerűség sem volt egészen megvetendő.

A kabaréműsor bizarr volt. Valami tündökletes, boszorkányos ügyességgel voltak összeválogatva a legképtelenebb, össze sehogyse illő produkciók. Molnár Ferenc „Pál uecai fiúk” című művéből adtak elő például egy jelenetet, aztán Szentes János, vörös reflektor-fényben elénekelt egy dalt a vándorbotról, amelyet — úgy mond, — újból kezébe vesz, mert neki a esőndes, jó élet terhes és a száma után kalappal a kezében, vacsoráralót gyűjtött... Azután Arany Sári primadonna, mint a Fedák Sári szobaleánya lépett fel, óriási sikerrel, de a sanzónja utolsó strupniját már nem csicsereghette el, mert udvarlója dühösen fölrohant a színpadra, ahol heves családi jelenetet rögtönzött egy állítólagos kacintás miatt és elcipelte a művésznőt a helyiségből...

Majd minden számhoz egy fiatal, szőke, elegánsan öltözködő literary gentleman írta a zenét: Supka Géza. Ő volt az egyetlen köztünk, aki még szülei védőszárnya alatt, tisztán, ragyogó gallérban, mindennap frissen

megberetválva, üde-frizurásan jelent meg és ahelyett, hogy, mint mi: valamennyien, kölcsönkéregetett volna, mindig volt a zsebében néhány koronája a számunkra. Vidám fiú volt, aki szünet közben hirtelen a színpad alá rejtett pianínóhoz ült és ellenállhatatlan humorral imitálta a sváb dalosköröket:

„Ha a föld, a föld
Isten kalapja,
Isten kalapja,
Ugy hazánk, hazánk
bokrétá rajta,
kréta rajta...”

Jómagam itt estem át a marcongoló lámpalázban. Napokig tartó tárgyalgatás, könyörgés után végre belement a tulajdonos, Weisz úr — aki igazgatónak tituláltatta magát, — hogy én leszek a konferencier... Óriási karriér életemben. Ugy jártam az uccán, mint Baudelaire... Szereztem valahonnan lilaszín selyemmellényt, meg is borotválkoztam és a fópincértől nagy rimánkodással felvettem előre egy napigázsimat és évek óta először, valódi galért és valódi kézelőt vásároltam.

A szívem dobogása a koponyámba ért, amikor először ki kellett mennem a színpadra... Ott megálltam, szédülve, reszketve. A pincér éppen ebben a pillanatban dulakodott egy tőkrészeg konfliskoocsissal... Egyetlen hang se jött ki a torkomon. Kínomban behunytam a szemem és minthogy semmi más nem jutott az eszembe, elkezdtem egy aznap irt versemet mondani:

„Ne higgy a szónak:
hazug az!
Ne higgy a csóknak:
nem igaz...”

Tovább nem juthattam. A hátulsó asztalok mellől felugráltak a „hölgyek” és „urak” és kiáltozni kezdtek:

— Fogják meg!... Elesik!... Nem látják, hogy rosszul van?...
Valóban: nagyon rosszul voltam...

Felkaptak, bevitték a penészszagú, sötét szeparéba, ott letettek egy foszlott, beteg plüssdiványra és — folytatták az előadást...

Az egy forint előleg pedig máig sincs ledolgozva...

A Paradicsom-kabará nem volt hosszú életű. Amikor megbukott, egy másik kávé „Intim kabará” néven vezette tovább. Ez a kabará már való-

ban oly intim volt, hogy végül a fellépő művészek már csak önmaguknak játszottak, közönség nem volt... Vagy — tulajdonképpen itt kezdődött az igazi, vérbeli kabaré-élet, amikor poéták, művészek egymás között, egymás kedvéért „léptek fel”. Jónéhány, azóta befutott költő mondogatta el itt első racsógó strófáit. És színház után betértek ide „igazi”, komoly színészek is: szegény Sziklai Kornél, Tanay Frigyes; de talán legmeghatóbb volt, amikor Ujházy Ede, akkor már élte alkonyát járó nagy magyar „socialaire”ünk, gitárt szedett elő s hajnal-tájt eldudolgatta a „Crampton mester” haldokló nőtáját...

Hőskora volt ez a magyar kabáranak, bizony!....

Latabár Kálmán és Latabár Árpád, akik most nagy sikerrel szerepelnek a párizsi Moulin-Rougeban

— Halló, halló!.
— Halló! Kit keresnek?

— Monsieur Besoin otthon van?

— Én vagyok.

— Itt a Recamier-színház igazgatója beszél.

— Ön az, monsieur Bonnet? Jó napot. No, mi újság, direktorkám? Kissé izgatott a hangja. Talán rossz házakat csinál.

— Az Isten szerelmére, kedves Besoin, sürgősen beszélnem kell önnel!

— Rendelkezésre állok, dirikém, de úgy tudom, hogy ma premiérje van a Sourir-darabból. Hát annyira ráér? Biztosan zsúfolt háza lesz.

— Minden jegy elkelt már napokkal ezelőtt...

— Gratulálok. A siker sohasem jön rosszkor. És mivel szolgálhatok ebben a premiér-hangulatban?

— Éppen arról kell beszélnem önnel, de nem hagyja elmondanom.

— Nagyfokú nevetlenség tölem. Mille pardon! Hát parancsoljon...

— Az ég szerelmére, üljön azonnal autóba és jöjjön be hozzám a színházba!

— Történt valami?

— Természetesen, hisz másképp nem zaklatnám.

— Kíváncsivá tesz, direktorkám. Nem mondhat semmit telefonon?

— Nem, nem, ez oktalanság lenne tölem. Néhány perc múlva úgyis mindent meg fog tudni. Siessen, rohanjon, az Istenért, hisz már öt óra van...

A telefonbeszélgetést ebben a pillanatban megszakították s így monsieur Besoin, a híres párizsi színházi detektív nem tudhatta meg, hogy mi köze az idő előrehaladottságának ahhoz, hogy a Recamier-színház direktora

öt felhívta telefonon. Sejtette, hogy valami baj történt négy órával a bemutató-előadás előtt, amiért neki sürgősen meg kell jelennie a színháznál, de el sem tudta képzelni, hogy mi lehet annyira fontos egy új darab premiérje előtt, ami még a színházigazgatót is kihozza a sodrából? Hisz telt háza lesz, ezt maga is beismerte, mitől izgult hát föl annyira. Bonnet direktort

úgy ismerte, mint a nyugodtság és hidegvér megtestesítőjét, akit legfeljebb egy-egy telt ház tudott kissé hangulatba hozni. Hogy lehet az, hogy most ez az ember ennyire kijött a sodrából? Csak nincs talán veszélyeztetve az előadás?...

Ezeket gondolta monsieur Besoin, a népszerű magándetektív, miközben kényelmes délutáni papucsát fölcserélte a cipővel és munkaruháját az ucai öltözékével. Néhány rövid perc alatt teljesen felöltözött s amíg az inasa autót kerített, nyugodtan rágyujtott egy jó szivarra, hogy kellemes füstölés közben átgondolhassa azokat a lehetőségeket, amelyek Bonnet direktort ennyire kihozhatták a sodrából.

Autótaxival öt perc alatt elérte a színházat és csakhamar ott állott a színházigazgató szobájában, ahol monsieur Bonnet és monsieur Tourmont már kétségbeesett izgalommal vártak rá.

— No, mi újság, uraim? Ime, itt vagyok.

A két direktor egy pillanatig bámszán meredt rá, aztán mind a ketten egyszerre kezdtek beszélni, úgyhogy a detektív komikus mozdulattal befogta a füleit a szózuhatag elől.

— Pardon, messieurs!... lehetőleg sorrendben és egymásután, mert így

egy szót sem fogok megérteni. Csillapodjanak kissé. Ha parancsolják, szolgálhatok egy jó szivarral. Nálam már sokszor bevált, mint idegcsillapító...

A két úriember ismét egymásra nézett, majd monsieur Bonnet dühösen megszólalt:

— Mondja, uram, még van kedve humorizálni?

— Miért ne — felelte a detektív.

— Világéletben kedélyes ember voltam.

— De, ember! — csapott rá a direktor öblös hangja, —

hisz nem azért hívtuk ide? Monsieur Besoin egy mosolyt nyomott el a szája szögletében.

— Gondolom, direktorkám, de arra várok, hogy nyugodtan el fogják mondani, mi történt önökkel?

— Velünk? ... — felelt az igazgató és kétségbeesett mozdulattal törölte meg izzadó homlokát.

— Velünk semmi, barátom, de a színtársulattal.

— Nos, mi történt a színtársulattal?

— A társulat nyomtalanul eltűnt!

— Mit csinált?

— Eltűnt!

A társulat nyomtalanul eltűnt

— hagyta rá monsieur Bonnet. — És most itt állunk, néhány órával a bemutatás előtt, társulat nélkül... Nem borzasztó ez?

— De igen — ismerte el a nyomozó. — Ennél borzasztóbbat egy színgazgatóra nézve hamarjában el sem tudok képzelni. No és hogy fedezték föl az eltűnést?

A detektív vastag füstfelhőket gomolyított maga elé és azon keresztül mustrálgatta a kétségbeesett igazgatókat, akik úgy állottak előtte, mint két megriadt kis borjú az ismeretlen új kapu előtt...

II.

Néhány perc múlva az összevissza beszélő, igazgatók szóáradataiból a detektív megállapította a következőket:

Francois Sourir „Ezüst egér” című darabjából, melynek ma este van a bemutatása, délután három órakor utolsó próbát kellett volna tartani, úgynevezett „simító próbát”, hogy a meglévő kis hibákat még kiegyengessék. A próbára azonban a szerzőn kívül egyetlen egy tag sem jelent meg. Mikor egy félóra elteltével sorsatelefonálták az összes színészeket, mindenütt azt a meglepő választ kapták, hogy a művész úr vagy művész nő már délelőtt eltávozott hazulról és azóta még nem jelentkezett. Senki sem tudott felvilágosítást adni arról, hogy a társulat tagjai, már akik az „Ezüst egér”-ben játszottak, hová tűnhettek s ahogy multak az órák, úgy nőtt a fejetlenség a színházban, ahol gondolni sem mertek arra a hallatlan botrányra, hogy a premiért elhalasszák és a megjelenő közönséget hazaküldjék. Mivel kommunikációra már nem volt idő, ez az elmaradt előadás megölte volna a darabot.

A szerző tépte a haját, átkozta a színházat és a szereplőket, akik tönkre akarják tenni a karrierjét s úgy gondolt, órákig föl és alá, mint aki hirtelen megtévelyodött. Maguk a megrémült direktorok sem mertek közeledni hozzá. Végre elrohant azzal, hogy a Szajnába öli magát, ha ez a „ripacs társulat” a premiére sem kerül elő. De előbb még megfenyegette a két igazgatót, hogy föl fogja robbantani a színházukat.

Már délután öt óra volt, mikor monsieur Bonnetnek eszébe jutott, hogy igénybeveszi a híres színházi

detektív segítségét. Hátha még lehet valamit csinálni este fél kilencig, amíg az előadás kezdődik, ha csak le nem gyilkolták az egész társulatot.

— Nyugalom, uraim! — szólalt meg a detektív, megszakítva a gondolkodás és töprengés pillanatait. — Nem volt ennek az előadásnak valaki ellensége?

— Senki! — felelte monsieur Bonnet. — Normális időben tűztük műsorra és minden a legnagyobb rendben ment. Még a hagyományos veszekedések is elmaradtak a próbák alatt, mert mindenki a legnagyobb ambícióval készült a bemutatásra.

— Csodálatos! — mormogta monsieur Besoin. — Nincs a szerzőnek egy rosszakarója az urak tudomása szerint?

— Nincs. Monsieur Sourir kicsit bolondos ember, de mindenki szereti a színházban.

— Érdekes... Hm... És mi lett volna a soronkövetkező ujdonság?

A két igazgató gyors pillantást váltott, majd monsieur Tourmont szólalt meg:

— Már teljesen készen áll Jean Jammes darabja, a „Pillangók”, amelyet eredetileg az „Ezüst egér” előtt akartunk bemutatni. De az utóbbinak terminusos szerződése volt s így kénytelenek voltunk a két darab sorrendjét fölcserélni.

— Hol lakik a „Pillangók” szerzője? — kérdezte közönyös arccal a detektív.

— Rue Lafitte 3.

— És a mai premiér szereplői közül ki lakik a színházhoz legközelebb?

— Monsieur Dupont. Itt lakik a Place de l'Opéra-n, az ötös számú házban.

A detektív följegyezte az adatokat, aztán vette a kalapját és elköszönt. A két igazgató verejtékes arccal bámult rá.

— Mit tegyünk, monsieur Besoin?

— Semmit, uraim. Mikor kellene megkezdeni az előadást?

— Pont fél kilenckor.

— Nos, ha addig nem jelentkezem a társulattal, akkor a mai előadást nem lehet megtartani. A viszontlátásra, uraim!

III.

A színházról néhány száz lépésnyire a detektív megtalálta monsieur Dupontnak, a drámai hősszerelmesnek laká-

sát. Becsöngetett. A szobalány nyitott ajtót és közölte, hogy Dupont úr nincs itthon.

— Talán a színházból keresik megint?

— Igen — felelte a detekatív. — Egy szerepkönyv maradt nála, melyre sürgősen szükség van. Talán lesz szíves beengedni a dolgozószobájába, hátha ott találok az asztalán.

A szobalány gyanútlanul be-kísérte a detektívet Dupont dolgozószobájába, ahol monsieur Besoin alaposan körülnézett.

Néhány

ira-

tot megmozgatott, aztán megakadt pillantása az íróasztal álló naptáran, ahol a mai napra a következő följegyzés volt olvas-

Megakadt pillantása az asztalon álló naptáron

ható: „11 h. M. Jammes, okvetlen!”

— Mondja csak — fordult a detektív a szobalányhoz, — nem mondta Dupont úr, hogy ma délelőtt valahol fontos dolga van?

— Nem szolt, kérem, az egy szót sem, csak elrohant, mint mindig. Nem szokta az orromra kötni, hogy hova megy.

— Na, jól van, kedvesem — mosolygott monsieur Besoin, — látom, nincs itt a szerepkönyv. Lehet, hogy mégis a színháznál maradt.

Megesípte a szobalány arcát és elment. Az uccán megnézte az óráját. Pontosan hat óra volt. Rohan az idő... Monsieur Jammes, a konkurrens szerző itt lakik a közelben. Gyalog is odaér idejében. Átvágott a Boulevard des Italiens-en és csakhamar elérte a szolid, csöndes rue Lafitte-et. A 3-as szám alatt lakott a „Pillangók” szerzője, akinél délelőtt 11 órakor monsieur Dupont-nak, az egyik szereplőnek „okvetlen” meg kellett jelennie.

Belépett és egyenesen a házfelügyelőhöz ment.

— Itt lakik monsieur Jammes?

— Igen, uram, a második emeleten. Lépcsőházi bejárat.

— Itthon van a szerkesztő úr?

— Nem tudom — felelt a házmester, — tegnap este óta még nem láttam. Tessék fölmenni.

A detektív fölment és becsöngetett. Nem jelentkezett senki. Csöngetett még néhányszor és várt. Ismét senki... Benézett a kulcslyukon és csodálkozva konstata, hogy a kulcs benne van a zárban.

A detektív most habozás nélkül becsöngetett a szemközti lakásba, ahol a cseléd nyitott ajtót.

— Nem tudja, kérem, hogy monsieur Jammes itthon van-e?

— Nem tudom. Ott van az ajtója.

— Igen, de be van zárva.

— Lehetetlen, hisz egy csomó urat és hölgyet láttam oda bemenni, de nem vettem észre, hogy eltávoztak volna.

— Köszönöm! — mondta a detektív és elrohant.

Néhány pillanat múlva egy lakossal tért vissza, aki fölnyitotta az ajtót. Beléptek. Már az előszobában éremlygós szag ütötte meg a detektív orrát, ami a hallban még erősödött.

Mr. Besoin most gyorsan föltépte

a szalónba vezető ajtót s a következő pillanatban ijedten visszahökölt az eléje táruló látványtól. Ott feküdt előtte a padlózaton a Recamier-színház egész társulata, összevissza, egymás mellett és egymásra borulva, köztük Jean Jammes úr is, a „Pillangók” szerzője. Mellettük a mindent megmagyarázó ópium-pipakészletek...

IV.

Pár perc múlva erősen berregett Bonnet direktor szobájában a telefon.

— Halló, tessék!

— Itt Besoin beszél.

— Van valami ujság?

— Van. Kérem azonnal küldjék el a színházi orvost a rue Lafitte 3 szám alá, Jammes úr lakására.

— Mi történt?

— Majd megtudja, dirikém. A vizontlátásra!

Öt perc múlva ott volt a színház kopasz, holdvilágképű, kedélyes orvosa.

— Mi történt itt?

— Nem látja, doktor úr? Egy kis ópium-bachanália. Mr. Jammes meg-invítálta a konkurrens darab összes szereplőit és valósággal „lepipálta” őket, hogy ne tudják megtartani a premiért. Szép kis mulatság, nemde?

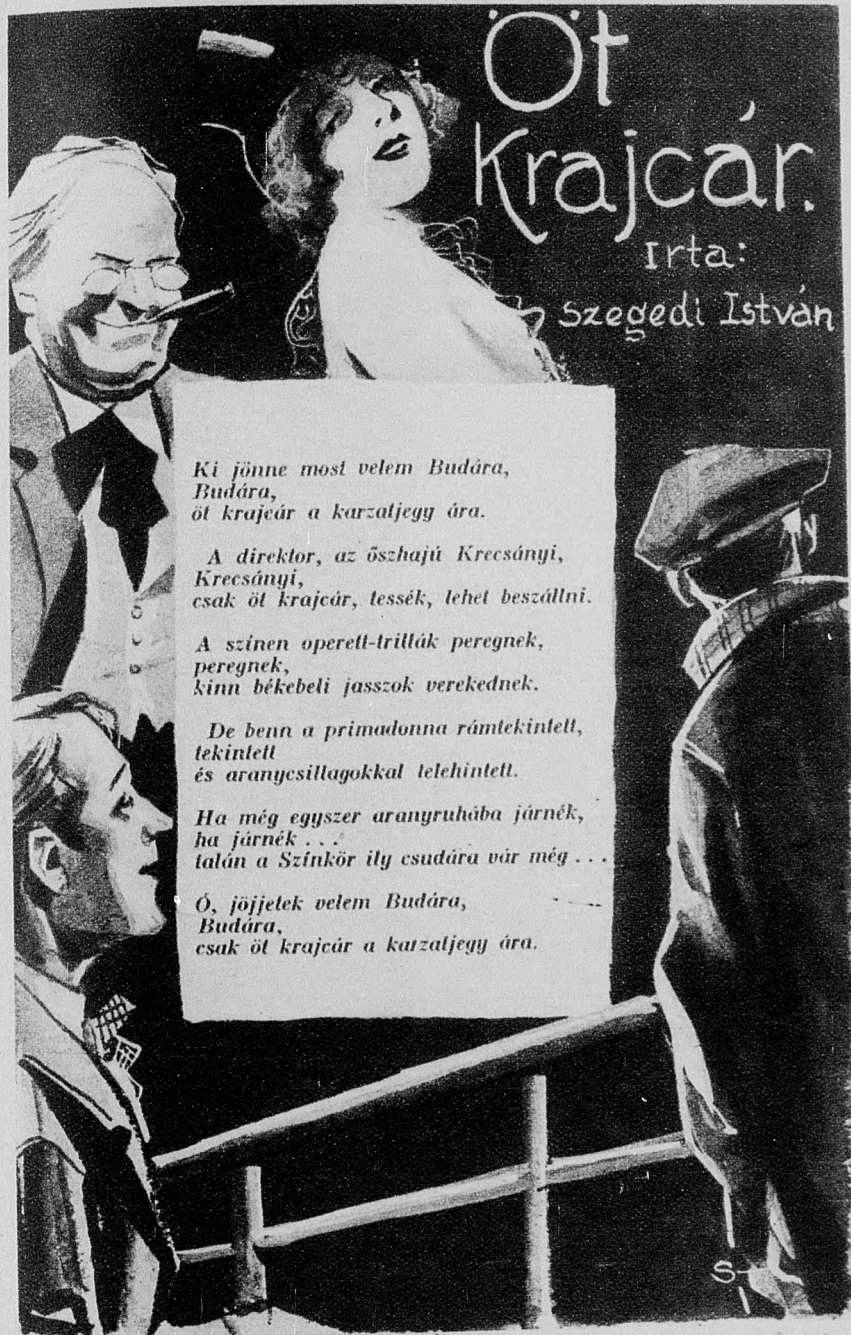
Az orvos felcsóválva szedte elő az erős élesztőszereket és egy órai megfeszített munka után, talpraállította az egész társaságot. Egyedül Jean Jammest hagyta tovább nyugodni a babérain. Büntényt nem követelt el és a tréfája nem úgy sikerült, ahogy tervezte.

V.

A premiért pontosan megkezdhatték s az „Ezüst egér” nagy sikert aratott. Másnap pedig az összes lapok közölték Jean Jammes „merényletét” kollégája ellen, aki örületében csaknem a Szajnába ölte magát. Csak a nagy siker gyógyította meg teljesen.

Mr. Jammes kudarcán egész Párizs mulatott s a hosszúálló szerzőnek hosszú időre el kellett menekülnie a fővárosból.

Mr. Besoin, a híres színházi detektív pedig búsás honoráriummal a zsebében távozott a színházról, amelyet ügyességével és szenális nyomozóképességével sikerült megkímélnie egy szégyenletes botránytól és annak következményeitől.

Öt Krajcár.

Írta:

Szegedi István

*Ki jönne most velem Budára,
Budára,
öt krajcár a karzatjegy ára.*

*A direktor, az őszhajú Krecsányi,
Krecsányi,
csak öt krajcár, tessék, lehet beszállni.*

*A színen operett-trillák peregnék,
peregnék,
kinn békebeli jasszok verekednek.*

*De benn a primadonna rámtekintett,
tekintett
és aranyesillagokkal telehintett.*

*Ha még egyszer aranyruhába járnék,
ha járnék...
talán a Színkör ily csudára vár még...*

*Ó, jöjjetek velem Budára,
Budára,
csak öt krajcár a karzatjegy ára.*

Miből lesz a Cserebogár?

A legragyogóbb hangú operacnekesnőnk, Sándor Erzsébet kamaraénekesnő így mondja el a „Déliab”-nak művészi pályafutása történetét.

— Egyáltalán nem mondhatom, hogy a szüleim bármikor is művészi pályára szántak volna. Aki ismeri a kolozsvári polgárok gondolkodását, az jól tudhatja, hogy ott mindig idegenkedek a világot jelentő deszkáktól.

Én azonban már hét éves koromban mégis csak fölléptem és pedig a kolozsvári Nemzeti Színház színpadán. Egy nagy látványos darabot adtak „Hőköm András” címmel. Ebben a darabban egy gyermekszerep is volt, amelyre engem „kértek föl”. Két hétig játszottam ezt a szerepet egyfolytában, ami egy vidéki városban a legnagyobb sikernek számít.

Szüleim mindenáron azt akarták, hogy tanítónő legyek, holott én egyáltalán

nem sok hajlandóságot mutattam ehhez a pályához.

Nem tudtam bekerülni a tanítónőképzésbe, mert százharminc jelentkező növendék közül csak harminc számára volt hely, így tehát engem sem vettek föl protekció híján.

Egy misén, amelyet Majláth püspök celebrált, Szent Antal kenyérszítása alkalmával, én is énekeltem s ekkor hallott énekelni egy zongoratanítónő, aki el volt ragadtatva a hangomtól s titokban föl vitt a zenekonzervatóriumba Farkas Ödönhöz.

Ekkor mindössze 15 éves voltam s bár nagyon tetszett a hangom Farkas Ödönnék, a zenekonzervatórium igazgatójának, azt mondta, hogy egy évig mégis várnom kellene a komolyabb zenei tanulmányaim megkezdésével. Egy évvel később aztán rendes növendéke lettem a zenekonzervatóriumnak, amelynek falai között a legsodálatosabb zenekultúra ütött fészket.

Igen sok klasszikus operát tanultam meg s már arról volt szó, hogy Pestre följövedk, amikor igen komoly kérőm akadt egy tanító személyében.

A dolog annyira komoly volt, hogy amikor meghallottam, hogy nekem Pestre kell fölmennem próbát énekelni, azt mondtam, hogy:

— Én nem mehetek föl Pestre próbát énekelni, mert nekem férjhez kell mennem.

Mire Farkas nevelve azt válaszolta, hogy rendben van, menjek csak föl próbát énekelni s ha majd nem sikerül a próbaéneklés, még mindig ráérek azután férjhez menni.

Feljöttem aztán Pestre próbát énekelni és fel is vettek azonnal. Nem is mentem már löbbé vissza, hanem itt maradtam Pesten. Szorgalmasan jártam énekiskolába. A második év végén döntő fordulat történt az életemben. Azon az operai estén, amelyet évenként ad az Opera a Zeneakadémia növendékeinek, nem volt elég szereplő s így engem is beállítottak a szereplők közé, mint aki

Komoly kérőm akadt egy tanító személyében

már anyira előrehaladt a zene tanulmányjaiban, hogy nem fogja blamátni magát. Meglőrtént a nagy vízsga.

— Másnap Mihalovics magához kérelett s szóról-szóra ezt mondotta:

— Nagyon örülök, hogy én közöltem magával elsőnek, hogy mától kezdve a M. kir. Operaház tagja. De azért, kérem, ne hagyja el az intézetet, folytassa csak tanulmányait, hiszen így is fel-lephet koronként az Operában.

Megfogadtam a tanácsot s így lőr-lénhelet meg aztán az a szinte groteszk esoda, hogy délelőtt az iskola padjaiban szürköttem, este pedig a — Lakmét énekeltem az Operában.

A zeneakadémiai tanulmány elvégzése után aztán teljesen az Operának szenteltem az életemet. Forró sikerek emlékei és a meghatódottság őszinte szárai fűznek engem az Operához. Nem is lehet ezekről beszélnem, hiszen az operai működésemben benne van az egész életem. Büszkén mondhatom, mindig megértettek, méltányoltak a közönség és a sajtó is. Én viszont minden erőmet, tehetségemet állítottam mindenkoron az Operaház szolgálatába. Volt idő, amikor persze engem is megkönyögzettek külföldi ajánlatokkal, de én úgy éreztem, hogy nekem itthon kell maradnom s most is úgy érzem, hogy helyesen cselekedtem, amikor itthon maradtam.

Mihalovics magához kérelett

Egészen egyedül varrta

ez a fiatal hölgy ezt az izléses tavaszi ruhát. A Párisi Divat a külföld leg-elsőkelőbb modellrajzolóival tart fenn összeköttetést és többszáz esodaszép párizsi modellt és szebbnél szebb kézimunkarajzot közöl minden számában, melynek szabásmintái igen olcsó áron megszerezhetők.

Féláron küldjük Önnek a Párisi Divatot egy héttel a megjelenés után (tisztá, visszamaradt lapokat), hogy megismerje ezt a rendkívül érdekes lapot, még pedig évre 3 pengő 50 fillér helyett 1 pengő 80 fillérért.

Kérjen egy mutatványszámot, melyet ingyen és bérmentve küldünk. Kiadóhivatala: Budapest, VII. Dohány ucca 12.

A Friedler-féle szabadalmazott

„GAMMA” hajnövesztő

egyszerűsít a hajhullás, korpásodás, hajmolyosodás legtokéletebb gyógyszerere.

„GAMMA” hajszappan teljesen feleslegessé teszi minden más hajmosó használatát, mert általa a haj és a fejbőr teljesen megszabadul a felrakódott idegen anyagoktól. Orvosiilag kipróbálva és ajánlva. Kapható mindenütt.

FRIEDLER-LABORATÓRIUM

Budapest, VII. kerület, Murányi ucca 46 sz.
Telefón: József 464—71

Amin az egész világ nevet

Toalett közben

— Mit szólsz hozzá Mici, nászótra Egyiptomba megyünk!

— És nem félsz attól, hogy átkelőben tengeri beteg leszel?

— Legfeljebb majd az uram addig csókol, amíg újra meggyógyulok.

— Jó, jó, de mit csináltok visszafelé?

(*La Vie Parisienne*)

Önagysága kirándul

— És még a költők azt mondják, hogy legszebb dolog a világon az ibolyaszedés. (*Lustige Blätter*)

Családi beszélgetés

Feleség: Rendben van, én beleegyezem a válásba. De arról biztosíthatlak, hogy olyan asszonyt, mint én vagyok, nem találsz még egyet.

Férj: Remélem is, hogy nem. De esküszöm, ha találnék is netán egy olyat, mint te vagy, semmiesetre sem veszem feleségül.

(*Ulk*)

Ha a tenorista berag

Az egyik német városkában történt, hogy a *Lohengrin* személyesítő tenorista előadás előtt a kelleténél jobban felöltött a garatra. Ennek lett azután a következménye az, hogy mikor az első felvonásban beüszott a hattyú a színpadra, nem vette figyelembe. A díszletmunkások pedig a megfelelő résznél kivontatták a hattyút a színpadról üres csónakkal.

A tenorista csak akkor eszmélt fel, mikor a hattyú eltűnőben volt a kulisszák között. Látta, hogy bizony már elkéselt, éppen ezért a következő kérdéssel fordult partneréhez a közönség viharos kacagása mellett.

— Mondd kérlek, nem tudod, menetrend szerint mikor kell a legközelebbi hattyúnak jönni?

(*Jugend*)

Probléma

— Szakítani fogok *Fritz*-cel.

— Miért?

— Azt ígérte, hogy tavaszra feleségül vesz és nem tette!

— Ugyan mit akarsz ilyen hideg időben! Az idén nem is volt tavasz. (*Ulk*)

ÉN IS SZERETTEM EGYSZER

REGÉNY
IRTA

BERKES IMRE

Barkóczy Nyul Pál kénytelenül és iró halál-
húsan szelídül lez Máriához, a híres prima-
domnába. Kintülő szerelme kiütdözi a város
melletti erdőbe, ahol megtudja, hogy itt már
hatszoron tettek öngyilkosok az utolsó ötven
esztendő alatt. Menekül az erdőből. Máriá-
hoz megy. Mikor kimegy a primadonna vil-
lájából, Árvay igazgatót látja Máriához
menni. Mordossa a féltékenység. Másnap
visszaül a szíve. Mária ágyban fogadja
és szerető kizökkeneni a fiúl tartózkodó
madorából. Nem sikerül. Mikor elmegy,
ismét Árvayval találkozik a lépcsőn. Éj-
szaka visszamegy Mária villája elé és kin-
lő szellemében hangosan sír. Előveszi re-
volverét, amely néletlenül elcsú. A rendőr-
sége vészik, ahol megtalálják nála egy
Máriához írt levelét. Sikorszky rendőrfo-
galmazó felolvassa a levelet.

Látod, Mária, én élni nem tudok,
csak szeretni tudok.

— Mária — ismételt Sikorszky, s
különös arccal nézett az előtte ülő fia-
lalemberre. Most nem látta Nyul Pál
arcát, mert mélyen lehorgaszította a
fejét, szinte egészen előrebukott.

De Barkóczy Nyul Pál tisztán hallotta
a levél sorait, minden hang megütötte
a szívét és minden sor a halántékán
kalapált. Őt összetörve és önmagába
süllyedve, mint egy halálraült, s úgy
érezte, hogy most őt meztelenre vetkőz-
tetik, megkorbácsolják s a vér kiser-
ked a testéből. Azt érezte, hogy nyer-
sen a szemére lobbantják a gyávasá-
gát, az éhhetetlenségét és a lökéletlen-
ségét. Sikorszky rendőrfo-galmazó ol-

vasta azt a levelet, amit ő Máriának írt.
Megalázottnak és utolsó embernek
érezte magát ebben a pillanattal, a ve-
rejték végigesorgott rajta, s az arcá
fellángolt, amiért teste görnyedten le-
bukott. Mi köze hozzá? Mi köze Mária
fehér arcához és aranytól szikrázó
hajához? Mit kutat Mária csodálatos
szemében? Az arcába akart sujtani,
majd megtudja Sikorszky rendőrfo-gal-
mazó úr, ki az a Barkóczy Nyul Pál?
Az arcába sújt, hogy előnti a vér és
a szeme belevakul. Már egyenesen áll,
szikrázó szemekkel nézte a rendőrfo-
galmazót, mert az görnyedt előre s a
rossz világítás miatt csak sillabizálni
tudta az apró, finom betűket. És most
az arcá nem is volt olyan zord és a
nyers hangja, amely az ütött-kopott
emberekkel való bánásmódban veszlette
el emberi színét, most kissé szinesebben
és üdöbben hangzott a rideg, dohos szo-
bában.

— Ne olvassa tovább — támadt rá
Barkóczy Nyul Pál.

A fogalmazó tétován nézett rá!

— Nem tőröm, hogy beszennyezze
ezt a levelet! Megértelte?

Sikorszky felállt, ránézett, meglepő-
dött, úgy tett, mintha csengetni akarna,
de nem nyúlt a csengőhöz.

— Csendet kérek! — mondta száraz-
on s újra leült.

Dr. Morisson

hajvíz festés nél-
kül a hajszínét
visszaadta

Fejét megcsóválta s belemerült a levélbe.

— Mi köze hozzá! Semmi köze hozzá! — tiltakozott Nyul Pál és most meglátta a rendőrfogalmazó asztalán Rozgonyi hírlapíró revolverét.

Újra előregörnyedt. Legjobb lesz, ha felugrik, lekapja az asztalról a revolvert s lelövi Sikorszky rendőrfogalmazót.

Nyul Pál élesen figyelte a fogalmazó arcát. Valami csodálkozás volt rajta, valamin elcsodálkozott, amint a levelet forgatta a kezében.

— Mégis lelövöm — gondolta Nyul Pál, — Mária meg fogja hallani, hogy Barkóczy Nyul Pál lelőtt egy embert, aki bele mert tekinteni Mária levelébe, abba a nagy titokba, ami csak kettejükre tartozik. Mária eltaszította magától Nyul Pált, mert künn sétált már a folyosón a bodros fürtű igazgató és selyem felleghajtója lágyan omlott végig sovány tagjain, mint egy madár-ijesztőre akasztott selyeming, Mária azt mondta néki, takarodj, többet nem akartak látni! Majd felsikolt, majd lerohan a lépcsőkön és eszeveszetten siet ide, ahol Nyul Pál füstölő revolverrel áll s előtte egy véres hulla. És a véres

hullának nem volt más bűne, csak annyi, hogy el merete olvasni azt a levelet, amelyet Nyul Pál Medgyessy Máriának írt. És gondolni mert Mária hófehér arcára, aranybronz hajára és zöld szemére, amely olyan, mint a pipitér! Gondolni mert Máriára itt, ahol a bűnrüt aktái henteregneek, durva emberek szaladgálnak, csavargókat halgatnak ki, késeleket bilincselnek meg, ahol az élet véres kis titkai tárulnak ki éjszakai éjszakára, mint rossz szívek, amelyeket felboncolnak.

Nyul Pál felállt és egy lépést tett az asztal felé.

— Rosszul vagyok! — mondta csendesen.

— Rosszul van? — kérdezte Sikorszky rendőrfogalmazó.

— Rosszul vagyok — ismételte Nyul Pál és mereven nézte a revolvert.

Majd feláll és csenget. Barkóczy Nyul Pál vizes kór, Sikorszky majd behív egy rendőrt és szegény Nyul Pált megítatják hideg vízzel. Majd úgy tesz, mintha ájulás könyékezné, s akkor hirtelen megragadja a revolvert és Sikorszky rendőrfogalmazó többé nem olvassa Mária levelét.

Visszaéléseket követnek el!

Néhány hete tapasztaljuk, hogy úgy S. H. S.-ből (Jugoszlávia), valamint Csehszlovákiából és Romániából egyes olvasóink panaszkodnak, hogy a lapot drágábban árulják, mint ahogy mi azt hirdetjük. Sajnos, az ilyen egyes előforduló esetekben nem tudunk védekezni, de figyelmeztetjük és kérjük nb. olvasóinkat, hogy semmi szín alatt ne fizessenek többet a lapért, mint ahogy mi azt feltüntetjük. Még pedig:

S. H. S.-ban :

Tolnai Világlapja 12 dinár
Délbáb 6 „

Romániában :

Tolnai Világlapja 40 lei
Délbáb 20 „

Csehszlovákiában :

Tolnai Világlapja 6 korona
Délbáb 3 „

MEIN KÁVÉ

De Sikorszky nem törődött azzal, hogy Nyul Pál rosszul van, tekintete még egyszer ráhullott a levélre, de nem olvasta tovább. Gyengéden a kezébe vette, összehajtogatta, alig tudta megfogni, alig akarta megérinteni. Belecsúsztatta a borítékba s rátette a revolverre.

Halkan kérdezte:

— Mária? Ki az a Mária?

Tudta, hogy választ nem kap, mégis megkérdezte. Ez a durva, komisz emberek bajjával bajlódó rendőr akarata ellenére egészen ellágyult. Tétován, zavartan vette a kezébe hol a revolvert, hol a levelet, s egyszer a levélre tette a revolvert, egyszer meg fordítva, a levél különös szavai pihentek a gyilkos fegyver fekete agyán. De mindez csak pillanatig tartott, holott Nyul Pál azt hitte, hogy már órák óta a rendőrségen van.

Sikorszky ráfördött a társaságra

Hajszálak végleges kombinált sorvasztását nyomtalanul, kenőccsel szemölcsirtás, ráncok szep lők és minden arctisztáltságok kezelése felelősséggel. Postai szétküldés. Kovácsné Kozmetikája, Rákóczi út nyolcvanhat

Egyszerre éktelen zenebona támadt. Síró és sípító jajveszékés s brutális ordítozás. Odakünn tompán és döngye vágódott be az épület súlyos kapuja. Sikorszky felfigyelt. Nyul Pál is föl-eszmélt apátiájából.

Egy verekedő társaságot tereltek be a rendőrök. Sorra betaszígyálták őket a fogalmazó szobájába. Öten lehettek, mind az öt véres volt. Egy nő is volt közöttük, annak a szeméből folyt a vér. Az sikoltott a legélesebben. Honnan kerültek ide, rút, rongyos, elzüllött emberek, az ital gőze párologott körülöttük, a fél szele legyezgette vékony condraikat, arcukon vér, seb és düh, a szemükben villámló méreg; jöttek egy csapatban, mint az állatok s a rendőrök szava, mint lágy fuvalom veszett el egymásba vesző és torlódó ordítozásuk orkánjában.

Nyul Pál a szoba sarkába húzódott, hogy helyet adjon idegen és ismeretlen társainak, akiket szintén valami sza-

bálytalanságon csíptek rajta a rendőrök.

Az uccanó lábán lyukas selyemharisnya volt.

Oh, de az arca és a véres szeme!

Nyul Pál elfordította a tekintetét.

Sikorszky ráförmedt a társaságra. Azok hirtelen kissé elcsönvesedtek.

De azért tovább tartott a szenvedélyes és elkéseredett hangforma. Mind az öt egyszerre beszélt, nem lehetett rajtuk eligazodni, mit akarnak, honnan jöttek, miért káromolják egymást s hogy kerültek össze.

A nagy zűrzavarban senki sem törődött többet Nyul Pállal. Nyul Pál odasompolygott a fogalmazó asztala mellé, megragadta a levelet a revolverrel együtt s a zsebébe süllyesztette.

Megfordult, nem lőtt rá Sikorszkyra, lopva kisurrant a szobából.

A rosszul világított kapualján gyorsan végigsietett s egyszerre csak kűnn volt az uccán.

Azán hosszú-hosszú időre elfelejtette Máriát.

IX.

város szélén, de az a szobája nem volt olyan kedves és szomorú, mint a régi.

A villamosok zengtek, az autók búg-
tak és zajongtak, mint a rakoncátlan
gyerekek. Nyul Pál nem tudott aludni.
Mégint alberlethen lakott, valahol a

Nagyszerű nyaraló

Abbazíában, közvetlen a tengerparti
móló mellett 1 vagy 2 szoba kiadó.
Minden szoba a tengerre nyílik,
mesés, szép kilátással, tengeri fürdő
használattal. A házfelügyelő kívá-
natra a reggelit felszolgálja. Ára
villanyvilágítással egy személy részére
naponta 6 pengő, két személy
részére 9 pengő, esetleg egy kanapé
beállításával három személy részére
naponta 11 pengő. A II. emeleten
egy kisebb mansard-szoba egy sze-
mély részére 2 és ½ pengő. Bővebb
felvilágosítást Nagy portás nyújt,
Budapest, VII, Dohány uca 12

város szélén, de az a szobája nem volt olyan kedves és szomorú, mint a régi, a nagyon régi. Nagy, tágas szoba volt, szedett-vedett ócska bútorokkal megrakva, kopott szőnyegek próbálták elfedni a parkett szennyét, nyikorgó, józan vasúgy ügyelmeztette, ha meg mert mozdulni álmában, s egy vi-gyorgóképző, rosszarcú háziasszony kellemellenkedett néki időről-időre. Oh, az a régi, azt sohasem látta. Ez min-
denbe belekontárkodott.

Azt mondta magáról, hogy egy tanítónak az özvegye. Az ara elesett a világháborúban. És ő a nyugdíjából tengődik.

Az a régi, az gyárba járt, kalapokat készített és sohasem panaszkodott.

Nyul Pál kiugrott az ágyból. Esti tízenegy óra lehetett, ilyenkor ott találja Rozgonyit a szerkesztőségben.

Kirohant a házból. Az uccánon cél-talanul ténfergett, nem tudta, mit es-
nájjon, merre menjen. Most is, mint
oly gyakran életében, megállt egy
lámpa mellett, vagy az uccasarkon, né-
zett, bámult, lelkében kiejenséggel s

Eladó

villanyberendezés

Alig használt 2 darab fekvő beren-
dezésű 60 PH Schlick-Nicholson
Lietzenmayer szabadalmazott

nyersolajmotor

a hozzátartozó Siemens-Schueker-
féle villamosberendezéssel közvetle-
nül kapcsolva, egy-egy darab egyen-
áramú mellékáramkörű

dinamógéppel,

egy

accumulátortöltő

pótdinamógépesoporttal

A berendezés helyben és üzem-
ben látható:

Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadó-
vállalat Rt.-nál Budapest, VII. ker.,
Dohány uca 12 szám

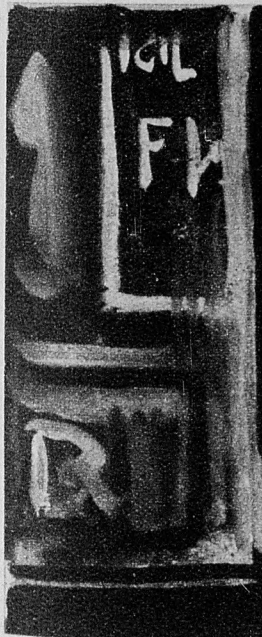
ijesztő ürességgel. Uristen, hová menjek? — gyötörte önmagát s gyakran órákig nem tudott elindulni. Az uccai lámpák fényénél elolvasta a színházi plakátokat, a hirdetéseket, minden ostobaságot, ami a hirdetőszlopokon ki volt ragasztva. Szemmel kísérte a nyugtalanító és idegesítő villamos reklámokat, belük kigyúlnak és égnek, fellángolnak, a mondatok lángban állnak egy-egy pillanatig, aztán csak a hatalmas házak sötét kontúrjai látszanak, mint érdekes rajzok az égbolt színén. Egyedül volt. Sokszor érezte, sokszor megszerette az egyedüllétet. Egyedül a mindenségben, mint a bogár, a távoli bolygó, vagy az útszéli bogáncs.

Rozgonyi csodálkozással fogadta:

— Már régen nem láttalak!

— Bizony régen — mondta Nyul Pál s alaposan végigmérte Rozgonyit.

Alig lehetett ráismerni. Tiszta volt, kiborotvált és kivasalt mint valami rendes, tisztességes hivatalnokember. A régi Rozgonyi és a mostani? Nem, ezt az embert kieserélték.

Eloolvasta a színházi plakátokat . . .

— Mi történt veled? — kérdezte Nyul Pál.

— Semmi — álmélkodott Rozgonyi és cigarettája füstjét magasan felfújta s utánabámult. Főlnézett a levegőbe, mintha valamit szőgyelne vagy leplezne Nyul Pál előtt. — És te hogy vagy? — kérdezte nagysokára.

— Nem tudtam aludni, azért vagyok itt.

Valami dolga akadt, magára hagyta Nyul Pált. A telefonok élesen csilingeltek. Később letelepedett melléje.

— Bolygó úr, Bolygó úr! — kiáltotta Rozgonyi, — menjen a telefonhoz... biztosan megint csókolózik, — súgta Nyul Pál fülébe.

Kinyílt a szomszéd szoba ajtaja s belépett Bolygó hírlapíró. Rozgonyi bemutatatta Nyul Pálnak. Bolygó meghajlotta magát s a telefonhoz rohant. Hori horgas, csúcsosfejű ember volt, az arcán éles vágás, amelynek a hegedése gyöngé rózsaszínben égett.

— Ez is hírlapíró? — kérdezte Nyul Pál.

— Tudod, afféle méneskari hírlapíró. A komün után ellepték a sajtót az okleveles hírlapírók, volt tiszték, volt áltiszték, mindenféle fegyvernemből, sereglettek, torlódtak, mint a sáskáék. Mi, régiek csak méneskariaknak nevezük őket. Lassankint kezdik kiszorítani a régi, értékes elemeket. Ahogy az egész országban általános minden intézménynél és minden hivatalban.

— És Bolygó úr tud valamit?

— Fecsegni és hazudozni. Szájlővéssel és gyomorrákkal szerelt le, egész éjjel tejet iszik a szerkesztőségben, mert a rák a tejet kívánja. Egyébként nem tehetségtelen, most írt egy mexikói tárgyú eredeti regényt, nagyon ér-

dekes regény, valószínűleg Oregon-államban fogják kiadni, itt a fejéhez vágják, mert tele volt helyesírási hibákkal.

Egy hölgy lépett be a szobába. Nagyon csinos volt, nagyon kiesény, vékony, könnyű termetű, sötét szemei megvillogtak, nem hordott bubifrizúrát, sűrű, fekete haja gazdagon omlott el szép formájú fején, arcán volt valami különösen jellemző él s gyengén hajlott orra majdnem férfias volt. Kedvesen mosolygott s kiejtése, ahogy köszönt, idegenszerűen hangzott.

— Dalla Torre Giulia kisasszony, az éjszakai külpolitikusunk — mutatta be Rozgonyi a gyönyörű leányt. — Kü-

Ketterl főkomornyik

emlékiratait

Ferenc

Józsefről

közli naponta

a

MAGYAR HIRLAP

MADEIRA ÉS RICHELIEUX

Kézimunkakönyv

Ez a kézimunkakönyv Madeira- és Richelieu-mintákat tartalmaz, még pedig hétszáz szebbenél sebb rajzban. Ára bérmentve 2 pengő 50 fillér. Megrendelhető: a „Déliabáb” kiadóhivatalában, Budapest, Dohány u. 12

lőnben olasz, Aszagóból menekült egyenesen Pestre, ott került fogságba Bolygó méneskari hírlapíró úr s ott ápolta súlyos szájszélét Dalla Torre Giulia kisasszony. Mondhatom, hogy rendkívüli tehetség!

— És leány létére külpolitikus? — csodálkozott Nyul Pál.

— Barátom — lelkesedett Rozgonyi, — szokszor irigyeltem ezt a szájlövéses méneskarit. Ez a leány jól ismeri d'Annunziót, levelet kapott Mussolinitól és egyszer olasz létére fogadta a jugoszláv király. Nagyon jó összeköttetései vannak az orosz emigrációval, ismeri a Moszkvában meggyilkolt Szergiusz nagyherceg természetes leányát, Romaszov Olga grófnőt, aki most angol és francia nyelvelekkéből él Budapesten. Tőle kapja a legjobb szovjetellenes információkat.

A szerkesztőségi szoba egyik rosszul világított frásztalánál két hírlapíró kártyázott. Söröztek és csapkodták az asztalt. Különösen az egyik volt nagyon dühös, Retyezát hírlapíró, a hom-

ELADÓ TELEFÓN

Használt jó állapotban levő házi telefonkészülékek fél árnál is olcsóbban eladók. Bővebbet: VII, Dohány uca 12, portásnál

loka kissé be volt horpadva és a horpadáson szürke angoltapasz fityegett. Rossz külsejű, gyűröttképu ember volt, az alkohol felduzzasztotta s vörösré marta az arcát. Folyton valami Róka-váry Miklós nevű kövér lökerekedőt szidalmazott, ha rosszul járt a kártyája, akkor csak ezt mondta: A dög érje el Rókaváry Miklóst! A másik nagyon finomarcú, borotvált magas férfi volt, jólszabott ruha feszült tagjaira, Vizslaynak szólították, de Vizslay egyre csendítette Retyezát hírlapíró: Hiába szírod, most már úgysem támad fel a nagynénéd! — Retyezát mérgesen felelte: Rókaváry sem dominó még, nálunk megúsza, de majd bekapja egyszer a horgot. Kvint rekontra!

Két hírlapíró kártyázott . . .

— Tudja a súly, honnan szedték össze hirtelen egy kvintet, te disznóláb — förmedt rá Vizslay, — előbb csak kvartod volt, Szubkontra! — Pardon, tévedtem — mondta a ragasztott homlokú és összedobta a kártyáit.

— Ki az a Rókváry Miklós, akit Retyezát úr olyan keservesen szidalmaz? — kérdezte Nyul Pál.

— Pénztáros volt a vállalatunknál, de hűtlen kezeléssel érték és menesztették.

— Szintén méneskari?

— Nem, ő békebeli tolvaj — nevezett Rozgonyi. — Lókupec volt, a főzsdén megszedte magát, úgy került az „Új Utak”-hoz. Szép kis háza van Marhalábadon. De a vállalat rátette a kezét a házára és Rókváry kénytelen volt fizetni.

Bolygó visszajött, mögötte állt Dalla Torre Giulia egy pohár tejjel.

— Most fogják az éhes rákoi elesenedíteni — mondta Rozgonyi. — Igyál, Bolygó!

A kártyaparti abbamaradt. Retyezát hírlapíró megrázta a söröskancsót, közben rázta, hogy a maradék lötyt még habot adjon egy kicsit. Nagyon szerette a babos sört. — Retyezát, alázatos tisztelettel — fordult Nyul Pál felé és bemutatkozott. — Boesánatot kérek, hogy illetlen voltam. De kérem, alázatos tisztelettel, most is égnek áll a hajam, ha annak a gazembernek a viselkedése eszembe jut. Fél vagyok habrodva, hogy öreg, érdemes hírlapírókkal így lehet elbánni. Ez békeben nem volt így. Akkor beesülete volt a hírlapírónak. De amióta rászabadultak a sajtóra a főzsdéügyönkök, cipőfelső-

részkesztítők és kupecék, azóta lett urrá ez a példátlanul aljas modor a mi bransunkban is. — Mérges volt, fel-fújta magát és kikiáltotta a szolgálókat:

— Jakab, hozzon még egy korsó sört!

— És mi történt önnel? — kérdezte Nyul Pál.

— Kérem, alázatos tisztelettel — folytatta Retyezát hírlapíró, — engem a nagynéném neveltetett. Tavaly nyáron meg halt a nagynéném, nekem kellett ellemetelnem. Bementem a kiadóba, a főnök szabadságon volt, Rókváry Miklós helyettesítette. — Utalványom van a főszerkesztő úrtól — mondtam és átadtam neki az utalványt. Főlesapta a monokliját, megnézte az utalványt és azt mondta: — Nincs, nem lehet, rosszak a viszonyok! — De értse meg, uram — könnyörgöttem neki, — a nagynénémről van szó, a drága nagynénémről, meghalt szegény, el kell temetnem! — De Rókváry Miklós, főügynök és főnök helyettes kegyetlenül ezt válaszolta: — Rosszak a viszonyok! Várjon a halott! Ha pedig nem tud várni, be kell jegeltetni!

A lapvezér telefonja élesen csengett. Széles mozdulatokkal rohant be Papagáj Balázs, a lapvezér komoronykja és ajtónállója. Vörösképi, pöfeteg ember volt Papagáj, a szeméből áradt a reverencia és a hódolat: — Vizslay, Vizslay! — kiáltotta felforrva és magánkívül, — a vezér telefonál. — Ne ordíts, te hólyag! — mondta nyugodtan az elegáns Vizslay és átment a vezér telefonjához.

(Folytatjuk)

Terítés tálatás

A szép tálatás a legegyszerűbb ételt is izleltesebbé, gasztrosabbá teszi. Ára bérmentve 1 pengő 20 fillér.

DÁMA ÉS GAVALLÉR

című tizet kimeríti mindazokat a lecsakat, melyek a főzsdén című kezében a já mondának és biztos feltételekkel engedhetetlen kellekkel. Ára bérmentve 1 pengő 90 fillér.

Ne koplalj, de légy karcsú

A helyes táplálkozás szabályait. Ára bérmentve 1 pengő 90 fillér.

Mind a három tizet megrendelhető:

Délbáb kiadóhivatalában, VII, Dohány ucca 12.

Őszintén...

Vitéz Garamszeghy Sándor, a Nemzeti Színház művésze, helvenezér pengőt kért a kormánytól, hogy ezen a pénzen lárszólókat szervezzen, amely az országot egy lüdvészellenes darabbal be járja.

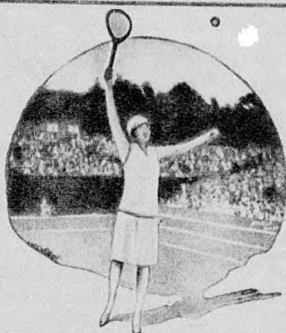
Az ötlet, őszintén szólva, cseppel se rossz. Helvenezér pengőért még a belpokosság ellen is érdemes turnét vezetni. Sőt, tudunk olyanokról, akik a takonykór és az agylágyulás ellen már ölvenezérért is elmennének darabot játszani.

Garamszeghy Sándor a múlt esztendőben valamivel kisebb állami támogatással az egyke ellen játszott színházat széles e hazában. A turné tavaly nyáron bonyolódott le, így hát közövelen eredménye az idén nyáron lesz áttekinthető. Remélhetőleg megtermik a maguk gyümölcsét ezek az előadások, hiszen Garamszeghy és lársai mind kitűnő színművészek.

Hogy azonban a lüdvész-turóra is megkapják-e a kért szubvenciót, azt kíváncsian várjuk. Mi reméljük, hogy igen. Magyarország ugyanis ebben az esetben a nagyvilág legelső állama volna, ahol a tuberkolózis ellen nem Koch, Friedmann, Calmette és egyéb szérumokkal harcolnak, nem liszta levegővel, jó lakással, kielégítő táplálkozással és higiénikus életmóddal, hanem a színpadművészel ellenállhatatlan elánjával, a kulisszák szüggesztív gyógy módjával, a reflektorok nappótló erejével.

Arról még nem tudunk, hogy a darabokat Garamszeghy injekciók, vagy tabletták alakjában kívánja-e a beteg szervezetébe eljuttatni, sőt egyes hírek szerint csak játszani akarja őket s már ez is elég ahhoz, hogy a tbc. bacillusok hanyatt-homlok meneküljenek abból a szervezetből, amely végigüli az előadást és a fülnek Eustach-esövein át legbensőbbé engedti mindazokat az igéket, amelyek a tbc. bacillusokat becsületükben lánadják meg.

A tuberkolózis ellen helvenezér pengő igazán nem pénz. Azt beszéltek ugyan, hogy egy esomó vidéki színész éhbére, nyomora következtében súlyos lüdvébeteg s hogy például ezeknek is oda lehetne adni a hetvenezret; de nem egyszerűbb, ha végignézetik valamennyivel Garamszeghy előadásait? A nagyon súlyosak esetleg kétszer is meghallgathatják.

A szabad mozgás

lehetősége, mely a legtöbb sportággal együtt jár, megkívánja, hogy a tolokodó szőrszálaeszkákat a hónaljak alól eltávolítsuk.

Ha ezt megteszi, Asszonyom, sokkal ápolatibbnak, szabadabbnak és biztosabbnak érzi majd magát.

Ehhez csak a „Dulmin”-t, a legtökéletesebb szőrtelenítő krémeket használja. Ezzel a szerrel bármikor néhány perc alatt eltávolíthatja a kellemetlen szőrszálaeszkákat.

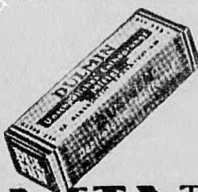
A „Dulmin” meglepően gyorsan hat a szőrszálakra, emellett enyhe és a bőrnek nem árt, illatosított és csak egészen gyenge melleszaga van.

Ha sűrűn használja a „Dulmin”-t, úgy hátráltathatja a szőrnövést, mely gyakran egészen meg is szűnik, szemben a borotválással, mely a szőrnövést előmozdítja. Borotválkozási eljárás helyeknél nem is jöhet tekintetbe.

A „Dulmin” szőrtelenítő-krém, mint a Peri és Khasana testvér-gyártmánya a modern német kozmetikának eszesfejlesztménye. Minden más szőrtelenítőszer messze emögött marad.

Szavatosság: Visszafizetjük pénzért, ha nem elégíti ki Önt a hatás. Ugyeljen a használati utasításra.

- Ara: Dulmínkrém kis tubusban P 1.50
- Dulmínkrém közep tubusban P 3.50
- Dulmínkrém nagy tubusban P 4.20
- Dulmínpor dobozban P 3.—

Mindenütt kapható!

DULMIN

Szőrtelenítő Krém

DR. M. ALBERSHEIM, FRANKFURT A. M. - LONDON

Magyarországi központ:

Mihály Ottó győgyárónagykereskedés

Budapest, VI. Podmaniczky u. 43.

Az én hetem

IRJA
KARDOS ISTVÁN

Péntek

24

† segítség

A külföldi ujságok nagy cikkeiben tárgyalják, nálunk is megírta egyike másika, hogy valahol Dél-Amerikában szörnyű dolog történt az egyik színházban.

A darab rossz volt, amelyet előadtak, a helyárák, amelyekért a közönség bemehetett a színházba, méregdrágák voltak. A szellőztetőkészülék rosszul működött, a sűgő hangosan sűgött, az énekesek meg sem mukkantak, a szereplők rosszul játszottak. Erre a nézőtérén ülő prairi hősök, lasszóikat feldobták a színpadra és egymásután halászták ki onnan a színészeket, akiket lehúztak a színpadról és jól elagyabugyálták. De ez még mind semmi, nézőtéri munkájuk befejezése után felrohantak az igazgatói irodába és az igazgató urat vontessövű pisztolyaikkal szitává lötték.

Az özvegyen maradt igazgatóné pert indított az állam ellen, amely nem védte meg eléggé állampolgárainak testi épségét. A bíróság ítéletet hozott és elmarasztalta a kincstárt. Az állam köteles a tovább működő színházat olyan mértékben segíyezni, hogy abból az újonnan szerződött színészek, az új direktor, valamint az özvegy direktorné, úgy szintén a színház minden alkalmazottja gavallérosan megéljen.

Ezt a hírt elolvassa nálunk egy színgazgató, azután felsóhajt:

— Azt hiszem, rajtunk is már csak ilyesmi segítene.

Szombat

25

VII. Georg

Van egy igen kedves jőpajtásom énnekem, akít már nem láttam vagy egy esztendeje, amíg azután tegnap este az egyik színházunk nézőtérén összekerültünk.

A színpadon operettet játszottak, így hát az énekszó alatt elég sok alkalomunk volt egymással beszélgetni. Természetesen mingyárt megkérdeztem:

— Hallom megházasodtál... Hogy élsz pajtás a feleségeddel?

— Boldogan barátom, boldogan és

még boldogabban élnék, ha a feleségem ki nem ismerte volna a gyöngémet. Tudod, pajtás, már legénykoromban is rettentően szerettem a vicceket, az ötleteket, a szellemes megjegyzéseket és ezt a tulajdonságomat, hogy, hogynem, megtudta az asszony és azóta nem bírok vele.

— Nem bírsz vele?

— Nem pajtás, nem. Akármit mondok neki, akármiért dühöngök, mond egy „szellemest” és akkor végem, eldobom a fegyveremet, fölemelem a kezem, szóval megadom magam.

— Például?

— Például tegnap hazajön egy szörnyű ruhában. A ruha lupikék, már kilométerekről ordítja, hogy jön a feleségem. Szóváteszem neki előbb szépen, aztán, amikor feleselni kezd vérvörös arccal, ordítva.

— Ordítva?

— Igen ordítva. Toporzékolok, prüszkölök, mint egy oroszlan a ruha miatt. A vér a fejembe száll. Már azt hiszem, hogy megüt a guta, amikor kedves, okos feleségem rámnéz és megszólal:

— Higyje meg édesem, nem a ruha eszi az embert.

Vasárnap

26

Szent II.

Ha már tegnap a „Délbáb”-nak szánt kicsiny zsebkönyvembe az asszonyokról jegyeztem föl feltétlenül megőrkítésre való dolgokat, szabad legyen ma is folytatni.

Az egyik színház társalgójában a nőkről esik a szó. A történetesen éppen ott tartózkodó Molnár Ferenc az egyik ismert művésznőre ezt a kritikát mondja:

— Szörnyű nő! Takarékkal dolgozik.

— Takarékkal? — fordultak Molnár felé a kíváncsi szemek.

— Igen, takarékkal. Ez a legszörnyűbb dolog a világon. Mert van olyan asszony, aki az ember pénzét családjára költi. Ez nem számít sokat, mert hiszen a családban többen halnak, mint születnek. Van olyan asszony,

aki pezsgőért dobja ki a pénzt. Ez se veszélyes, mert hiszen aligha tud naponta tíz üveg pezsgőnél többet meginni. Van olyan asszony, aki ruhát esmáltat. Ruhát, naponta kettőt-hármat, de többet semmi esetre, mert lusta elmenni próbálni. És van olyan asszony, aki a takarékpénztárba rakja a pénzt. Ez a rettenetes, ez a szörnyű, ezektől óvakodjunk...

— Ezekről?

— Igen, ezektől, mert a takarékok az végtelen.

Hétfő

27

Kath. Beda

A naivát a statisztikai hivatal házról-házra járó kiküldöttje megkérdezi:

— Kedves aranyos nagysádkám, szabad tudnom hány esztendő?

— Husszal fiatalabb

— hangzik a válasz, — mint amennyinek mondanak és eggyel több, mint amennyit én mondok.

Kedd

28

Agoston

Ma estefele puszta véletlenségből eszembe jutott egy kis történet, amelyet elmeséltem a velem egy kávéházi asztalnál ülő színházigazgatóknak. A történet ez:

— A nagy világháború idején sáros cipővel, ázottan, fázottan jártuk a szörnyű orosz-lengyel rengetegeket. Egyszer betévedtünk egy kis sáros, piszkos faluba, ha jól emlékszem Koziarnának hívták a muszkák. Mindenki elhelyezkedett a maga ponyvája alatt, majd délután fölkerekedtünk, hogy bejárjuk a falut, meg a környékét. Amint sétálgatunk nagy-nagy meglepetésünkre, a falu határán egy hatalmas ponyvasátort veszünk észre, amelyről kiderül, hogy cirkusz, amelyet itt talált a világháború. A szegény cirkuszosok idegen nemzetiségűek voltak és innen elmozdulni a háború kitörésének pillanata után már nem tudtak. Hosszú hónapokat töltöttek itt a muszka falu határán, szomorú internáltságban, itt élték kicsiny életüket. A direktor elmesélte, hogy már alig van nemes állatja, egymást falják föl. Nevezetesen két oroszlánját vasketrecben tartotta, a többi kis állatja pedig faketrecben volt. Miután azonban a vastag orosz télben fűtőanyagot nem talált, egymásután fűtötte fel a ketreceket és a ketrec lakóját az oroszlán vasketrecébe költöztette. Dohányt,

cigaretát adtunk a direktor úrnak, aki erre barátságos lett és meghívott minket másnap délelőttre, amikor az utolsó faketrecét is felfűti és össze-költözteti valamennyi állatját.

Másnap délelőtt valamennyien pontosan megjelentünk: tisztok, legénység egyaránt. A cirkuszigazgató már munkában volt és az utolsó kis mókust rakta be az oroszlánketrecbe. Én még ilyen szörnyű háborút nem láttam, mint abban a hatalmas ketrecben. A vadmacskák nyávogtak, bömböltek az oroszlánok, egy sovány hegyiszarvas a sarokban vinnyogott, a majmok fölülről mosolyogtak le az egészre, az öreg medve szörnyű módon morgott. Rettenetes hangzavar volt, szívet fájdtató, fület hasogató nyelzavar, mindenki egyszerre kiabált, lármázott, zajongott és a szegény cirkuszdirektor hiába próbált rendet csinálni, a harc nem szünetelt egészen addig, amíg a két oroszlán egyedül nem maradt.

Amikor mindegyikkel végtet a két nemes sörényű és jóhangú állat, előre-álltak a ketrec rácsához és szavamra mondom, nekem úgy tűnt fel, mintha a ketrec előtt összesereglett nézők felé meghajoltak volna.

A színházigazgató türelmesen végighallgatta a történetet és szelíden csak úgy az orra alatt megszólalt:

— Nekem meséled ezt!

Szerda

29

Magdolna

Hetvenöt esztendőnek előtte ment egyetlen egyszer a Nemzeti Színházban a most ismét levegőre került Shakespeare vígjáték, a Windsori víg asszonyok.

Az egyik próbán két hölgystatiszta összeveszett. Az egyiknek nem tetszett a másik ruhája, mire ez epésen szólt rá a másikra:

— Fejet hajtok véleményed előtt. te tudod legjobban, milyen ruhát kell a darabban fölvenni, hiszen te már — a premiéren is itt voltál.

Csütörtök

30

Urnappja

A külföldnek még mindig nehezen megy a magyar nyelv, a magyar írás. Bús-Fekete László a Bécsben tartózkodó magyar író elküldötte nekem szállodaszámláját,

amelyen ez a címzés:

„Hochwohlgeboren Herrn
BUSFEK EDE

500 PENGŐS PÁLYÁZAT

A Délibáb pályázatot hirdet annak a kérdésnek a legtalálóbbs megoldására, hogy

kinek van a legszebb autója Magyarországon

A Délibáb június 15-ig megjelenő minden számában található az alanti szavazószelvény, amelynek felhasználásával mindenki résztvehet ebben a pályázatban. **Akik a legtalálóbbs választ adják erre a kérdésre, négy díjban részesülnek és pedig:**

első díj	300 pengő	
második	100	..
harmadik	60	..
negyedik	40	..

Ezenkívül még tíz díj kerül kiosztásra a legsikerültebb válaszok között értékes könyvajándékok alakjában.

A pályázati feltételek a következők:

1. A pályázaton mindenki résztvehet, aki a Délibáb valamely számából az erre vonatkozó szavazószelvényt kivágja, kitölti, nevét és pontos címét olvashatóan aláírja és ezt a kitöltött szelvényt legkésőbb 1929. évi június 30-ig zárt borítékban beküldi (amennyiben a pályázatok postán küldetnek be, a borítékon lévő postabélyegző kelte irányadó) a Délibáb kiadóhivatalának, Budapest, VII, Dohány uca 12. A boríték külsejét „Autópályázat” felíratlall kell ellátni.

2. A pályadíjak kiosztásánál nemesak az a szempont lesz mérvadó, hogy tényleg találó volt-e az ítélet, hanem az indokolás is elbírálás tárgyát képezi.

3. A pályázat kifejezetten az autó külső szépségének megítélésére vonatkozik, tehát a motor erőssége, vagy esetleges sebességi rekordok nem képezik szavazás tárgyát. Ellenben figyelembe vehető az, hogy az autó alakja, színe-zése és egész külső megjelenése alkalmazkodik-e a tulajdonos egyéniségéhez.

4. A pályadíjak kiosztása felett egy teljesen pártatlan zsűri fog ítélni, melynek tagjai a következők: báró Wolfner András úrvezető, Pólya Tibor festőművész, Iván Ede esztétikus, Rátkai Márton színművész és a Délibáb szerkesztőségének 3 tagja.

A pályázat eredményét a Délibáb július 20-án szombaton megjelenő száma fogja közölni. Ez alkalommal a pályadíjnyertes, továbbá a legsikerültebb válaszok teljes szövegükben fognak megjelenni a Délibáb hasábjain.

SZAVAZÓSZELVÉNY

A legszebb autó _____

Indokolás: _____

Ez a szelvény kitöltve beküldendő kiadóhivatalunkba „Autópályázat” jelzéssel.

Név: _____

Lakás: _____ város _____ u. _____ sz.

hog

vazó-
ltban.
sre,

rtékes

nából
címét
30-ig
k be,
ának,
rattal

hog
épezi,
onat-
pezik
színe-
ez.
keznü,
Tibor
élibáb

zama
vála-

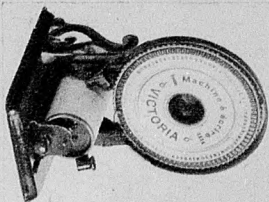
sz.

Frances Lee amerikai filmszínésznő egyik szerepében (Fotó Paramount)

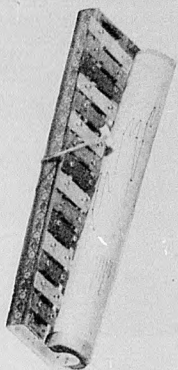
Akár örömet szerezni gyermekeinek?

Itt ötféle nagyszerű gyermekjátékot ajánlunk fel olcsó áron. Ezek a játékok rejtvénypályázatunkból kifolyólag maradtak vissza raktárunkban

VICTORIA gyermek- irógép

UJDONSÁG! A legkisebb gyermek is játszva megismeri a tevélt. Nagy-szerű játék. Fejleszti a gyermek értelmét. Ára 7 pengő. Postadíj 70 fillér.

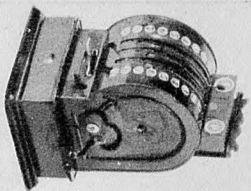

Klimpino gyermekcimbalom

új találmány kottákkal. Még a legkisebb gyermek is néhány perc alatt eljátszik rajta kis zenszámokat. Ára 3 pengő 60 fillér. Postadíj 70 fillér.

FAMOS regiszter- kassa

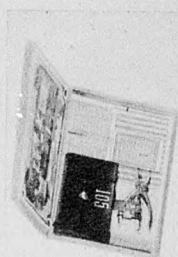
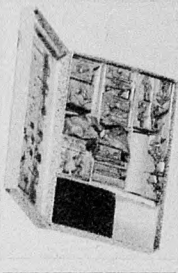
A gyermek öröme. Ez a kis automata egy gombnyomásra csönget, kinyitja és a blokk az egyik nyíláson kiesik. Bármilyen összegre lehet állítani. Ára 7 pengő 30 fillér. Postadíj 70 fillér.

Kézi futballjáték

Azok a fiúk, akik a futballért rajonganak, nagyszerűen elszórakoznak ezzel a játékkal, amelynek az az előnye, hogy nem lehet megenni. — Ára 1 pengő 80 fillér. Postadíj 20 fillér.

Utánvétél 40 fillérrel

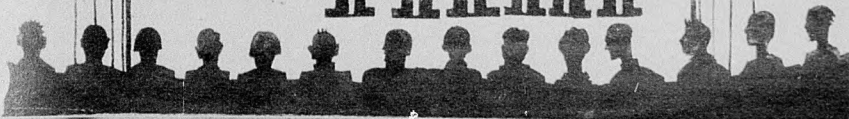

drágább. — Mégrendelhető: DÉLIBÁB kiadóhivatalában. Budapest, VII. kerület, Dohány utca 12 szám alatt.

Gyermekkalauzfel- szerelés

Pompás játék. A kasszából sippal, tiskavai és több menetegységgyalakkal. Ára 2 pengő 20 fillér. Postadíj 20 fillér.

film

Bebe Daniels legújabb fényképe (Fotó Paramount)

Filmszillagok anyakönyve

ANYAKÖNYVVEZETŐ: HAVAS ZSIGMOND

Huszár Károly, magyar színész és filmszínész, 1884-ben Budapesten született. Legelőször Nagy Endre kabaréjában tűnt fel és a kővér színész csakhamar Budapest kedvence lett. Innen a Magyar Színházhoz szerződtek, majd a Fővárosi Orfeumban szerepelt nagy sikerrel. Egy német filmszakember fedezte fel a film számára és vitte ki Berlinbe, ahol karakterszerepeket alakított és csakhamar a némeleknek is a kedvence lett. A „Dr. Mabuse”, „Dagesztáni Kopinics”, „Éjjeli vándor” híres filmszerepei.

Huszár Károly

1923-ban a hollywoodi Universal-filmgyár szerződte le, ahol Charles Puffy néven szerepelt őt esztendőn keresztül. Előbb kétfelvonásos burleszkekben szerepelték, ezekkel azonban nem aratott jelentősebb sikereket, majd karakterszerepeket („Rémnapok Szibériában”, „Sárga liliom”) játszott és ezzel azután sikereket is ért el. 1928-ban visszatért Európába, Budapestre jött, ahol az Andrássy úti Színházban lépett fel, majd ismét régi filmsikereinek színhelyére, Berlinbe utazott és jelenleg is egy nagy berlini filmgyár szerződte le.

Jugo, Jenny, német filmszínésznő, 1906 június 14-én Bécsben született. Édesapja mérnök volt és Jenny a legjobb nevelésben részesült. Sohasem gondolt arra, hogy filmszínésznő lesz, azonban egy társaságban megismerkedett Ben Blumenthallal, a többszörös színháztulajdonossal, aki rábeszélte őt arra, hogy legyen filmszínésznő és hogy a legközelebbi vónattal utazzon Berlinbe. Így is történt és miután Blumenthall bemutat

ta őt Erich Pommernek, két kis filmben szerepelt az Ufa filmgyárban. Később a Phöbus-filmgyárhoz szerződött, ahol egy egész sorog filmet készítettek vele. Amikor az Ufa-gyár a „Looping the loop” című filmet csinálta, a női főszerepre ismét le szerződte Jenny Jugót és ebben a filmben Werner Krauss partnere volt. A filmnek mindennél nagy sikere volt, úgyhogy Jenny Jugo otthagya a Phöbus-t és ismét

visszaszerződött az Ufához. Most mutatták be a „Kék egér” című filmjét, amellyel ismét nagy sikert aratott. Jelenleg Spanyolországban a „Valenciai leány” című filmet dolgozik. Nagy jövőt jósolnak neki. Címe : Berlin Brandenburgische str. 83.

Jenny Jugo

Kolin, Nikolai, orosz filmszínész, már gyermekkorában is szerepelt műkedvelő előadásokon. Amikor elvégezte iskolát, polgári foglalkozást választott magának és csak 28 éves korában lett színész. Stanislavszky ebben az időben alapította moszkvai színházát, amelynek Kolin is tagja lett. Nagy sikereket aratott, azonban a forradalom elől Franciaországba

Nikolai Kolin

kellett menekülnie és itt keresett magának elhelyezkedést. Egy filmszerepet vállalt, amikor azonban meglátta magát a moziban, lemondott arról, hogy még egyszer filmen szerepeljen. Csak a legnagyobb rábeszélésre volt hajlandó Alexander Wolkoffal még egy filmet készíteni. A film címe a „Titokzatos ház” volt. Ezzel aztán akkora sikert aratott úgy, hogy nemsokára megkezdte diadalmas pályafutását. Jelenleg Berlinben

Kürti Böske

filmezik. A „Kelet titkai” és „Hurrá, én élek” című filmekkel bebizonyította, hogy egyike a legnagyobb karakterszínészeknek. Címe: Uja, Berlin S. W. 68. Kochstrasse 6/8.

Kürti Böske, külföldön Ellen Kürti néven ismert magyar filmszínésznő, 1904-ben Budapesten született. Táncolni tanult és nagy sikereket aratott a színpadon. Nagyszerű

pantomím érzéke filmszerződéshez segítette. Magyar filmekben szerepelt, még pedig Alice Pickford néven. Legnagyobb sikerét Balogh Béla, a neves rendező egyik filmjében, „Veszélyben a pokol”-ban aratta és ennek a szerepének köszönheti, hogy meghívták Münchenbe, az Emelka filmgyárhoz. Azóta Münchenben, részben Berlinben filmezik nagy sikerrel. Címe: Berlin-Hallensee Markgraf, Albrechtstrasse 14.

Megoldás

Kabos Gyula kislának arról beszélt valamelyik nap, hogy nemcsak a test, hanem az ember lelke is piszkos lehet. Magyarozatát azzal fejezte be, hogy megkérdezte kisljától:

— Mit csinálsz akkor, ha a tested piszkos?

— Jót megmosakszom.

— Na és mit csinálsz akkor, ha úgy érzed, hogy a lelked piszkos?

A fiú egy pillanatig gondolkodott, majd hirtelen kivágta:

— Gargalizálok.

A 2:1-re győzött Delka Sport Club csapata

A Salamander Sport Club csapata

Deutsch Antal, a Salamander egy volt vezérigazgatójának emlékezetére pünkösd vasárnapján megtartott kegyeleti mérkőzésben résztvevő csapatok

A matróznadrágos jegyszedő * szerencséje *

London, 1929 május. a színházban mindenki... Arról, hogy Lillian Manton filmszínésznő lett...

A múlt esztendőben voltam időljára

a nagy Plaza Theaterben, ahol közel ezer ülőhely van. Most, hogy ismét az angol fővárosba érkeztem, első utam a Plazába vezetett, még pedig — őszintén megmondom — azért, mert kíváncsi voltam a szőke Lillianra. És mosolyára.

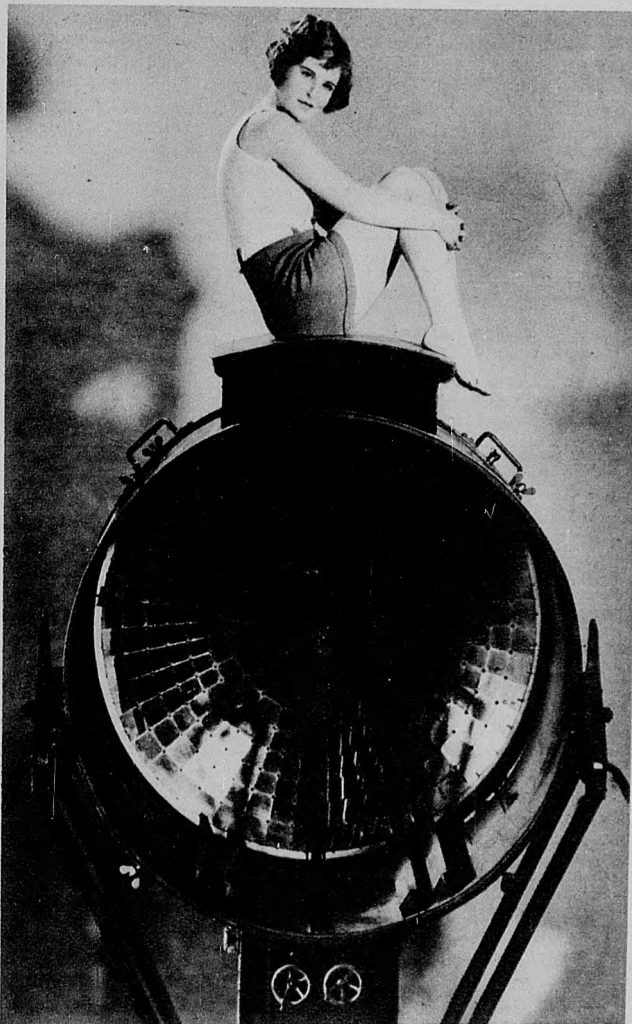
Lillian mosolyát talán csak én tudtam eléggé méltányolni, hiszen még nem találkoztam nővel, aki olyan lebilineselően tudna mosolyogni, mint ő, aki minden este matrózblúzt, fehér lötyögő nadrágot öltött és kerek matrózsapkát tett a fejére... Lillian a Plaza Theater jegyszedője volt. Egy a száz közül. A Plazának ugyanis száz ilyen matrózblúzós, nadrágos jegyszedője van.

A színházban nem találtam meg a szőke leányt. Az első pillanatban azt hittem, hogy szabadnapos, de később megtudtam, hogy távolmaradásának más, sokkal komolyabb oka van.

— Lillian a British Internationalban van — mondta ragyogó szemekkel, halk sóhajjal a leány egyik kolléganője.

— Hol?

— A British International Pictures-nél, Elstreeben... Hát erről beszélt ill

Lillian Manton angol filmszínésznő a stúdió reflektorán
(Fotó British International Pictures)

A
**PESTI HIRLAP
VASÁRNAPJA**

a legnagyobb magyar lap

40 OLDALAS

páratlanul gazdag vasárnapi

INGYEN MELLÉKLETE

Az irigy nők városa

Hollywood, 1929 május.

1922 óta nagyon jó dolguk van a hollywoodi építészeknek, szobrászoknak, kárpitosoknak, mérnököknek, kerlészeknek s bútorkereskedőknek, mert ettől az évtől kezdve a filmvárosban élő sztárok állandóan megrendelésekkel halmozzák el őket.

— Rengeteg munkánk van — panaszkodott nekem az egyik építész. — Ha éjjel-nappal dolgozunk, sem győznénk a sok kívánságnak eleget tenni.

— Hát annyi új házat építenek Hollywoodban?

— Ördögöl, új házat! Állandóan átépítünk. Ha az egyik sztár, akinek a múlt évben ó-angol villát építettünk, észreveszi, hogy riválisa spanyol stílusú házat építtetett, másnap már magához rendeli: „Építse át a házat!...” Az egyik híres filmszínésznő házat két esztendő óta hatszor építtetik át...

Az építész igazat mondott. A sztárok rengeteg pénzt költenek arra, hogy mindaz meglegyen nekik, ami a velélytársuknak is megvan. Sehol a nők annyit nem irigykednek egymásra, mint ill.

Ha valamelyik filmszínésznő három centiméter széles arany esuklopánttal jelenik meg a lárságban, egy hét múlva már hat másik filmszínésznőnek öt centiméter széles karkö-

lője van. Talán ez az oka annak is, hogy sehol annyi izléstelen ékszer, izléstelen ház és bútort nincs, mint Hollywoodban.

Bessie Love partyt rendezett. Kertjében kétszáz színes lampion jüggött. Mindegyik kínai selyemből és eredeti kézfestéssel. Az ünnepélyre a filmváros krémje volt hivatatos. Az est szenzációja

Anita Page és Bessie Love (Foto M—G—M)

a vilá
üzem
amely
lag ki
kene
18.000
került
színész

Más
színész
lágító
termés
minde
bal, sz
gábbat
lejöze
ol.

Albe
a hír
filmsz
hónap
estélyt
lenc je
gáttala
Folyt
hajnali
kelő ve
kadatta
A kile
győzte

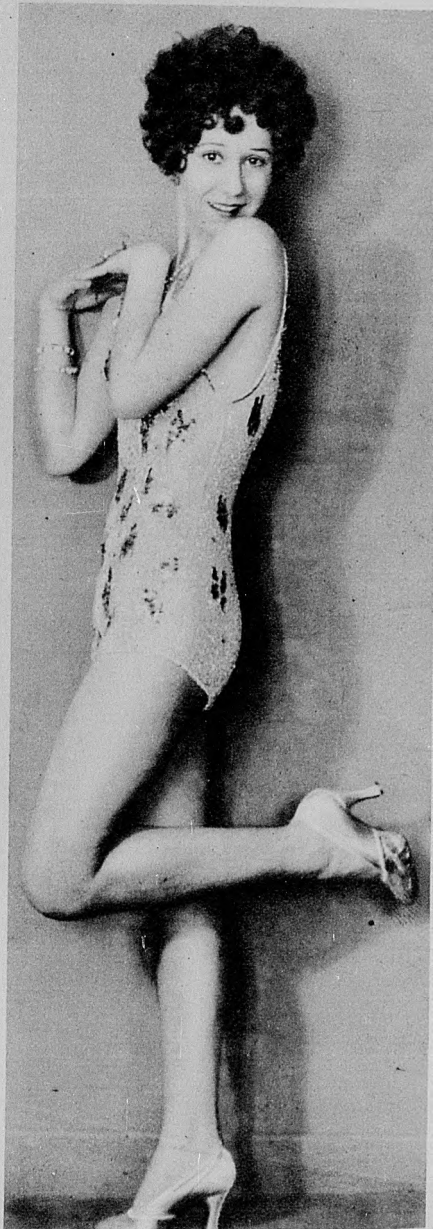
Ezt o
hand-el
pen táb
nyalni
filmsz
amikor
ezelőtt s
adott, l
harmin
görlt h
a görlt
a vend
vaesorá
lák, tár
a parko
mutatsá
ezer do
rült a j
nek, de
nem nag
ki, mer
Golden,
színház
rikában
gyon fe
kezik, l
aki ma
szórja
esztendő
még nag

a világitó szökökút
üzembhelyezése volt,
amely — mint uló-
lag kiderült — nem
kevesebb, mint
18.000 dollárjába
került a fiatal film-
színésznőnek.

Másnap hat film-
színésznő rendelt vi-
lágitó szökökutat és
természeles, hogy
mindegyik nagyobb-
bal, szebbel és drá-
gábbal akar, hogy
lefölzze Bessie Love-
ol.

Alberta Vaughn,
a híres vigjáték-
filmszínésznő a múlt
hónapban szintén
estélyt rendezett. Ki-
lenc jazzband szol-
gáltatta a zenét.
Folyt a limonádé
hajnalig és az elő-
kelő vendégsereg sza-
kadatlanul táncolt.
A kilenc jazzband
győzte a munkát.

Ezt a kilenc jazz-
band-et mindenkép-
pen túl akarta szár-
nyalni Betty Arlen
filmszínésznő és
amikor egy héttel
ezelőtt szintén estélyt
adott, New-Yorkból
harminc Ziegfeld-
gőrről hozatott. Ezek
a gőrrők, miközben
a vendégek a pazar
vacsorát fogyasztol-
ták, táncot lejtek
a parketten. És ez a
mutatság negyven-
ezer dollárjába ke-
rült a filmszínésznő-
nek, de az összeg
nem nagyon járj ne-
ki, mert férje, Louis
Golden, akinek több
színháza van Ame-
rikában, nagy va-
gyon felett rendel-
kezik. Betty Arlen,
aki ma két kézzel
szórja a pénzt, két
esztendővel ezelőtt
még nagyon szegény

Alberta Vaughn filmszínésznő
(Foto P. D. C.)

statisztalány volt és
semmi kilálása sem
volt arra, hogy va-
lamikor nagyobb
szerepet fog kapni.
A sors azonban ke-
gyes volt hozzá és
útjába vezette Louis
Golden, aki bele-
szeretett és aki rö-
videsen feleségül is
vette. Két esztendeje
ennek és Betty Ar-
len már régen el-
feledkezett azokról
a napokról, amikor
örüll, ha lejel ebé-
delhetett. Ma negy-
venezer dollárt dob
ki csak azért, hogy
egy kis bosszúságot
okozzon valamelyik
kolléganőjének.

Két filmszínés-
znő a kutyáknak kö-
szönheti karrierjét.
Az egyik June Mar-
low, aki hosszú időn
keresztül nem tu-
dott érvényesülni a
filmnél. Egyszer az-
tán leszerződtek őt
egy Rin-Tin-Tin-
filmhez. A négy-
jábú partner drá-
májában azután
jellént és ma már
minden nap hasá-
bokat innak róla a
lapok.

Őröla beszéltek,
hogy egy napon le-
bontatta verandá-
jának egyik falát.
Kiderült, hogy June
Marlow észrevette,
hogy egyik vetély-
társnőjének veran-
dájáról hiányzik az
oldalfal. És mivel
azt hitte, hogy a ve-
télytársnője divatból
bontatta le a veran-
da falát, ő sem akart
elmaradni a divat-
tól. Csak utólag de-
rült ki, hogy a ve-
télytársnő verandá-
ját a szél rongálta
meg.

Lilian Rich, aki szintén egy kutyafilm-ben tűnt fel a mozivászonon, híres arról, hogy nem szereti a kutyákat. Egyszer azután mégis egy farkaskutya lársaságában jelent meg a tengerparton. A kutyát azért vásárolta, mert egyik barátjáné, akit a filmgyárban már hosszabb idő óta beféltetik, farkaskutyát vásárolt. Lilian Rich tehát nem akart kevésbé előkelő lenni és ő is farkaskutyát szerzett be.

Lois Wilson Alabamában egy szépségversenyen díjat nyert és ennek köszönheti, hogy később leszerződtek a filmhez. A fiatal leány annyira büszke volt önmagára, hogy amikor első filmszerepét eljátszotta, hazament szülővárosába, hogy földíjének alkalmat adjon arra, hogy őt ünnepeljék.

Gertrude Olmsted szintén egy szépségversenynek köszönheti filmszínésznői karrierjét. Chicagóból került a filmvárosba és minden esztendőben egyszer-kétszer elmegy szülővárosába csak azért, hogy a hollywoodi lapok megírassák, hogy Chicagóban milyen nagyszemély fogadtatásban részesítik őt. Mindezt csak azért teszi, hogy kolléganőinek néhány rossz percet szerezzen.

Dolores
Costello
(Foto Warner Bros)

Dolores Costello, a népszerű filmesillag nemrégiben egy kínai szakácsot és egy néger inast szerződte le. A néger inas Jehér frakkban szolgálja fel az ebédet a filmszínésznőnek. Amikor ennek híre terjedt, egy egész sereg filmszínésznő szerződte le néger inast és természetesen, hogy mind egyik néger Jehér frakkot kapott.

Johanna Ralston, Harold Lloyd partnernője azonban mindegyik kolléganőjénél túlsz. Néger sofőrt, néger inast, néger szobalányt, sőt néger filkárt szerződtetett. Ezen a léren tehát csak az a kolléganője tudná túllícitálni őt, aki ezenfelül még néger férjet „szerződtetne”.

Néhány évvel ezelőtt még ritkaságszámba ment az a filmszínésznő, akinek két autója volt. Clara Bow volt az első, aki három autót tartott. A rekordot azonban nemsokára leverte Dorothy Doyne, aki négy autót vásárolt magának. Ő is lefőzte Elinor Fair, aki egyszerre hat autót tart. Ezen a léren még ma is ő tartja a rekordot. Nemrégiben új versengés indult meg a filmszínésznők kö-

zött a levegő meghódításáért. Evelyn Brent pilótavizsgát tett és egy kétfedelű gépet vett — részletre. Néhány hét múlva Dorethy Mackaill is levizsgázott és saját tulajdonát képező gépén a levegőbe lendült. Példájukat már több mint húsz filmcsillag követte, mert egyik sem akar kevésbé előkelőnek látszani, mint az irigyelt vetélytársnő.

Marion Nixon, aki Minneapolisból került Hollywoodba, a legcentrikusabb nőnek számít az egész filmparadicsomban. Vatósággal diktálja a divatot és ezen a léren nem ismer határt. Ő volt az első, aki arany karkötőjén cseresznyét hordott és ha napközben megfájdult a foga egy kis cseresznyére, leharapott egy-két szemet a karkötőjéről. Néhány nap múlva már majdnem kivétel nélkül minden filmszínésznő cseresznyét fűzött a karkötőjébe. Ugyancsak Marion Nixon adta ki a jelszót: le a harisnyával!

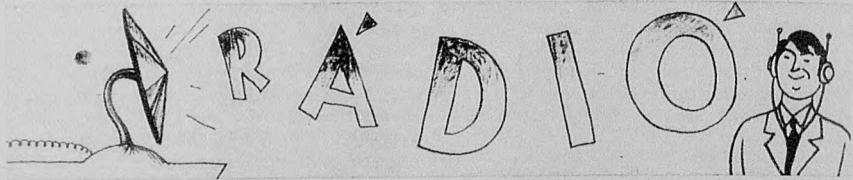
Egy szép napon harisnya nélkül, barnára lesült lábbal jelent meg egy előkelő garden partyn. Másnap már tíz kolléganője utánozta. Marion Nixon azonban nem állt meg ennél, hanem néhány nap múlva már új trükköt eszelt ki. Arany kínai sárkányokat festetett meztelen lábszárára. Ezt is leutánozták irigy vetélytársnői.

Irigyek . . . Nagyon irigyek egymásra a hollywoodi filmcsillagok. Kémeket küldenek egymás házába, hogy kifürkészék, mit tervez holnapra a rivális. A pénzzel nem főrdnek. Mindent megfizetnek és legfeljebb — ha kifogy a pénzük — adósságot csinálnak.

A. W. A.

Marion Nixon és Gaston Glass egyik filmjükben

Kérdések, amelyek feleletre várnak

Az utóbbi időben hetenként két prózai előadást is hallhattunk a budapesti Stúdióból, amelyek közt akadt egy pár igazán élvezhető színdarab is. Két hét óta azonban nem szerepelnek prózai darabok a Stúdió műsorán. Vajjon mi ennek az oka? *Talán csak nem az, hogy nincs több közvetítésre alkalmas régi színdarab?*

Ezzel szemben megsokszorozódott az operaházi közvetítések száma, amelynek, valljuk be minden restelkedés nélkül, az előfizetők legnagyobb része nemigen örül. Igaz ugyan, hogy a rádióknak kötelessége a zenei műveltséget fejleszteni, de semmit sem szabad túlzásba vinni, mert így a kitűzött céljának az ellenkezőjét éri el. Mindig kevesebben hallgatnak operaházi közvetítéseket, mert

egy szezonban hat-nyolc dalművet variál a Stúdió vezetősége.

Ezenkívül pedig *miért nem rendez a Magyar Rádiótársaság a Stúdiójában operaelőadásokat, mint ahogy azt az ősi programnyilatkozataiban beígérte?*

Május 23-án öt óra negyvenötkor újból elmaradt az Operaház tagjaiból alakult zenekar hangversenye, mert a zenészeknek másirányú elfoglaltságuk akadt. Ez sűrűn előfordult ebben a szezonban ezzel a zenekari együttessel és a műsorváltás nem csekély gondot okozott a Stúdió vezetőségének. Újból és újból önkéntelenül is felmerült a kérdés, hogy

miért nem szervezik már meg végre külföldi mintára a rádió házi zenekarát,

amely egy csapatra elosztatná a drága pénzen megfizetett zenekarok által okozott bajokat.

Viszont hetenként háromszor-négy-szer hallhatjuk az 1. honvéd gyalogezred zenekarának hangversenyét, az egyik nyári mulatóhelyről. Minden elismerésünk Fricsey Richárdnak, aki igazán tökéletes és élvezetes zenei produkcióba részesít bennünket, de azért a jóból is megárt a sok.

Ne közvetítsen a rádió sűrűn olyan műsorszámokat, amelyeket ingyen is bármikor megkaphatunk.

Kérdjük, miért kell ennek a mulatóhelynek ilyen állandó nagy reklámot csinálni ingyen, mert hiszen ugye, nem tételezhetjük fel azt, hogy a Stúdió ezekért a közvetítésekért pénz kap?

Az elmúlt vasárnap a hősök emléknapján a Hősök Emlékkövének leleplezési ünnepségét közvetítette a rádió. Azt gondoltuk, hogy tekintettel erre az ünnepi napra, a rádió az egész napi műsora ünnepi hangulatban fog lefolyni. Tévedtünk, mert

az operaházi közvetítésen kívül semmi más nem emlékeztetett bennünket a hősök emléknapjára.

Ellenben a műsorban lapozva, csodálkozva láttuk, hogy *most pénteken tart a Stúdió egy előadást Hősök Ünnepe címen.* Miért ez a késés? Hiszen ugyanezt a műsört el lehetett volna játszani vasárnap is. Az nem lehet indok, hogy este az operaházi közvetítés miatt más műsört nem adhattak. Mert ebben az esetben nyugodtan beilleszthették volna a délutáni műsor keretébe. És ha már nem adták vasárnap a Hősök Emlékezését szolgáló előadást, miért nem rendezték meg ezt az utána következő napon és miért csak öt nappal később?

Kitűnően, polgári áron
vacsorázik,
uzsonnázik, táncol

nagyszerű zene mellett, gyönyörű parkban

BUDÁN

FLORIDÁBAN

ÉTTEREM ♦ KÁVÉHÁZ ♦ CUKRÁSZDA

II, Retek utca 81, Fogaskerekűvel szemben

Asztalrendelés: 546—43

MEGNYILT MÁJUS 25-ÉN

**AZ ANTENNA
 HIREI**

A newyorki adóállomás nemrégiben pályázatot hirdetett a legjobb énekes és énekesnő címen. Több mint hat-ezren szerepeltek a mikrofon előtt énekükkel, olyanok, akik eddig még sohasem léptek fel színpadon. Az ötezerdolláros első díjat Marion Glayd, egy newyorki áruház kiszolgálókis-asszonya nyerte el, akit az egyik filmgyár azonnal leszerződttetett egy beszélőfilmoperett főszerepére.

A képtáviró létjogosultságát és sikerét bizonyítják a május másodikán megjelenő angol reggeli lapok, amelyekben érdekes fényképfelvételeket láthatunk az előtte való napon Berlinben lezajlott kommunista tüntetésekről. Ezeket a képeket május elsején este a königswusterhauseni adóállomás képtávirója adta le és a davenporti adóállomáson tökéletes tisztasággal vették fel, amint azt az angol lapok reprodukciója is bizonyítja.

A sebarlottenburgi királyi kastély-

ban június ötödikén hangverseny lesz, amelyen előadásra kerül Nagy Frigyes fuvolaversenye és Strauss Richard öt dala, amelyet itt mutatnak be először a nyilvánosság előtt. Ezt az érdekes zenei eseményt a berlini és a königswusterhauseni adóállomások közvetíteni fogják. A dalokat Slezák Leó fogja énekelni, a zeneszerző Strauss Richard zongoraszeretével.

Folytatásos operaelőadásokat vezet be ezentúl a kölni Studió. Az első ilyen kísérlet vasárnap lesz, amikor is színpadra kerül Wagner „Tristan és Isolda”-jának első felvonása. A második felvonást kedden, a harmadikat pedig pénteken közvetítik a rádióelőfizetők számára. A németek tehát minden sovínizmusuk, Wagner-szeretetük ellenére elismerik, hogy nem lehet a rádióelőfizetőket öt órán keresztül Wagner-operával szórakoztatni. Mikor jön rá ugyanerre végre a budapesti Studió is?

Rádiótelefonnal szerelik fel az amerikai hajóvállalatok óceánjáróikat. A jövőben tehát a hajón utazók Amerika bármely városának telefonállomását felhívhatja a tengerről, mintha csak szárazföldön lenne.

Ó, CZEJZLER ÚR!

Kabaré-iréfa. Irta: Mihály István

Ezen darab előadási joga bármely nyelven kizáróan Dr. Marton Sándor színpadi kiadótól, Budapest, IV. Bécsi uca 1. szerezhető meg. (Copyright 1929. by Dr. Alexander Marton, Budapest)

Személyek: } Czejzler úr
Béka
Mme Riza
Mamzel Mancí
A tündér
Kendéné

(Szín: Előkelő belvárosi divatszalon műhelye. Nézőtérrel szemben ajtó, jobb és baloldali ajtókat, melyek a próbafülkébe, illetve az üzlethelyiségbe vezetnek, függöny takarja. Ablak. Előterben szabásasztal, vonalzókka, hálterben hosszútűs varrósztal. Próbababa, Nagy tűkör)

I. JELENET

(Mikor a függöny felmegy, ablak nyitva, tavaszi reggeli napfény; Kendéné takarít. Kis szünet, majd kopott kis ruhában, kalapban besiet.)

Béka (kezeiben selgempapírban virág, a sietségől elfulladva): Jó reggelt, asszonyóság! Nem késtem el?

Kendéné: Nem, nem kisasszonykám, maga a legelső, mint mindig!

Béka: Hála Isten! Már úgy meg voltam ijedve. (Kalapját s kabátját a fülkébe vitte.) Futva jöttem az Astoriától kezdve. Mert képzelje, a Ferenciek terével az Astoria előtt találkoztam!

Kendéné (bambán): A Ferenciek terével?

Béka: No igen. Mert a Ferenciek tere az én időmérőm. A Ferenciek tere, az tudja, egy fiatalember, olyan untaugh-féle szegény, de nagyon pontos jellemű, mert minden reggel pont a templom előtt jön szembe velem. A Kigyó téren a villanyóra akármennyit is mutat, amíg én a Ferenciek terével a templom előtt találkoztam, rendben van minden. De ha a Ferenciek tere a Holzernél, vagy Astoriánál jön szembe, akkor baj van. Akkor biztos jönnek a pofonok! (A fülkéből egy pohár vizet hoz s egyik virágot beletévén, kelletlenül a varrósztalra teszi. A másik virágot pohár nélkül gyengéden a szabásasztalra helyezi.)

Kendéné: És messziről tetszik jönni a kisasszonynak?

Béka: A tisztviselőtelepről. Tudja, hol van a Szabóky uca?

Kendéné: Túl van az még a demokráción is. Az Isten akárhová tegye! Gyalog tetszik jönni?!

Béka: Gyalog bizony! A villamos 24 fillér. Sok pénz azért a kis útért. Reggel hatkor felkelek, kitakarítok otthon és nyolc előtt már itt is vagyok!

Kendéné: És a virágot hol tetszik venni?

Béka: A Rákóczi téren, a vásresarnokban. Ott a legolesőbb és szép adnak!

Kendéné: És mindennap?

Béka: Mindennap! (Megilletődve.) A Czejzler úr ad minden este hatvan fillért és azon piros szegfűt muszáj venni és oda muszáj tenni az undok Mancí Mamzel asztalára! (Könnyűt törli.) Velem velet virágot a Mancinak!

Kendéné: No ugyan! És az a másik virág?!

Béka (szégyenkezve): Azt én vettem!

Kendéné: A Mancí Mamzelnek?

Béka (szemét törli): Dehogyl!

Kendéné: Hát?

Béka (sír): Csak úgy! (Színpogó.) Most kiszedem a szemétből a gombostűket. (Leül és szedegeti.)

Kendéné: Aztán miért nem teszi pohárba a kisasszony? Miért hagyja azt a szép virágot az asztalon heverészni?

Béka (zavartan): Mert annak ott a helyet!

Kendéné (fejcsóválva): A kisasszony szép virágjának?

Béka: Nem az enyém!

Kendéné: Nem-e?

Béka (halkan): Másé... (szíjog). Én csak leteszem az asztalra, azután valaki jön... és felveszi... és szagolgatja és azt hiszi, hogy a Mamzel Mancitól kapta, a gomblyukába tűzi és nagyon boldog. És akkor én is nagyon, nagyon boldog vagyok!

Kendéné: Hát miért nem a Manczi Mamzel veszi a virágot?!

Béka: Mert, mert... azt nem tudom!

Kendéné: Talán, mert nem is szereti azt a valakit?!

Béka (bámulattal): Hova gondol!... Hát lehet a Czejzler urat nem szeretni?!

Kendéné: Úgy látszik pedig, mert akkor miért nem ő veszi a virágot?!

Béka: Biztos, nincs pénze neki. Vagy nem szeret gyalogolni. Nem olyan könnyű ám gyalogni és utsonnát sem enni!

Kendéné: Hát abból van a virág?!

Béka (csendesén lehajtja fejét): Abból! ((Buzgón válogatja a gombostűket a szeméből.))

Kendéné (hosszan, szeretettel nézi): ... És mondja... nagyon szereti?

Béka: Kicsoda?... Kiti?

Kendéné: Hát a kisasszony... azt az izé... Czájzler urat!

Béka (felugrik): Hogy én? Útálom, gyűlölöm, megvetem! (Sírni kezd.) Meg különben is ő mást szeret!

Kendéné (mosolyogva): Persze, persze! (Csendesén tovább takarít.)

(Kis szünet.)

Béka (halkan): Mondja, Kendéné... volt a már magával úgy... hogy tavasszal este ment az utcán és egyszerre csak érzett valami olyan csodálatos illatot. Nem parfüm volt és nem virág... én nem tudom... talán csak a szélnek a szaga, ami úgy jött messziről, a budai hegyek felől, egy illat, aminek olyan édes az íze, hogy az embernek nehéz lesz az szíve és összeszorul a lorka tőle

és sírni szeretne és ki kell hogy mondja egy férfi nevét és aztán mondja sokszor egymásután, pedig nem is akarja és az úgy fáj és az olyan jó és az ember meg szeretne halni (A mondatot már odahogyyan levegőbe, magának mondja.) Mondja, Kendéné, sírt már maga férfi miatt?

Kendéné: Sírtam én, de az nem férfi volt, hanem a férjem. Minden szombat este részeg volt a lelkem, az Isten nyugosztalja, mint a disznó és olyankor mindig megpofozott.

Béka (odamegy hozzá): Kendéné, maga olyan jó asszony, maga megért engem. Maga nem olyan, mint ill a többiek, akik csak gúnyolnak.

Kendéné: Gúnyolják a kisasszonyt?

Béka: Igen! Békának hívnak!

Kendéné: A kisasszonyt Békának? Miért?

Béka: Mert azt mondják, hogy zöld vagyok! (Titokzatosan.) Kendéné, ha nem árul el, elmondok egy borzasztó titkot!

Kendéné (ijedten): Titkot?!

Béka (bólint, majd pátósszal): Kendéné... én... szerelmes vagyok!

Kendéné: C... e... e...

Béka: De, hogy kibe vagyok szerelmes, azt még magának sem árulhatom el soha, soha. Titkomat magammal fogom vinni a sírba!

Kendéné (könnyei törni): C... e... e...

Béka: Mert fiatalon fogok meghalni, Kendéné, érzem, meghalok, vagy el fogok zúllani, mert azt úgy olvastam egy regényben!

Kendéné: C... e... e... És már régóta tetszik szeretni azt a Czájzler?!

Béka: A Czejzler urat? Kendéné, de hova gondol? (Lehajtja fejét.) Amióta ismerem!

Kendéné (részpéttel): Hát ezért a virág?

Béka: Ezért!

Kendéné: És ezért a gyaloglás a Tisztviselőtelepről?

Béka (halkan): Ezért!

Kendéné: Drága kisasszony! És nagyon szereti?

Béka: Nagyon, azaz... magam sem tudom, talán nem is szeretem, csak...

Kendéné: Csak?!

Béka (felsír): Csak meg tudnék halni érte!

Kendéné: Szegény kisasszony! (Vállat von.) Hiszen, nem mondom, elég csinos fiatalember, habár egy kicsit vékonydongájú a szentem. (Nevet.) Olyan furesza kis macskabajsza van!

Béka (elragadtatással): Az tetszik a legjobban rajta! Még hogy elegáns és intelligens. Selyemzsebkendője van és a multkor egy reggel a Ritzben is volt — hallottam, mikor a Mancsi mesélte, — fejkoklokot szupézott reggelire!

Kendéné: Fájbótklopot? C... e... e...

Béka (m. f.): Igen, egyszer meg egy pengőért parizert hozatott velem és mind megette! (Egy zsíros papírost híz elő kebléből és áhitattal megcsokolja.)

Kendéné: Mi az?

Béka: Ez a papiros, amibe csomagolva volt. Még a héjak is benne vannak, amit lerágott sajátkezű, tulajdon szájával.

Kendéné (nevet): És a kisasszony megörizte.

Béka: Természetesen. Oh, sok gyönyörű emlékem van tőle. (Előhozza Kopottas retiküljét.) Nézze... de ne nevéssen... itt van egy...

Kendéné: Mi az Isten csudája ez a szemét?

Béka: Egy cigarettavég. Ómaga szívta! Valódi „király!”

Kendéné (nevet): És ezt a kisasszony mindig magával hordja?

Béka: Mindig.

Kendéné: Hát ez a másik?

Béka: Egy szappandarabka. Ezzel mosta a kezeit, a drága. Szolgálja csak meg, valódi rózsaszaga van. Rózsaszappannal mossa a kezeit még a műhelyben is.

(Odakünn hirtelen zaj. Szétugranak.)

Kendéné (gyorsan): És tudja a Czájzler úr, hogy a kisasszony... izé...

Béka (szedi tovább a gombostűt): Hova gondol? Azt senki sem tudja. Csak maga. Kendéné, esküdjék meg, hogy nem szól senkinek!

Kendéné (naiv áhitattal): Isten bizony!

II. JELENET

Voltak. Mancsi, Sári

Mancsi és Sári (vidám, nagy robajjal jönnek).

(Pillanatnyi szünet.)

Mancsi (élesen): Jó reggelt!

Kendéné: Jó reggelt!

Béka:

Sári (átmegy a színen és közben meghúzza Béka fülét): Miért nem köszönsz előre?

Mancsi (szintén): És miért nem mondd: kezeit csokolom?

Béka: Kezeit csokolom! (A sarokba viszi a szemetes lapátot.)

(Mancsi és Sári el a fülkébe.)

Kendéné (kimegy): Isten áldja meg, kisasszonykám!... Azt tanácslom, hogy bátorság! Meg kell mondani annak a Czájzler úrnak!

Béka (ijedten): Hova gondol?!

Kendéné (el).

III. JELENET

Mancsi, Sári, Béka

Béka (a varróasztalkához ül, a fiókból lüpdárnákat, fércpámutot, cérnatekereseket vesz elő, gyorsan rendezgeti).

Mancsi: A kisasszony még nincs itt?

Béka: A Berta?... Nincs...

Mancsi (meghúzza a haját): Berta? Mi esoda Berta? Berta kisasszony talán, te béka!

Sári (előjön): Ez a taknyos napról napra szemtelenebb. A plüsszét elhozta a Fleischertől?

Béka: Nem, kérem, még zárva volt, amikor jöttem. Rögton átszaladok érte!

Sári: Maradj! Átmész majd később!

Béka: Igenis!

Mancsi (felveszi a virágot, szórakozottan megszagolja és leteszi): A Berta megint késik. Persze, bemutatón volt az Omniában. Megint az Olaf Föns. Amikor új Olaf Föns-kép jön, a Berta másnap mindig elkésik és el van keseredve.

Sári: No, ugyan, Nem értem, hogy mi van azon az Olaf Fönsön. Ha még a Törzs Jenőről lenne szó!

Manci: A Törzs sem az izlésem. Ha már színész, hát legyen a Csortos. Micsoda alak, micsoda vállak. Egész szerelmes vagyok bele.

Béka (*tágranyílt szemekkel figyel*): A... Csortosba... szerelmes?...

Manci: Istenkém, ha egyszer ő várna meg a sarkon. Vagy a Király Ernő legalább. De mindig a Czejzler. Czejzler Manó! (*Fitymálva*.) Manó!

Béka (*titokban elragadtatással*): Manó! Manónak hívják, jaj, de gyönyörű neve van!

Sári: Hogy vagy vele?

Manci: Ünöm. Mindig ugyanaz a főzés, mindig ugyanazok a vicek. Odaslisszel (*utánozva*), aztán meghajol: zsüsztihand, zsüsztihand Mancika kisasszony. Csókolom a parányi kisztihandját, és azt a pemzlibajuszát odamázolja a kezemhez.

Sári: Hozzámégy?

Manci: Mit csináljak? Pedig ki nem állhatom.

Béka (*ijedten félre*): Ki nem állhatja?! (*Fenn*.) Nem szereti a Czejzler urat?! (*Megijed a saját merészségtől és gyorsan elhallgat.*)

Manci (*felugrik és fenyegetőleg közeledik Béka felé*): Azt mondom, te béka, hogy...

Odakünn zaj és

IV. JELENET

Czejzler (*rikító, kereskedősegédes; megjelenik*).

Béka (*hajlong*): Alázatosszolgájakezitesókolomjónapotkívánok!

Czejzler (*táncmesteri mozdulatokkal*): Ah, bonzsúr, bonzsúr hölgyeim! Zsüsztihand, zsüsztihand Mancika kisasszony! Csókolom a parányi kisztihandját. (*Mialatt lehajol, hogy kezét csókoljon, Manci a feje fölött int Sárinak, hogy: ime! Sári gúnyosan nevet.*)

Béka (*a szín elején, majdnem sírva*): Nem szereti a Czejzler urat!

Czejzler (*hátrafordul*): Mit látod itt a

szájadat már megint, nincs semmi dolgod? (*Bemegy a fülkébe.*)

Manci (*öklövel fenyegeti Békát*): Megállj, te rongyos!

Czejzler (*kalapját, kabátját letéve, kijön a fülkéből*): Gyere! (*El a baloldali ajtón, Béka utána.*)

Sári: Hogy ez a taknyos milyen szemtelen!

Béka (*kihoz egy készülő ruhát, Sárinak adja*): A méltóságos Baloghné nagysága ruhája. Kilenckor jön, azt mondja a Czejzler úr, tessék komplett próbára fércelni! (*El*.)

Manci: És hogy bámul a Czejzlerre. Velted észre?! Te, ez szerelmes a Czejzlerbe, ha-ha-ha!

Sári: Még utóbb ethódítja tőled!

(*Nevetnek.*)

Czejzler (*kijön és hoz egy esomó papírmintát. Utána Béka egy tekeres szöveffel, amit a szabásasztalra helyez*).

Czejzler: A hölgyek derült kedélyben lálszanak virulni! Min tetszenek nevetni, ha kérdeznem szabad?

Manci: Oh, semmi! Semmi! (*még jobban nevetnek*).

Czejzler (*meghajol*): Szóval, diszkrét affér?! Oh, pardon, oh, pardon! (*Vonataz, krétóz, szabni kezd. Meglátja a virágot, fölveszi, diszkrétén megcsókolja s közben lopva Manci néz.*) Oh, búbajos angyal!

Béka (*ki titokban figyelte, feszülten a keblére szorítván kezét, boldogan felsóhajt*).

Manci: Gratulálok, kedves Czejzler úr, a legújabb hódításához! Ha-ha-ha!

Czejzler (*boldogan*): Oh, Mancika kisasszony!

Sári: És én is, kedves Czejzler úr! Gyönyörű hölgy, nem hiába, jó izlése van!

Czejzler: De hölgyeim, kit hódítottam volna, én, szerény, szürke szabásművészmester?

Manci (*nevet*): No, no, csak ne szerénykedjék. Kít?!... Hát... a... (*Békára mutat.*)

Béka (*felsír*): Manci kisasszony!

Sári (*nevet*): Csak rá kell nézni...

Czejzler (*indígnálódva*): Hölgyeim, ké-

rem, az ilyesmi még vicnekn is rossz!

Béka (sírva el akar jutni).

Czejzler: Mi bajod? Mit lögsz itt folyton munka nélkül? Egy ilyen slampos, nagy maffa lány, aki csak tátja a száját. Mi van a plisszével?

Béka: Voltam már érte, de... (*hangosán zokog*).

Czejzler: Ne bőgj! És hozd el a plisszét! Mars!

Béka (zokogva): Igenis! (*Jobbra kijelöl indul.*)

Odakünn zaj és

V. JELENET

Mme Riza (kipirultan, dühösen besiet): Skandalóz, direkt skandalóz. Az egész boltban nincs senki. Ha én itt nem vagyok, akár el is lophatnak mindent! (*Meglátja Békát.*) Hova mész?

Béka: Kérem, én, kérem szépen... a plisszé...

Mme Riza: Mit a plisszé? Persze, még mindig nem hoztad haza?! Mi?! Téged foglak kidobni legelőször és mehetsz vissza a piszokba, ahonnan jöttél!

Béka: De, kérem szépen...

Mme Riza: Ne feleselj, te taknyos! Takarodj!

Béka (felsír): Nagysága!

Mme Riza: Ne bőgj! Menj ki a boltba és vigyázz, amíg jövök! (*El balra.*)

Béka (szíjog): Igenis. (*Könnyeit törölve el.*)

VI. JELENET

Czejzler (ide-odaforogtatja a léniát, dudol):

*A szívem, a szívem, elvesztettem én,
Egy rongy van, egy rongy van a szívem helyén...*

Sári (gúnyosan): Milyen kellemes hangja van a Czejzler úrnak!

Manci (elfojtott nevetéssel): Gyönyörű!

Czejzler: Az este a Royalban voltam. Az a Solti, nahát! Egyszer le is szólt hozzám a színpadról!

Sári: Ne mondja! Ismeri?

Czejzler: No, csak úgy. Egyszer kaplam egy autogramot tőle!

VII. JELENET

Mme Riza (belép).

Béka (némi külső zaj után szintén): A méltóságos Baloghné van itt!

Mme Riza (kimenőben): Máris? Persze, a boltban hagyod álldogálni?

Béka: Nem, kérem, a próbaterembe vezettem.

Mme Riza: Czejzler úr! (*El.*)

Czejzler: Igenis! (*összekapkod krétát, centimétert, közben intézkedik*): Mancsi kisasszony, az oberkleidert kérem!

Manci (felugrik): Igen!

Czejzler: És a tüllkombinét!

Sári (felugrik): Igen!

Czejzler: Te meg a moárét applikáld addig, egy-kettő! (*El. Lányok izgalt kapkodás közben utána.*)

VIII. JELENET

Béka (egyedül moradván, a varrósztalhoz ül. Egy pillanattig dolgozni kezd, majd sóhajtva ölébe ejti a munkát. A tavaszi nap besüt az ablakon s ő halkán, álmodozva dalolni kezd):

Jaj, úridámá szeretnék lenni úgy,

Előkelő és gazdag zsidó,

Arcomra sminkes drága püdert kennék,

Mitől az arc bágyadtan esábitó,

Szupénak reggel fejvoklokkot ennék

És dézsönéznék finom szoarét,

Tűt, cérnát és gyűszűt kézbe se vennék

S nem applikálnék többé moárét,

S nem kéne álmosan fölkelni halkor

S gyalog baktatni el onnan hazul,

S ha elkésnék is tán, nem szídna akkor

A főszabász, az undok Czejzler úr!

A Czejzler úr, a Czejzler úr,

A Czejzler úr, a Czejzler úr,

Az undok, maeskabajszú Czejzler úr,

A Czejzler úr, a Czejzler úr,

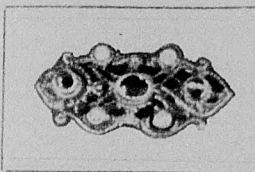
Az édes, maeskabajszú Czejzler úr!

Mindhalkabban dudolva a dall, ölébe ejti a munkát és elalszik.

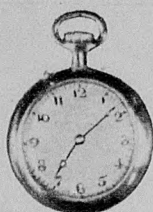
GYŪJTSÖN ELŐFIZETŐKET!

Tessék

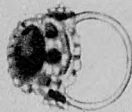
választani!

Ezüstbe foglalt brostű,
élelmunka

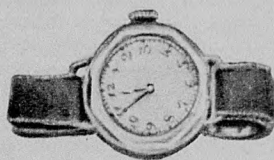
Szájci, ferfi
táskával zseboru

Ezüstbe foglalt kövesgyűrű,
élelmunka

Eredeti párizsi gyöngykaróla

Szájci női karólaóra

A gyűjtő saját előfizetése után gyűjtési kedvezményt nem kaphat.

Aki előfizet a Délibáb színházi hetilapra, mely hetenként jelenik meg $\frac{1}{4}$ évre 3 pengő 50 fillérrel és

1. egy új $\frac{1}{4}$ éves előfizetést gyűjt, az alant felsorolt egy művet adjuk: Méray-Horváth Károly: Rilla meséi diszkötésben.

2. Ha két új előfizetést gyűjt, akkor ajándékba adunk vagy 10 kis regényt izléses kötésben neves íróktól, vagy

Csermely Gyula: Három fekete félhold és Székula Jenő: Kobor rémek című művét diszkötésben.

3. Ha öt előfizetést gyűjt és az előfizetési összeget az új előfizetők címeivel egyidejűleg beküldi, a fenn bemutatott ékszerekből egy darabot tetszés szerint választhat.

Felreértések és a felesleges levelezés elkerülése végett megjegyezzük, hogy az itt ismertetett feltételektől eltérni nincs módunkban.

Ki az új előfizető?

Új előfizetőnek tekintjük mindazokat, akik az utolsó 6 hónapban nem voltak előfizetői a Délibábnak. A gyűjtött előfizetőkért járó összegeket kérjük egy postalványon beküldeni és az utalványszelvényen az illető előfizető névét és pontos címét olvasható írással felsorolni. Az összegek beküldendők a

DÉLIBÁB

kiadóhivatalához, Budapest, VII. ker., Dohány uca 12

IX. JELENET

(Kis szünet, majd középső ajtón, elegáns bundában, plörözös kalapban megjelenik a tündér.)

Béka *(az ajtócsukás zajára felriad, felugrik, néhány lépést hátrál, érzéketlenségén, hogy álomról van szó):* Ki vagy te, gyönyörű, csodaszép kuncsaft?

Tündér *(csengő, meleg hangon):* Én tündér vagyok! Az aranyszívű, ferdesarkú szegény kis boltilányok tündére vagyok. A te tündéred, a te gyémánt lelkedé, a te rózsaszínű álmódé, a te soványka kis testedé, a te szegény, bús kis szerelmes szíved tündére vagyok!

Béka *(odaszatol, leborul, boldogan csókolgatja a kezét):* Tündér! Tündér! Tudtam, hogy az vagy! Mindig ilyennek képzeltelek! Ilyen szép, elegáns bundában, ilyen gyönyörű tollas kalappal. Úgy-e, értem jöttél? Úgy-e, meg fogok halni? És úgy-e, jó lesz a másvilágon, ott nem fognak gúnyolni és megalázní, úgy-e, és nem fogják a tületem húzni a Czejzler úr előtt? Elviszel?

Tündér *(megsímogatja a fejét):* Azért jöttem, hogy boldoggá tegyelek. Mit kívánsz?

Béka: Oh, nagyon sokat! Amit én kívánok, az lehetetlen!

Tündér: A tündéreknak semmi sem lehetetlen!

Béka: Azt kívánom, de ne haragudj... alig merem mondani... azt kívánom, hogy embernek nézzenek, csak egyszer, csak egy percig is. Hogy ne üssenek, ne szidjanak folyton, hogy egyetlenegyszer lehessenek kuncsaft a madám Rizánál és a Czejzler úr nekem mondja azt, hogy zsüsztihand!

Tündér *(jölemléi Békát):* Meglesz! Jöjj velem, gyermekem! *(Átölelve, gyöngéden a fülkébe vezeti.)*

X. JELENET

Manci és Sári a ruhákkal jönnek

Manci: Csakhogy vége van már! Útá-

lom ezt a méltóságos kövér tehenet. Semmi se jó néki. *(Utánozza:)* Itt nem elég széles, ott nem elég keskeny, itt túlságos szegény, ott túlságos gazdag...

Sári *(folytatja):* Ez a fodor fodros, amaz a ránc ráncos, ez a tüll miért nem csipke, az a csipke miért nem krepdesín, undorító!

XI. JELENET

Béka *(a tündér bundájában, kalapjában, előkelő hangyapózzal belép).*

Manci: *(felugornak)* Kezét csókolom!

Sári: *(kezet akar csókolni).*

Manci

Béka *(göggösen):* Csak hagyja, fiam! *(Odanyújtja a másik kezét.)* Ezt is! Úgy... És most szóljon az asszonyának, annak az izének, hogy rendelni szeretnék!

Manci *(készséggel):* Igenis, nagyságos... **Béka** *(indignálódva):* Pardon, méltóságos...

Manci: Igenis, méltóságos asszony. *(Gyorsan el.)*

Béka *(Sárihoz):* A cipőmet nézi fiam? Bizony sáros. A Tisztviselőtelepen nagy a sár! *(hirtelen egy székre teszi.)* Tisztítsa ki!

Sári: De, kérem, én... *(indignálódva lehajol és egy ronggyal megtörölgeti.)*

Béka *(előkelően):* Köszönöm, fiam! Szeretem a szolgálatkész cselédeket! Az asszonya miért nem jön még? Micsoda kiszolgálás ez?

Sári *(indul):* Azonnal megnézem, kérem!

XII. JELENET

Mme Riza *(lelkendezve bejön, mögötte Manci):* Oh, méltóságos asszony, alázatos szolgálja! Bocsásson meg, hogy megvárakoztattam!

Béka *(kézesokra nyújtja kezét):* Csak hagyja!

Mme Riza *(meghökkenve néz, de kezét csókol):* Méltóztassék parancsolni?

Béka *(hangy eleganciával):* Valami egyszerű, kis angol kosztüümöt szeretnék, ha ugyan van itt valami rendes angol kelme!

Mme Riza (elébe tesz egy vaskos mintakönyvet): Méltóztassék parancsolni! Talán ezt, Elsőrangú árú! Béka (figyelmőre): Hiszen ez lód'n! Smarn!

Mme Riza (félre): Az én árúm smarn, jujj! (Fenn.) Méltóztassék talán ezt!

Béka (figyelmőre): Na hallja! Hiszen ez kemény! Itt szemben a madám Singernél ezerszer különb van!

Mme Riza (félre): A Singernél különb? Megpukkadok! (Fenn.) Méltóztassék ezt talán, Homespune!

Béka: Hm... ez nem rossz. Mibe kerül?

Mme Riza: Húszezer!

Béka: Rendben! Én nem atkuszom.

Mme Riza (hajlong): Kérem szépen!

Béka: És a mértékvétel?

Mme Riza: Azonnal küldetem a főszabászt!

XIII. JELENET

Czejzler (jobbról jön): A művész nő van itt, a Revü-színházból, a táncosztóm miatt!

Mme Riza: Megyek már! Sári hozza a Vogue-ot és a Chic Parisien-t! (Elmenőben.) A méltóságos asszony síma angolt rendel a VCHSP 6 homespuneből! (El.)

Czejzler (meglátja Békát, ki impozáns göggel áll. Rámered, majd elragadtatással, szinte dadogva közeledik): Oh, zsüsztihand, zsüsztihand, méltóságos asszonyom!

Béka (félre, boldogan): Azt mondta zsüsztihand! Oh! (Fenn, hidegen.) Jó napot.

Czejzler (hajlong): Méltóztassék parancsolni. Méltóztassék parancsolni méltóztatni! (Lesegíti a bundát.)

Béka előbbi szegényes ruhájában, de fején a nagy tollas kalappal a divatképek ismert pózában áll.

Czejzler: Ah, milyen egyszerű, gyönyörű, kis ruha. Ez a kis cupfoeska a szoknyáján, hátul. Milyen egyéni! (Centimétert vesz elő.) Mancí kisasszony, az adatok!

Mancí (könyvet, ceruzát vesz elő).

Béka (vontatott előkelőséggel): Özvegy

báró Tündériné, X. Szabóky ucca 6, pincelakás.

Mancí: Igenis!

Czejzler (centiméterrel közeledik): Háta harminckettő. Kabáthossza térdig!

Béka: Lehet.

Czejzler: Külenevennégy! Oldal tizenhét! Hátszélesség tizenhat! Mellbőség... (Szédülve:) Oh, ezek a formák! Nyolevannyole! Slussza... (Forrón:) Oh, ez a karesú, gyönyörű slussz! Ezek az arányok, csodaszép, csodaszép, méltóságos asszonyom!

Mancí (szigorúan): Slussza?

Czejzler: Gyönyörű! Izé... ötvenkettő! Szabad kérnem, a karját!

Béka (megjeledezve): Oh! (Nyújtja, mintha karonfogva sétára indulnának.)

Czejzler: Csodás! (Forrón.) Oh, ezek a formás, gömbölyű karok! Kérem, hajlítani kissé! Oh, ez a parfüm! Oh, méltóságos asszonyom!

Mancí (ridegen): Az ujjá?

Czejzler: Hosszú, finom, előkelő! Oh, ezek az ujjak! (Megcsókolja Béka ujjait.)

Mancí (egyszerre): De Czejzler úr!

Béka: (Czejzlerhez) De Czejzler úr!

Czejzler (Mancíhoz): Mit beszél folyton bele? És mit lóg a nyakamon, mikor senki sincs a boltban? A mértéket majd fölveszem magam!

Mancí: De Czejzler úr!

Czejzler: Ne beszéljen olyan sokat! Takarodjék!

Mancí (sírva el).

Béka (utána kiált): Maga béka! (Czejzlerhez:) Hogy ez a kócos, milyen szemtelen!

Czejzler: Legközelebb megpofozom!

Béka (félre, boldogan): Megpofozza a Mamzel Mancit!

Czejzler (centiméterrel kezében, elfogódottan letérdel előtte): Az alj hosszúsága?! Eddig talán? (Mialatt előtte térdel, Béka ismert poént hozó gesztussal dudolja a Czejzlerdal refrénjét.)

Czejzler (lecejt a centimétert, térdelve, szívére teszi a kezét s úgy néz fel Békára): Oh, méltóságos asszonyom!

Béka (gőgösen): Szólt valamit, kedves... izé...

Czejzler (némi vívódás után, elszántan): Szóltam, igenis szóltam, azaz, hogy szólni akartam, de elfulladt a torkomon a hang! Ön gazdag, gőgös, és előkelő, asszonyom, én egy szegény koldus vagyok csupán, egy női szabász, de érzem, beszélnem kell mégis, ha addig élek is. De meg kell, hogy mondjam, hogy esoda-esodaszép, és hogy szeretem máris halálosan, nagyon. Méltóságos asszony, még soha női nem szerettem, önön kívül...

Béka (ki eddig eh és oh felkiáltásokkal elragadtatva hallgatta, most szemrehányóan közbevág): És a Mancí Manzelli!

Czejzler: De, hova gondol?! (Indignálódva:) Még csak viccenek is rossz lenne! (Könyörögve:) Méltóságos asszony, legyen a feleségem!

Béka (ki ismét ragyogó arccal hallgatta, mint mennybéli zenét, hirtelen megszűnt a gőggel): Ön megörült, kedves izé úr?! Csak nem képzeli, hogy én és ön...

Czejzler (felugrik, pátosszal): Akkor meghalok!

Béka: Meg tudna halni értem?

Czejzler: De természetesen... Avek plezúr...

Béka (gúnyosan): Akkor haljon meg, kedves izé!

Czejzler (szomorúan): Kezit csókolom! (Lehajtott fejjel kijelöl indul.) Azért nem kell kinevelni... az embert...

Béka (ijedten): Hova megy?

Czejzler (elszántan): Megöklöm magam!

Béka (utána szól hosszú, szerelmes sóhajjal): Oh, Czejzler úr!

Czejzler (visszarohan, megöleli): Szeret?

Béka (m. f.): Oh, Czejzler úr! (Hosszú csók.)

Manci (belép): Czejzler úr kérem... (Meglátja őket, sírni kezd.) Czejzler úr kérem...

Béka (a hangra kibontakozik Czejzler úr karjaiból, a fölkébe fut).

Czejzler (durván): Már megint itt van? Mi az? Mit akar?

Manci (sír): De Czejzler úr!

Czejzler: Mit lóg utánam folyton?

Manci (könnyeit törli): A nagysága kéreti, tessék a boltba jönni, várják! Czejzler: Utálom magát! (El, Mancí sírva utána.)

Béka (kalap, bunda nélkül, kopott ruhában, álomszerű lépésekkel kijön, leül a régebbi helyére, halkán, dudolva):

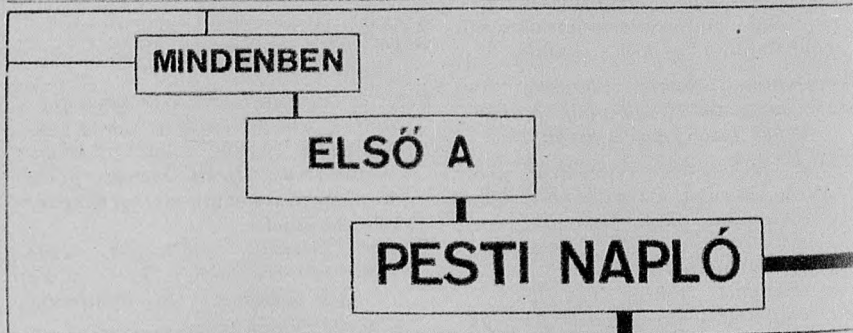
...A Mancí mamzelt otthagyná
És engem venne nőül Czejzler úr!...

(Ölében a munkával bóbiskol.)

Czejzler (kijön és durván rátámad): Ez a rongy még mindig nincs kész? Te lajhár, te! Add ide, mert olyan pótlót kapsz, hogy megemlegeted!

(Az applikációt kilépi kezéből és el.)
Béka (egyedül, jeltadva, utánamered, majd zokogva a varrósztalra borul): Oh, Czejzler úr!

(Függöny)

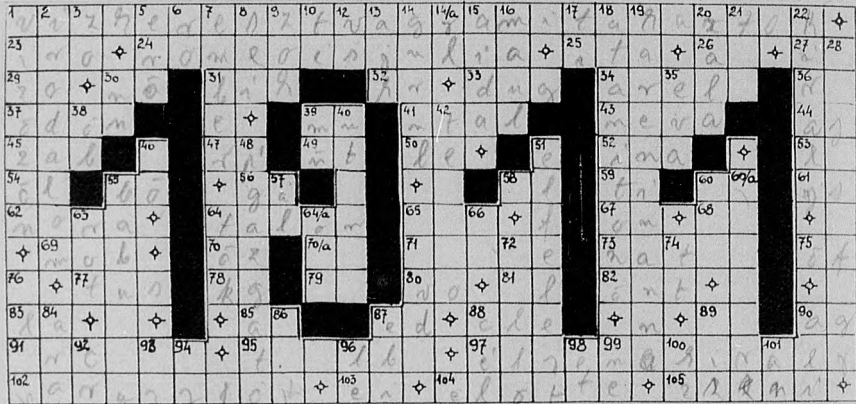

Szerkesztői üzenetek

Fehér orgona. Versei azt bizonyítják, hogy nincs egészen tisztában a versfaragás szabályaival. Emellett még idegen befolyás alatt is áll. A színészno amulettje egy aranylánccal, amit gyermekkorában az anyjától kapott. A rovat nemsokára megindul. — **B. Vilma,** Pápa. Olga Csehova címe: Berlin, Paulbornerstrasse 87. — **Alpár-rajongó.** Berlin, Staatsoper. — **L. Boni Cantavir.** A kért iskolák címeit nem közöljük. — **D. Gy. L.** Forduljon közvetlenül a fényképészhöz: Aldor Dezső, Kossuth Lajos ucca 17. — **B. Ferenc 3., Szolnok.** Csak egy tanácsot adhatunk: ne menjen kóristának. Ez a legrögösebb pálya. A kérdett színésznőt nem ismerjük. — **Györgyike.** A beküldött tavaszi versikéje olyan gyenge, hogy nem közölhetjük. Ha nincsen kedve a zongoratanuláshoz, akkor ne is folytassa, mert úgysem érdemes. — **Operarajongó.** A „Hoffmann meséi” a Városi Színházban is műsorban van. A főszerepeket gyakran vendégművészek alakítják. Az Operaházban Sándor Erzsébet játssza a női főszerepet. — **Szöke kislány 18.** Warwick Ward legtöbbször Németországban filmezik, de sokszor szerepel Angliában is. Angol származású. Nöfien. Carl de Vogt német származású. — **Tipikusan pesti.** Zilahy Irén színművész címe: Váci ucca 76-78. Ebben az esetben nem költ bennünket a diszkréción, mert a művész nagyon fiatal, huszonkét éves. — **Svédország.** Greta Garbo ismét Amerikában filmezik. Európában nem vállalt szerepet, mert menedzsere nagy gázsít kéri, amit az európai gyárosok nem tudnak megfizetni. A kósza hírek sajtóról-szajra szállnak. Nils Asther szintén svéd származású. — **Autogramvadász.** Somogyi Nusi színművész jelenleg Budán szerepel. Címe: Szentkirály ucca 6. Titkos Ilona címe: Szent Domokos ucca 9. A művésznek igen nagy sikere volt a „Dr. Szabó Juci”-ban. — **Kritikus.** Köszönjük a szíves elismerő sorokat. Eszterházy Ágnes filmszínész jelenleg is Berlinben él és filmezik. Nem grófnő. A Berlinben élő magyarok száma igen tekintélyes. Sokan csináltak már karriert Berlinen keresztül. — **Szöke esillag.** Laura la Plante asszony, férje William A. Seiter filmrendező. A művész most is filmezik, csak hogy filmjei nem az

elkészülés sorrendjében jelennek meg nálunk, hanem ahogyan azt a magyarországi képviseletek forgalomba hozzák. — **Amerika.** Tessék Joseph M. Schenckhez, az United Artists elnökgazdálkodójához fordulni. Lupe Velez mexikói származású. Norma Shearer asszony. Konrad Nagelnek egy kis fia van. — **Vigszínház.** A kérdett művész már nem szerződött tagja a színháznak. A „Bob herceg” című operett Fedák Sári főszereplésével huszonhat év előtt került először színre. — **Kívánsi.** Köszönjük, de novellákkal jövedőre el vagyunk látva. Jeritza Mária az Operaház örökös tagja. Sándor Mária, Sándor Erzsébet huga. — **Filmíró.** Filmszenáriumot amerikai gyárnak kizárólag angol nyelven lehet beküldeni. Ha önmek csak németnyelvű van készen, úgy próbálja meg valamelyik nagy német filmgyárnál. Ha jó, itt is elég tekintélyes tiszteletdíjat kaphat. Biró Lajos jelenleg Berlinben tartózkodik. — **Nyári álom.** Versei a legjobbat ígérnek. Nagyon jó ritmusérzéke van, de munkái még mindig nem ütnek meg a mértéket. Csak gyakorolja szorgalmasan, hiszen ma még csak tizenhat éves. Pár év alatt teljesen kiforr. — **Lilla.** Ha valaki színész akar lenni, akkor elsősorban színésziskolát kell végeznie. A színházi viszonyok elég rosszak, de ha valakinek nagy lehetősége van, az úgy nálunk, mint külföldön szép sikereket arathat. — **Budai kislány.** Kiss Ferenc színművész címe: Irányi ucca 1. A művész nő. Autogramot levélben kérjen. Válaszbélyeget küldhet. Névnapra a legszebb és legolesőbb ajándék egy selyemzsebkendő az illető fiatalúr monogramjával. — **Lia.** Londonban filmezik. Mindkettő fekete. Kistermetű. Filmrovatunkban időről-időre mindig közlünk róla cikkeket. — **Akácillat.** Korda Mária, Korda Sándor filmrendező felesége. Polgári neve: Farkas Antónia. A Toni név keresztnevének rövidítése. Szöke haja és szürke szemei vannak. A First National sztárja. — **Issán.** A gondolat nem rossz, de az anyagot rosszul dolgozta fel. Így sem közlésre, sem előadásra nem alkalmas. — **Dr. K. O., Budafok.** Németországban és készítenek. Próbálja meg, ha kiutazik, jobban elintézheti, mert naponta több ezer hasonló tartalmú levelet kapnak. Universum Film A. G., Berlin, S. W. 68. Kochstrasse 68.

Kis fejtető — nagyoknak*

Vízszintes sorok. A rejtvényben előforduló színdarabokat mind 1911-ben adták a fővárosi színházakban. 1. Nemzetiben adott Shakespeare-darab címe 23. A 60/a is az 21. Nemzetiben adott Shakespeare-darab címe 25. Kalapmárka 26. „N”-el bibliai alak 27. Fordított személyesnévmas 29. Duplázva piperemárka 30. Férfi sorsa 31. „A”-val him állat 32. Régi pénzegységünk rövidítése 33. Elrejt 34. Küzdőtér 36. Igeköte 37. Férfinev 39. Háziállat hangja 41. Hivatkozok valamire 43. Orosz folyó 44. Fordított német helyeslés fonet. 45. Lócsémege 47. Sir 49. Ver 50. Igeköte 52. Tornázóé feszül 53. Háziállat népiesen 54. Gyilkol 55. Tág 56. Szárnyas hangja 58. = 54 59. Személyes névmas és rövidítés 60. Rövidítés — németül 61. Angol helyeslés mássalhangzói 62. Nemzetiben adott Ibsen-darab 64. Kártya műszó 65. Sportklub rövidítése 67. Fém 68. Háziállat 69. Csöcselék 70. Vad 70/a. Német helyhatározó 71. Apró fűcskak 73. Női név 75. Fordított fej 77. Rajzoló használja 78. Súlyegységrovítés 79. Német helyhatározó szócska 80. Fordítva korhol 81. Igeköte 82. Vizzel kapcsolatos ige 83. Francia nevelő 85. A 91. magánhangzói 87. Fordított ellentétes kötőszó 88. Fordítva és ékezettel — tréfa 89. Kiesnyitő rag 90. Ezüst vegyjele 91. A Magyar Színházban játszott Földes Inre-darab címe 95. Nemzetiben adták 97. Magyar Színházban játszották 102. Magyar Színházban előadott Batha Lajos darabja 103. Tojás németül 104. Nem mögötte 105. A Király Színházban adott Nagy Andre-darab.

Függőleges sorok: 1. Magyar Színházban előadott Csepreghy György darabja 2. A színműírás is ide tartozik 3. = 29 5. Birkózásnál fontos 6. Korhol 7. Tragédiájáról Madách írt darabot 8. Német segédige 9. Ilyen szó is van 10. Mássalhangzó fonet. 12. Egy fém mássalhangzói 13. Arc része 14. Golyó teszi 14/a. Fordított összetett mássalhangzó 15. Operában adták 16. Csokoládémárka 17. Személyes névmas és rövidítés 18. A Vigszínházban adott Bródy-darab 19. Magyar Színházban játszott Tolsztoj regénye után készült darab címe 20. Hírnevess szobrászunk 21. Hűsítő ital 22. Pesti színház neve 28.

Nemzetiben játszották 30. Ismeretlen 35. Csányánk 38. Az 55. fordítva 39. Alkotás 40. Vigben játszott Bernstein-darab 42. Vigben játszott Molnár-darab 46. Építőanyag 48. Dóri — a becéző neve 51. Ki megy az eszéből 55. Vigszínházban játszották 57. Nem valódi 60. Helyhatározó és igeköte 60/a. A „Kénytelen házasság” szerzője 63. Szín németül fonet. 64. Főzések 64/a. Állati ferőhely 65. A „Medikus” szerzője 66. Régi összetett mássalhangzónk 72. Sok költőnek illelet sugalt 74. Mult idő ragja 76. Épület fő-része 84. Menyasszony 86. Menetrendekben gyakori szóróvítés 87. Állítólag hal 88. Kitzük 89. Nagyság 90. Az a bizonyos török 92. Uralkodó mássalhangzói 93. Kötőszó 94. Pénz eleje és vége 96. Igeköte 98. Idegen kötőszó 99. Tiltakozó szócska 100. Kéz mássalhangzói 101. Helyhatározó rag.

1910 keresztrejtvény megfejtése. **Vízszintes sorok:** 1. Csók 5. Abend 10. Idény 15. Asso 19. Mida(s) 22. Sárga liliom Magyar Színház 25. Ár 26. Res 27. Al 28. Ára 29. Árt 30. Róka 32. Kés 34. Ok 35. Po 37. Nord 38. Sk 39. Ag 40. Obs 42. Li 43. Ár 44. Zs 46. Au 47. Ry 48. Éi 49. Ur 50. Ara 52. Ka 54. Pm 56. Ss 57. Ea 58. Srof 60. Jambó 62. Ir 63. Re 64. Si 65. Fe 66. Ns 67. Korai 68. Ars 69. A bor 71. Zn 72. Im 73. Is 74. Sóz 77. Eke 78. Af 79. Om 80. Nz 81. Lavor 84. Ék 85. Oktáv 87. Ma 88. Ka 89. Ao 90. Ah 91. Mai 93. Duet 94. Olá 96. Inn 97. Puccini 99/a. Píllangókisasszony 106. Leoncavallo 107. Rubikon 108. Na.

Függőleges sorok: 1. Csákó és kalap 2. Sári-bíró 3. Or 4. Kg 5. Al 6. Bíró Lajos 7. Elektra 8. Nis 9. Do 10. Ima 11. Dalmoki-12. Ég 13. Nyári 14. Yard 15. As 16. Szász 17. Sr 18. Ont 19. Márkus Emma 20. Izó 21. A nagyszony 23. Al 24. Ra 31. Karenin Anna 33. Es 35. Pá 36. Orvosok 38. Sasfók 41. Er 45. Színfalak 49. Ufa 51. Amaz 53. Ara 54. Prókator 55. Meryev 59. Oravice 61. Br 64. Szamosi 70. Be-tég 75. Óra 76. Roda 82. Alut 83. Rein 85. Kun 91. Mia 92. Ipa 95. Ásó 96. Ion 98. Co 99. Ne 100. Il 101. Li 102. Lo 103. Ku 104. Ib 105. Sn.

BETŰREJTVÉNYEK

K. r. i ^{te} / ₆ qu Qu qu qu qu qu qu
ev mulató-hely &t saljapin
dr. e K p=f E o ál
^{nNn} ^{nNnn} ^{nNNn} S t-r
ⁿ ⁿ + 'SZ ⁿⁿⁿ ^{nNn} N
B ^r ^{aaa} ^r Garda W

BETŰPÓTLÓREJTVÉNY

Betűk helyesen pótolva és függőlegesen olvasva, a Nemzeti Színházban adott három darab címét adják.

<p>— ap — ru — or — ab — da — ap — al — fa — ap — ra</p>	<p>— lö — al — va — ár — du — al — de — ép</p>	<p>— dó — ab — de — ag — ab — ró — ag — us — ud — du — az — lö — al — da — ru — os — kó</p>
--	--	---

BETŰÖSSZEÁLLÍTÓREJTVÉNY

Kezdőbetűk helyesen összeállítva, a Magyar Színházban előadott három szindarab címét adják.

- É**lelmes, **L**evél, **S**ikolt, **Z**enész,
Villa, **A**roma, **A**doma, **A**lakit, **Z**ava-
ros, **E**ledel, **T**anít.
Dáridó, **P**upoš, **U**tazó, **Ö**reg, **I**tal,
Zene, **S**átán.
Danol, **A**rul, **O**kos, **A**rany, **N**épes,
Gondol, **Y**es, **I**rnok, **K**erek, **K**anóc.

Amiről mindenki beszél

1. Ki a „Magyarokhoz” című óda szerzője? Milyen összefüggésben van vele az 1836. év?
2. Ki a „Kénytelen házasság” szerzője, melyik városban adták elő legelőször?
3. Mikor játszódott le „Sabác viadala”? Ki volt a király?
4. Hogy fejezte be Sobri Jóska betyárvezér az életét?
5. Melyik évben és hol halt meg Moliere János? Milyen nemzetiségű volt?
6. Ki a svájciak legnagyobb pedagógusa?
7. Ki a „Deborah” és „Windsori víg nők” szerzője?
8. Melyik évben halt meg és hol Michelangelo?
9. Melyik évben és hol született a „Fekete gyémántok” szerzője?
10. Ki az elektromosság feltalálója és milyen összefüggésben van vele az 1745. évszám?
11. Kinek volt a felesége Zrínyi Ilona, ki 1703-ban halt meg?
12. Melyik évben vették fel Ohiót az Unióba?

21. számban közölt rejtvények megfejtése

Amiről mindenki beszél. 1. Hinderburg 2. Nemzeti Színház 1910. 3. Descartes René †1650. 4. II. Ferenc Császár. 5. Westmorelandban megszületik Washington György. 6. II. Sanisló Ágost. († 1798.) 7. Rákóczi és Thökölyi hamvainak hazaszállításért. 8. Chelard Ipoly. 9. 1831-ben. 10. Bell 1926-ban. 11. XIII. Gergely pápa 1582. Lilius Aloyo csillagász. 12. Bleriotnak 1910-ben Doverben szobrot emelnek.

Betűpótlórejtvény. A hölgyek öröme. Osztrigás Mici. Nyári szerelem.

Betűösszeállítórejtvények. Bábjáték. Rozenkranz és Guldenstern. Attila.

Betűrejtvények. Moziról. A bálvány. Lángol az az ég. Robinzonok szigete. Hontalan hős. Aszszonyok ostroma. Színházról. Naponként este. Tökéletes szerelem. Operettzenekar.

Előfizetési ár:

¼ évre 3 pengő 50 fillér, ½ évre 7 pengő. Ausztriában példányonként 60 Groschen.

Budapest, VII, Dohány uca 12

Szerkeszti: POGÁNY JÓZSEF

Kiadótulajdonos: TOLNAI NYOMDAI MŰ-
INTÉZET ÉS KIADÓVÁLLALAT RT
Kiadásért és szerkesztésért felel: PAIZS GÉZA

Nyomatott Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadó-
vállalat Rt. mélynyomó-körforgógépein,
Budapest, VII, Dohány uca 12 szám

Szerkesztőség és kiadóhivatal telefonszámai:
József 423-39 és József 423-56

Délibáb

Megjelenik minden szombaton

Dolores del Río. Legnagyobb énekesnője